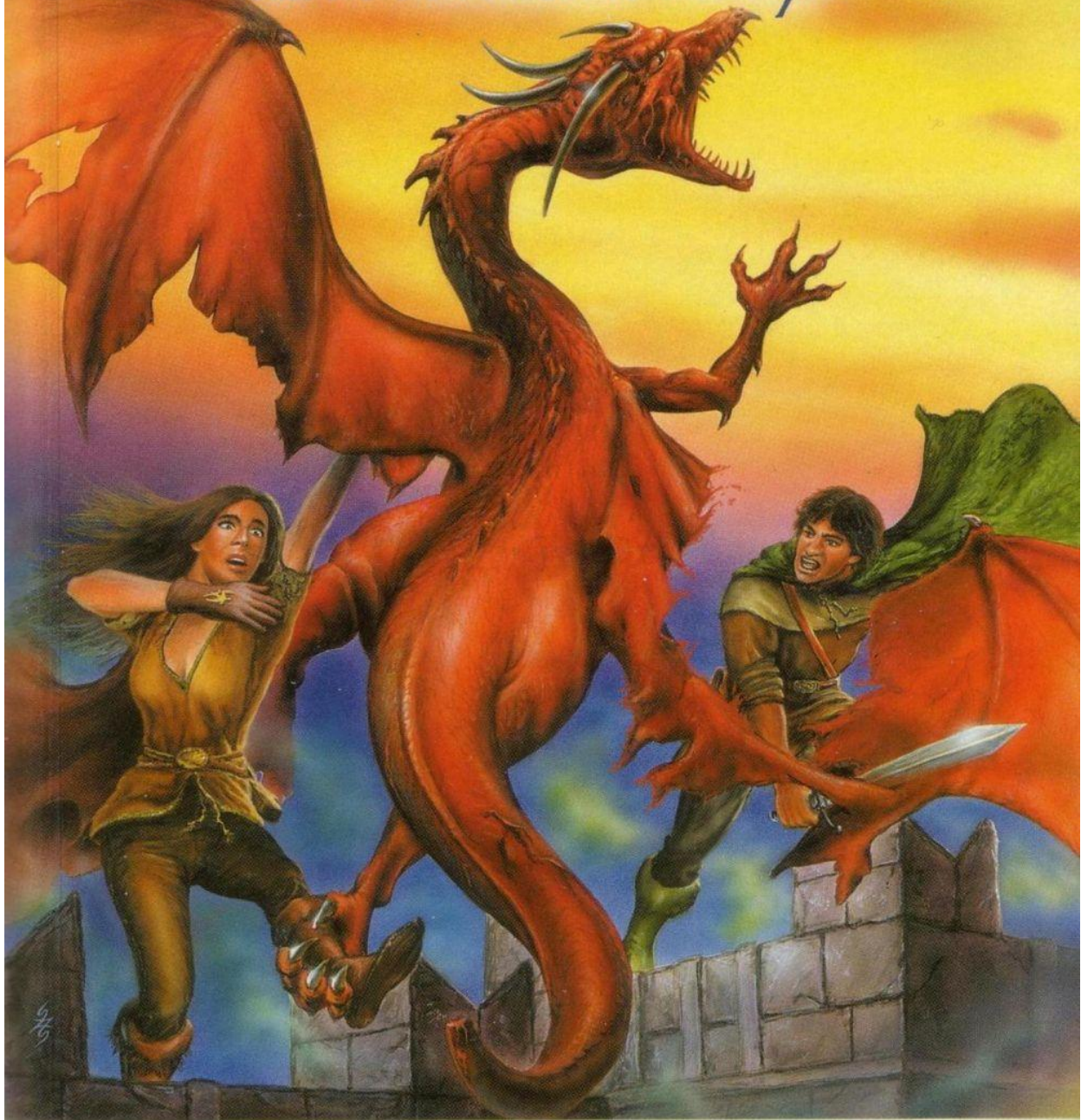

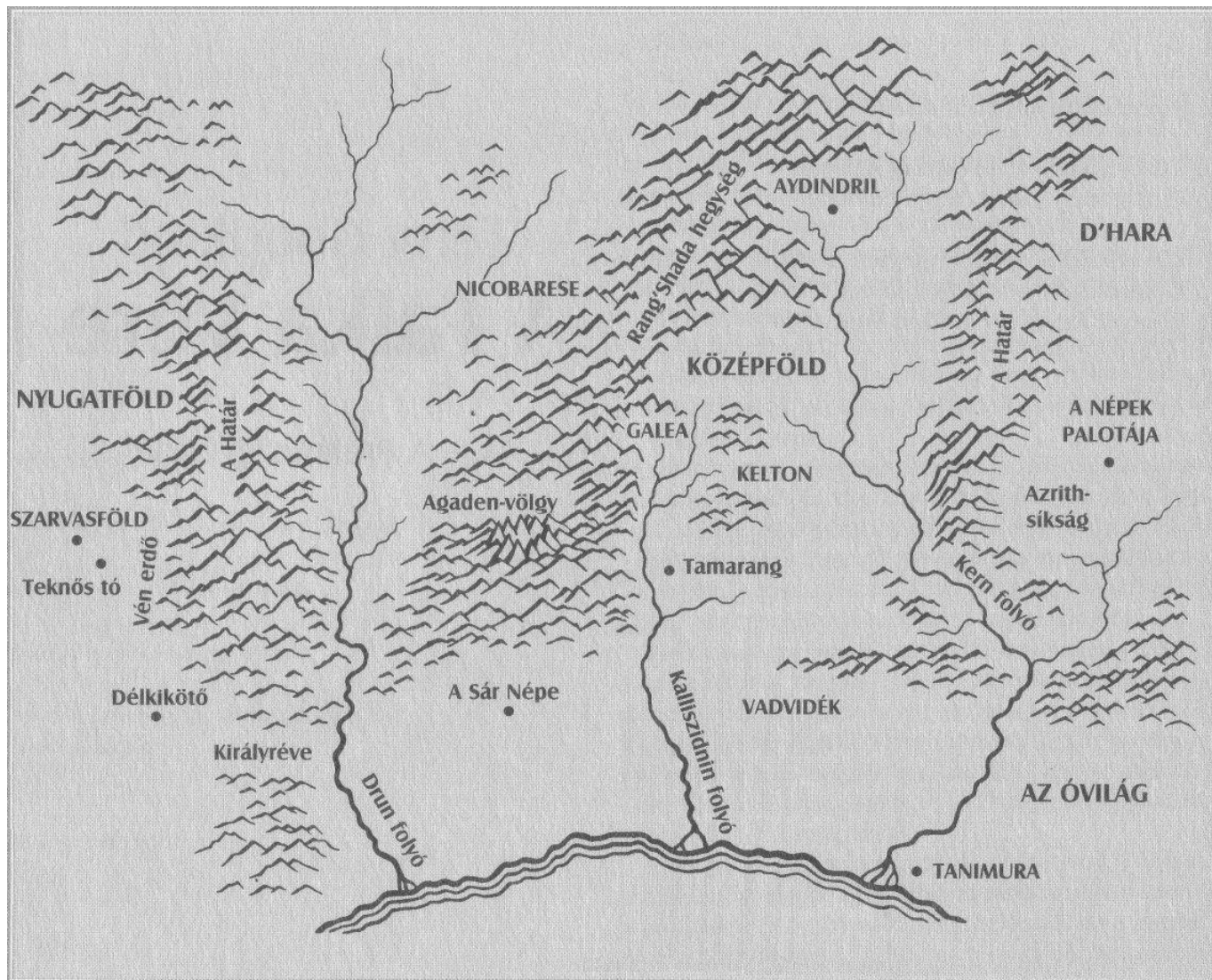
Az ELSŐ SZABÁLY és a KÖNNYEK KÖVE folytatása

A FALKA VÉRE

III. A Varázslók Tornya

Terry Goodkind

1. fejezet

- Ne nyúljatok semmihez! - emlékeztette őket újra Richard, ahogy visszanézett a vállán keresztül. - Komolyan beszélek!

A három Mord-Sith nem válaszolt. Felnéztek az ívelt bejárat mennyezetére, majd a hatalmas, tekervényesen összekapcsolódó fekete gránit kőlapokra, amelyek a Varázslók Tornyának bejárata előtt emelkedő terebélyes védőrács mögött húzódtak.

Richard visszanézett Ulic és Egan irányába, a széles útra, mely felvitte őket a hegyoldalra, keresztül egy kétszázötven lépésnyi hosszú kőhídon, mely legalább ezerlátnyi mélység felett húzódott. Nem volt biztos a tatóngó szakadék valódi mélységéről, mivel jóval alattuk húzódott, s a jég gyalulta falakat ölelő felhők elfedték az alját. Amikor átsétált a hídon, és lenézett annak sötét, csipkézett szélű gyomrába, a látvány megsédítette. Nem tudta elképzelni, hogyan emeltek kőhidat ilyen rettentő szakadék fölé.

Szárny híján, az egyetlen út a Torony felé a hídon át vezetett.

Rahl Nagyúr ötszáz főnyi hivatalos testőrsége a híd túloldalán várakozott. Eltökélt szándékuk volt vele tartani a Toronyba, amíg közelebb meg nem pillantották. Minden szem a Torony hatalmas arányait leste, szárnyaló fekete kőfalait, töltéseit, bástyáit, tornyait, befelé futó átjáróit, és hídjait. Mindegyik valahogy egy élő test részének tűnt: a hegy köveiből kiálló falak, feneketlen gonoszság kérlelhetetlen érzését sugározták, s úgy tűnt, mintha visszabámultak volna rájuk. Mindezek láttán még Richard térde is elgyengült, s amikor megparancsolta a testőröknek, hogy várják meg itt, egyikük sem tiltakozott.

Richardnak nagy erőfeszítésébe került, hogy tovább kényszerítse magát. Egyedül azért lépkedett tovább, mert arra gondolt, hogy nem okozhat csalódást azoknak, akik Rahl Nagyurat, a varázslót, D'Hara urát látják benne. Ám igazából szívesen visszafordult volna. Emellett mégsem volt választása. Richard abból gyűjtött erőt, hogy Kahlant idézte eszébe, amikor azt mondta, hogy a Tornyt mágia védi, és vannak ott olyan területek, ahová még ő sem léphet be, mert a mágiák úgy kiszívják az ember bátorságát, hogy nem bír továbbhaladni. Ennyi az egész, bátorította magát, mágia, hogy távol tartsa a kíváncsiskodókat, egy rossz érzés, nem pedig igazi fenyegetés.

- Meleg van itt - mondta Raina, és sötét szemével megdöbbenve pislogott körül.

Richard rájött, hogy a lánynak igaza van. Most, hogy átlépték a vas védőrácsot, a levegő lépésről lépésre veszített borzongató hűvösségéből, amíg olyan meleg nem lett odabent, mintha tavasz lenne. A Torony feletti meredek hegyoldalt körülölelő komor, acélszürke égbolt, és az utat fújó metsző szél pedig nem ígért tavaszi időt.

Richard csizmáján olvadni kezdett a hó. Mindannyian levetették nehéz kabátjukat, és egy kupacban egymásra rakták a fal mellé. Richard meglazította a kardot a hüvelyében.

Az elébük tornyosuló ívelt bejárat, mely alatt áthaladtak, jó ötvenlátnyi hosszú volt. Richard látta, hogy mindez csak egy hasadék a külső falban. Emögött az út egy nyitott térséggel folytatódott, mielőtt egy magas kőfal talapzatába torkollott, s beleveszett a homályba a túloldalon. Valószínűleg csak az istálló lehet arrafelé, mondta Richard magában. Semmi okunk odamenni. Richard ellenállt a késztetésnek, hogy mriswith köpenyébe burkolózva láthatatlanná váljék. Mostanában egyre gyakrabban használta a köpenyét, mert nem csak a védelme volt hasznos, de furcsa, leírhatatlanul kellemes érzést ébresztett a lelkében. Majdnem ugyanúgy, mint a derekára csatolt kard, amely mindig kéznél volt, mindig megbízható szövetségesnek bizonyult és győzelemre segítette.

Körülöttük az oldalfalak csavart eresztékei sziklás szurdokká változtatták a kopár várudvart, melynek falait jó néhány ajtó törte meg.

Berdine hirtelen olyan erősen megszorította Richard karját, hogy az összerezzen a fájdalomában, és az ajtónyitás helyett a lány kezét kezdte lefejtetni magáról.

- Berdine! - szólalt meg. - Mit csinálsz? Mi a baj?

Végre kiszabadította a karját, de a lány újra megragadta.

- Nézd! - suttogta a lány végül olyan hangon, hogy a férfi tarkóján égnek állt a szőr. - Szerinted ez mi?

Mindenki arra fordult, amerre Berdine Agielje mutatott.

A sziklacsipkék és kövek úgy hullámoztak, mintha valami óriási hal úszna a felszínük alatt. Ahogy a lenti láthatatlan valami közeledett feléjük, mindannyian a lépcső felé araszoltak. A kavics csikorgott és ropogott, és úgy hullámozott, mint egy tó vize.

A hullámok közeledtével Berdine szorítása is egyre fájdalmasabb lett. Még Egan és Ulic is felszisszent, amikor úgy tűnt, a hullámok a lábuk alatt a lépcsők alá tűnnek; kődarabkákat fröcskölve szanaszét. A kavics hullámok lassan alábbhagytak, majd elcsendesedtek.

- Mi volt ez? - robbant ki Berdine-ből. - S mi lett volna, ha másfelé megyünk, ha bemegyünk valamelyik ajtón?

- Honnan tudjam?

A lány felpislogott Richardra.

- Varázsló vagy! Neked tudnod kell az ilyesmit!

Lehet, hogy Berdine gondolkodás nélkül megtámadta volna Egant vagy Ulicot az ő parancsára, de a láthatatlan mágia teljesen más dolog. Testőrei közül egyik sem ijedt meg az acéltól, de egyikük sem szégyellte, hogy félnek a mágiától. Sokszor elmagyarázták már, ők jelentik az acélt az acél ellen, s neki, Richardnak kell lennie a mágiának a

mágia ellen.

- Nézzétek, már megmondtam, hogy nem tudok túl sokat a varázslómesterségről. Igazából nem tudok róla semmit. Nem tudom, hogy védjelek meg titeket. És most visszamennétek végre a híd túloldalára, hogy megvárjátok a katonákkal együtt? Kérlek!

Ulic és Egan csendes válaszként összefonták karjukat.

- Veled tartunk! - tartott ki Cara.

- Így van! - tette hozzá Raina.

- Nem tudsz visszatartani minket - erősködött Berdine, de végre elengedte Richard karját.

- Ez veszélyes is lehet!

- Nekünk védenünk kell téged! - mondta Berdine.

Richard szemöldökráncolva nézett rá.

- Hogyan? Kifacsarjátok a vért a karomból?

Berdine elvörösödött.

- Bocsáss meg!

- Nézd, nem ismerem az itteni varázslatokat. Nem ismerem a veszélyeket, s még kevésbé tudom, hogyan állítsuk meg őket.

- Ezért kell veled mennünk! - mondta Cara túlzott türelemmel. - Nem tudod, hogyan véd meg magad. Lehet, hogy segítségre leszünk. Ki mondja, hogy egy Agielre - majd hüvelykjével Ulicra és Eganra mutatott - és erős izmokra nem lesz szükség? Mi lesz, ha egy gödörbe esel, nincs létrád, s nincs senki, aki meghallja segélykiáltásodat? Olyasvalamitől is bajod eshet, aminek semmi köze a mágiahoz.

Richard felsóhajtott.

- Rendben. Azt hiszem, igazad van. - Az ujjával megfenyegette a lányt. - De ha leharapja a lábadat egy kőhal, vagy valami más, ne nekem panaszkodj!

A három lány elégedetten elvigyorodott. Még Egan és Ulic is mosolygott. Richard kimerülten felsóhajtott.

- Akkor menjünk!

A hús láb magas, alkóvban rejtőző ajtó felé fordult. Fáját az idő szürkévé fakította. Egyszerű, de tartós, ujjnyi vastag szögekkel bevert vaskapcsok tartották össze. Az ajtó felett szavakat véstek a kő szemöldökfába, de olyan nyelven, amelyet egyikük sem értett.

Amikor Richard a kilincshez nyúlt, az ajtó csendesen kitárult.

- És még ő mondja, hogy nem ért a mágiahoz! - csúfolódott Berdine.

Richard utoljára rájuk pillantott, nem gondolták-e meg magukat.

- Ne felejtétek, ne nyúljatok semmihez!

Bólintottak. Lemondóan sóhajtott, majd benyitott az ajtón, és megvakarta a tarkóját.

- A kenőcs, amit hoztam, nem használt? - kérdezte Cara, s átlépte a rossz hangulatú szoba ajtaját. Dohos kő szaga terjengett.

- Nem. Legalábbis még nem.

A hangjuk visszhangzott a hatalmas előtér mennyezetének gerendái között, melyek legalább harminc láb magasan lehettek. Richard lelassított, ahogy körülmélt az üres szobában, majd megállt.

- Az asszony, akitől vettem, megígérte, hogy elmulasztja a kiütést - magyarázta tovább Cara. - Azt mondta, hogy olyan szokványos összetevőkből csinálta, mint rebarbara, babérlé, vaj, lágytojás. Amikor pedig megmondtam neki, hogy ez életfontosságú, néhány különleges, drága fűszert is tett bele. Azt mondta, még görvénfűvet, disznóhólyagot, fecskeszívet, és mert védelmeződ vagyok, a havi véremből is tett bele. A biztonság kedvéért ott maradtam, és végignézem.

- Bárcsak megmondtad volna, mielőtt magamra kentem... - morogta Richard, s belépett a homályos kamrába.

- Tessék?

Richard elhessegette a kérdést.

- Nos, figyelmeztettem, hogy ennyi pénzért jobb, ha használ, mert ha nem, akkor visszamegyek, és a születése napját is elátkozza. Megígérte, hogy hatni fog. Ugye, nem felejtetted el bekenni a bal sarkadat, ahogy mondtam?

- Nem, csak rákentem a kiütésre. - Most azt kívánta, bárcsak ne tette volna.

Cara felemelte a karját.

- Nos, nem csoda! Pedig megmondtam, hogy kend a bal sarkadra! Az asszony azt mondta, a kiütést az aurád alapjának felszakadása okozta, és a sarkadra is kell belőle, hogy meglegyen a földdel való teljes kapcsolat.

Richard csak fél füllel hallgatta. Tudta, hogy a lány csak a saját hangjából akar bátorságot meríteni, azért beszél ilyen hétköznapi dolgokról.

Jobbra, magasan a fejük fölött, apró ablakok sora ontotta a napfényt a szobára. Díszesen faragott faszékek álltak az íves bejárat túlsó felének mindkét oldalán. Az ablaksor alatt faliszőnyeg függött, a rajta lévő kép már teljesen színét veszítette. A szembelevő falon egyszerű, rozsdás tartókban gyertyák álltak. Csillogó fénypázmák érintették a terem közepéhez közel lévő kecskelábú asztalt. A terem nagy része üresen állt.

Keresztülmentek a tennen, csizmájuk csattogása visszhangzott a falak között. Richard látta, hogy az asztalon könyvek hevernek. A remény szikrája feléledt; hiszen épp könyvekért jött. Hetekbe telhet, mire Zedd és Kahlan visszatérnek, s attól félt, hogy még azelőtt meg kell védenie a Tornyt. A várakozás idegessé tette.

Amíg a d'harai hadsereg tartotta Aydindrilt, a legnagyobb veszély a Tornyt fenyegető támadás volt. Remélte, hogy talál ott olyan könyveket, amelyekből ismereteket szerezhet. Talán még azt is megtudja majd, hogyan vegye hasznát saját varázserejének. Ha valaki mágiával támad, talán itt megtalálja majd a kulcsot, hogy visszaverje a támadást. Attól félt, hogy a Birodalmi Rend megpróbálja ellopni a Toronyba rejtett mágikus tárgyakat. Közben a mriswithekre is gondolt.

Legalább tucatnyi könyv feküdt az asztalon, mindegyik ugyanakkora volt. A gerincükön olvasható cím általa ismeretlen nyelven íródott. Ulic és Egan háttal álltak az asztalnak, amíg Richard odébbtolt néhány könyvet, óvatosan, egy ujjal, hogy az alattuk lévőket is megnézhesse. Néhányuk ismerősnek tűnt.

- Lehet, hogy ugyanaz a könyv mindegyik, csak más-más nyelven - jegyezte meg, csak úgy magában.

Megfordított egy könyvet, mely szemébe tűnt, hogy elolvassa a címét, és hirtelen rájött, hogy bár nem érti a nyelvet, melyen íródott, de ismeri már azelőttől, és két szót fel is ismert belőle. Azt első, *fuer*, és a harmadik, *ost*, voltak a szavak, melyeket túl jól is ismert. A cím ó-d'harai nyelven íródott.

A jóslat, melyet Warren mutatott neki a Próféták Palotájának pincéjében, Richardra vonatkozott, *fuer grissa ost drauka-nak*: a *Halálhozónak* nevezve őt. - A cím első szava: *fuer*, azt jelentette *a*, a harmadik, *ost*, pedig birtokrag volt.

- „*Fuer Ulbrecken ost Brennika Dieser*” - Richard idegesen felsóhajtott. - Bárcsak tudnám, mit jelent.

- „*Bonnie Day kalandjai*”, azt hiszem.

Richard megfordult, és meglátta Berdine-t, aki a válla felett az asztalt nézte. Visszalépett, kék szemét lesütötte, mintha valami rosszat tett volna.

- Mit mondtál? - suttogta Richard.

Berdine az asztalon lévő könyvre mutatott. - „*Fuer Ulbrecken ost Brennika Dieser*”. Azt mondtad, bár tudnád, mit jelent. Azt hiszem, azt jelenti: „*Bonnie Day kalandjai*”. Régi nyelvjárás.

„*Bonnie Day kalandjai*” olyan könyv volt, mely végigkísérte Richard gyermekkorát. Ez volt a kedvenc könyve, és oly gyakran olvasgatta, hogy már kívülről tudta.

Csak miután átlépte az óvilági Próféták Palotája küszöbét, tudta meg, hogy a könyvet Nathan Rahl, a jós, egyik öse írta. Nathan a könyvet egy jóslat ábécéskönyvének szánta, mondta, és olyan fiúknak adta, akiknek Tehetségük volt. Nathan azt mondta Richardnak, hogy rajta kívül eddig a könyv mindegyik birtokosa végzetes baleset áldozata lett.

Amikor Richard megszületett, a Prelátus és Nathan az Újvilágba jöttek, és ellopták a Megszámlált Árnyak Könyvét a Toronyból, nehogy Darken Rahl kezébe kerülhessen. Richard mostohaapjának, George Cyphernek adták, és ígéretét vették, hogy megtanultatja Richarddal a könyvet, szórul szóra, majd megsemmisíti. A Megszámlált Árnyak Könyve arra kellett, hogy D'Harában ki lehessen nyitni Orden szelencéit. Richard még mindig kívülről tudta a könyvet - minden egyes szavát.

Richard már csak homályosan emlékezett fiatalsága éveire, amikor apjával és bátyjával éldegélt. Szerette a bátyját, és nagyra becsülte. Ki tudta akkor, hogy milyen fordulatokat tartogat számukra az élet? Nem volt mód, hogy visszatérhessen ebbe a romlatlan világba.

Nathan a „*Bonnie Day kalandjainak*” egyik példányát is ráhagyta. Valószínűleg ezek a példányok is az ő alkotásai, más nyelveken, mert rögtön Richard születése után itt járt.

- Honnan tudod, mit jelent? - kérdezte Richard.

Berdine nyelt egyet. - Ó-d'harai nyelven van, de egy ősi nyelvjárásban.

Richard észrevette a lány elkerekedett szemeiből, hogy félelmetes arcot vághat. Megpróbálta rendezni arcvonásait.

- Azt akarod mondani, hogy értesz ó-d'harai nyelven?

A lány biccentett.

- Úgy tudtam, ez egy holt nyelv. Egy barátom, aki értett ó-d'harai nyelven, azt mondta, hogy szinte senki sem beszéli. Hogyhogy te mégis?

- Az apámtól tanultam - mondta Berdine. A hangja tompán csengett. - Többek közt ezért is választott Darken Rahl a Mord-Sithek közé. - A lány arca kifejezésten lett. - Már csak néhányan értettek ó-d'haraiul. Köztük az apám is. Darken Rahl varázslatainak egy része ó-d'harai nyelven íródott, és nem tetszett neki, hogy mások is értik ezt a nyelvet.

Richard nem is kérdezte, hogy mi történt Berdine apjával.

- Sajnálom, Berdine!

Tudta, hogy a Mord-Sithek kiképzéséhez hozzátartozott az is, hogy rákényszerítették őket, kínozzák halálra tulajdon apjukat. A harmadik megtöretésnek nevezték, az utolsó próbának.

A lány nem mutatta ki, hogy mit érez. Mord-Sith vásárlarca mögé rejtőzött.

- Darken Rahl tudta, hogy apám megtanított egy keveset a régi nyelvből nekem, de Mord-Sithként nem jelentettem rá fenyegetést. Időnként tanácskozott velem, hogy hallja, hogyan ültetem át a különböző szavakat. Az ó-d'harai nyelvet nehéz fordítani. Sok kifejezésnek, különösen a régi nyelvjárásokban, olyan jelentésbeli árnyalatai vannak, amit csak a teljes szöveg ismeretében érthet meg az ember. Semmiképp sem vagyok szakértő, de értek valamennyit belőle. Darken Rahl mestere volt az ó-d'harai nyelvnek.

- És ismered a jelentését ennek: *fuer grissa ost drauka*?

- Nagyon régi nyelvjárás. Nem nagyon értem az ilyen régi változatokat. - Egy pillanatig gondolkodott. - Azt hiszem, szó szerint „Halálhozót” jelent. Hol hallottad ezt?

Nem akart a többi jelentésváltozat okozta nehézségekre gondolni.

- Egy régi jóslat nevezett el így.

Berdine összecsapta kezeit a háta mögött.

- Ez igazságtalanság, Rahl Nagyúr! Legfeljebb az ellenségeidre nézve lehet igaz, de a barátaidra semmiképp.

Richard elmosolyodott.

- Köszönöm, Berdine.

A lány arcára úgy lopózott vissza a mosoly, mintha a nap törne elő a felhők rejtekéből.

- Menjünk, és nézzük, mi más érdekesebb találunk itt - javasolta és a terem túlsó végének íves bejárata felé tartott. Ahogy átlépte a küszöböt, Richard nyakát csipős, csiklandozó érzés bizsergette meg, mely úgy hasított belé, mint egy borotva penge. Átjutva a bejáraton, ez az érzés eltűnt. Megfordult, mert hallotta, ahogy Raina a nevéen szólítja.

A többiek az ajtó túlsó oldalán rekedtek, és a levegőnek nyomták a kezüket, mintha egy áttörhetetlen üvegfalba ütköznének. Ulic rácsapott az öklével, de attól az a valami még nem tűnt el.

- Rahl Nagyúr! - kiáltott Cara. - Hogyan jutunk át?

Richard visszament az ajtóhoz.

- Nem tudom pontosan. A varázshatalmam révén én átjutok a pajzsokon. Berdine, add a kezéd! Nézzük, sikerül-e!

Kezét visszadugta a láthatatlan sorompón, és a lány azonnal megragadta a csuklóját. Lassan maga felé húzta a lány kezét, amíg az áttörte a pajzsot.

- Ó, ez hideg! - húzta el Berdine a száját.

- Jól vagy? Próbáljuk tovább.

A lány biccentett, és ő tovább húzta. Berdine az ajtó túloldalán megborzongott, és úgy rázta meg magát, mintha bogarak nyüzsögnének a testén.

Cara az ajtófélfára tette a kezét.

- Most engem!

Richard felé nyújtotta a kezét, aztán leengedte.

- Nem! Ti várjatok itt, amíg visszajövünk.

- Micsoda? - tiltakozott Cara. - Mindannyiunkat magaddal kell vinned!

- Itt olyan veszélyek lehetnek ránk, melyeket magam sem ismerek. Egyszerre nem figyelhetlek mindannyiótokat, amellet még a dolgomra is koncentrálnom kell! Védelmeszónak elég most Berdine is. Ti, többiek itt várjatok. Ha bármi történik, tudjátok, hogyan juthattok ki.

- De minket is magaddal kell vinned! - könyörgött Cara. - Nem hagyhatunk védtelenül. - Megfordult. - Mond meg neki, Ulic!

- Igaza van, Rahl Nagyúr! Vele kell mennünk!

Richard megrázta a fejét.

- Egyikőtök is elég. Ha valami történik velem, akkor nem juttok át a pajzsra. Bármi történik is, és nem térünk vissza, nektek kell folytatnotok, azt amit elkezdtem. Bármi történjék, Cara, te leszel a felelős. Bármi történjék, szerezz segítséget, ha tudsz! Ha nem tudsz, nos, tartsd kézben a dolgokat, amíg nagyapám, Zedd és Kahlan ideér.

- Ne csináld ezt! - Cara sokkal zavartabban bámult rá, mint eddig bármikor. - Rahl Nagyúr, nem veszíthetünk el téged!

- Cara, minden rendben lesz! Megígérem, hogy visszajövünk! A varázslók mindig megtartják az ígéreteiket.

Cara majd felrobbant mérgében.

- Miért őt?

Berdine átvette vállán barna hajfonatát, s önelégült mosolyt villantott Cara felé.

- Mert Rahl Nagyúr engem szeret a legjobban.

Richard haragosan pillantott Berdine-ra.

- Azért, Cara, mert azt akarom, hogy te legyél a parancsnok a távollétemben. Ha velem történik valami, azt akarom, hogy te helyettesíts!

Cara egy pillanatig gondolkodva állt. Végül az ő ajkát is öntudatos mosoly öntötte el.

- Rendben! De jobb, ha még egyszer nem csinálsz ilyesmit! Richard rákacsintott.

- Ha te kéred! - Felnézett a sejtelmes folyosóra.
- Menjünk, Berdine! Nézzünk itt körül, aztán ha befejeztük, remélem végre gyorsan eltűnhetünk innen.

2. fejezet

Minden irányban járatok nyíltak. Richard megpróbált az általa főútnak gondolt vonalon maradni, hogy később vissza is találjon. Ahogy átmentek a termeken, mindenhová bekukkantott, hátha könyveket talál, vagy bármi mást, ami segítségükre lehet. Legtöbbjük egyszerű, üres köterem volt. Néhányban asztalok és székek voltak, polcok és más egyszerű bútorok, de semmi különleges. Egy nagy terem tele volt ágyakkal. Az itt lakó varázslók valószínűleg igénytelen életet élhettek, legalábbis legtöbbszörük. Ezernyi terem volt még, és ők csak néhányat láttak.

Berdine Richard válla mögül kukucskált, amikor be-be nézett egy-egy szobába, hogy ő is lássa, amit Richard néz.

- Tudod, merre megyünk?

- Nem pontosan. - Benézett egy másik oldalszobába is. A hely egy labirintus volt. - De azt hiszem, itt lépcsőknek kell lenniük. Kezdd a mélyén, s juss fel a tetejére.

A lány a háta mögé mutatott.

- Láttam egy lépcsőt balra a terem irányában, épp itt mögöttünk.

A lépcső ott állt, ahol a lány mondta. Nem vette észre, mert épp csak egy lyuk volt a padlón, csigalépcsők vezettek lefelé a semmibe, mintha egy lépcsős kútba néznének. Richard átkozta magát, amiért nem hozott lámpást, se gyertyát. Kovája és taplója volt a zsebében, s arra gondolt, ha találának valami kanócot, vagy régi szövetharabot, csinálhatna egy kis tüzet, hogy meggyújtson egyet a vastartókban látott gyertyák közül.

A sötétség felé haladva Richard érezte is, hallotta is, hogy lentől halk zümmögés hallatszik. A sötétségbe vesző kövek kékeszöld fényben tűntek fel előttük, mintha valaki meggyújtotta volna egy lámpás kanócat. Mire elérték a lépcső végét, tisztán láttak a kísérteties fényben.

Az utolsó lépcső sarkában megtalálta a fény forrását. Egy gyűrűs vasállványon egy üvegnek látszó, tenyérnyi gömb nyugodott. A fény innen származott.

Berdine felnézett Richardra, arca furcsa fényben úszott.

- Mitől fénylik?

- Nos, mivel lángot nem látok, csak varázslat lehet.

Richard óvatosan a fény felé nyúlt. Az felerősödött. Hozzáért az ujjával, a kékeszöld fény pedig melegebb sárga színbe váltott.

Mivel úgy tűnt, nem okoz semmi bajt, Richard óvatosan levette a gömböt a tartóról. Nehezebb volt, mint várta. A fűjtüveg-gömbökkel ellentétben nagyon is tömörnek tűnt. A kezében tartva meleg fényt árasztott.

Richard meglátta, hogy a pincefolyosón végig ilyen gömbök fénylenek a tartókon. A legközelebbi gömböcske kékeszöld fénnel világított. Ahogy elmentek mellettük, Richard közeledtére mindegyik fellángolt, majd el is sötétedett, ahogy a férfi továbbhaladt kezében a másik gömbbel.

Az egyik kereszteződésben a terem egy szélesebb, barátságosabb folyosóba torkollott. Világos-rózsaszín kőszalag díszítette mindkét oldalt, és a folyosóról helyenként jókora termék nyíltak, párnázott lócákkal.

A folyosó nagy termének széles, kétszárnyú ajtóit kinyitva Richard egy könyvtárat fedezett fel. A könyvtár fényes fapadlójával, beépített falaival, és fehérre meszelt mennyezetével barátságosnak és hívogatónak tűnt. A sorakozó könyvespolcok előtt asztalok és kényelmes székek álltak. A túlsó oldal üvegezett ablakai Ayndiril városára nyíltak, fénybe borítva a termet.

Richard továbbhaladt a következő folyosóról nyíló terem felé, s felfedezte, hogy a könyvtár ott is folytatódik. Kiderült, hogy a folyosó párhuzamosan fut a Torony elejével, s vele egy vonalban még két sor könyvtár található. Újabb két tucat hatalmas könyvtárszobát találtak, mire elérték a folyosó végét.

Richard sosem hitte, hogy ennyi könyv is létezhet egyáltalán. A Próféták Palotája, összes, pincében tárolt könyveivel együtt is szegényesnek látszott ilyen sok kötet láttán. Legalább egy évig tartana csak a címek elolvasása. Hirtelen úgy érezte, elárasztja a sok könyv. Nem tudta, hogy hol is kezdje.

- Biztosan ezt kerested - szólalt meg Berdine.

Richard összevonta szemöldökét.

- Nem. Nem az. Nem tudom, miért, de nem ez az! Túl hétköznapi.

Berdine Richard mellett ment, ahogy továbbhaladtak az oldalajtókon, s néhány emelettel lejjebbre jutottak. Amikor egy újabb lépcsőlejárathoz értek, Agieljét a markába kapta, hogy kéznél legyen. A lépcsők végén díszes, aranyleveles ajtófélfák álltak, mögötte pedig egy kisebb terem, melynek a fala sötét szikla volt. Valószínűleg egy természetes képződmény lehetett, talán egy barlangot alakíthattak át szobává. Helyenként, ahol a sziklát kihasították, sima, éles felületek maradtak. Itt-ott széles oszlopok támasztották alá az alacsony, szírtzerű mennyezetet. Az arany ajtófélfánál Richard egy újabb pajzsot talált, ez volt a negyedik, mióta belépett a Toronyba, de ez valahogy különbözött az első háromtól. Az első három egyforma érzést keltett benne, ez viszont nem hasonlított a többihez. Ahogy átnyomta rajta a kezét, az ajtókeretben álló függőleges pajzs vörös izzásba kezdett, a

csiklandozó érzés helyett forróságot érzett, ahol a vörös fény hozzáért. Ez volt a legkellemetlenebb pajzs, amit valaha látott. Attól félt, hogy leégeti a szőrt a karjáról, de nem így történt.

Richard visszahúzta a karját.

- Ez más, mint a többi. Ha már nem bírod tovább, állíts meg!
- Berdine köré fonta karjait, hogy jobban védhesse. A lány megmerevedett.
- Ne aggódj, megállok, ha szólsz!

A lány bólintott, és Richard befelé oldalazott az ajtófélfán. Amikor a vörös fény megérintette Berdine karján a bőrpáncélt, a lány összerezzent.

- Minden rendben - mondta. - Folytasd! - Richard áthúzta a lányt, majd elengedte. Berdine csak ezután könnyebbült meg.

A gömb fénye Richard kezében éles árnyékokat vetett az oszlopok közé, s a férfi kőbe faragott, apró fülkéket látott köröskörül az egész teremben. A terem körül legalább hatvan-hetven ilyen fülke volt. Bár azt nem tudta kivenni, mi volt bennük, látta, hogy mindegyikben kisebb-nagyobb tárgyak álltak.

Richard érezte, hogy a tarkóján égnek áll a szőr, ahogy a távolságból rájuk pillantott. Nem tudta, milyen tárgyak vannak ott, de ösztönösen ráérezett, hogy rettentő veszélyesek.

- Maradj mellettem! - szölt Berdinének. - Ne maradjunk a falak közelében! - Állával a hatalmas szoba felé bökött. - Arra ott! Arrafelé kell mennünk!

- Honnan tudod?

- Nézz a padlóra! - A durva kőpadló kanyargós vonalban sima volt, s áthaladt a termen. - Jobb, ha az úton maradunk.

A lány idegesen nézett fel rá.

- Légy óvatos! Ha bármi történik, nélküled sosem jutok ki innét, hogy segítséget kérjek a többiektől. Csapdában vagyok.

Richard elmosolyodott, majd keresztülvágott a kihalt termen. - Nos, kedvencnek lenni kockázatos dolog. A lány kényszeredettségét a férfi vidám szavai sem oszlatták el.

- Rahl Nagyúr, valóban úgy gondolod, hogy azt hiszem, én vagyok a kedvenced?

Richard körülnézett, hogy a megfelelő úton mennek-e.

- Berdine, csak azért említettem, mert mindig ezt mondogatod.

A lány egy pillanatilag csendben gondolkodott, miközben óvatosan továbbhaladtak a teremben.

- Rahl Nagyúr, lehet egy kérdésem? Komoly kérdésem? Személyes kérdésem?

- Hát persze!

A lány hátracsapta hullámos barna haját, s belekezdedt.

- Ha nőül veszed a királynődet, attól még más nőkkel is hálsz majd, igaz?

Richard megrovó pillantást vetett rá.

- Már most sem hálok mással. Én szeretem Kahlant. Szerelmemben is hű vagyok hozzá.

- De te Rahl Nagyúr vagy! Bármely kívánságod teljesülhet. Még engem is megkaphatsz. Minden Rahl Nagyúr így cselekszik; ezernyi nővel hál. Csak csettintened kell!

Richardnak az volt az érzése, hogy a lány határozottan nem felajánlkozni akar.

- Ezt arra érted, amikor a melledre tettem a kezem?

A lány félrenézett, és bólintott.

- Berdine, azért tettem, hogy segítsék rajtad, nem azért... nos, nem másért. Azt reméltem, te is tudod.

A lány gyorsan a férfi karjára tette kezét.

- Tudom! Nem így értettem. Sosem nyúltál hozzám másként. Úgy értem, hogy te sosem kérsz tőlem ilyesmit. - Beharapta alsó ajkát. - Úgy tetted rám a kezed, hogy szinte megszégyenítettél vele.

- Miért?

- Mert az életedet kockáztattad értem. Rahl Nagyúr vagy, és nem voltam őszinte hozzád!

Richard csak legyintett, miközben megkerültek egy oszlopot, melyet húsz férfi se ért volna körül. - Igazán zavarba hozol, Berdine.

- Azért mondtam a kedvencednek magam, nehogy azt hidd, nem szeretlek.

- Azt akarod mondani, hogy nem kedvelsz?

A lány újra megfogta a karját.

- Ó, nem. Szeretlek.

- Berdine, már mondtam, hogy...

- Nem úgy! Úgy értem, Rahl Nagyúrként szeretlek. Megszabadítottál. Láttad, hogy én több vagyok egyszerű Mord- Sithnél, s megbíztál bennem. Megóvtad életem, és újra teljes emberré tettél. Azért szeretlek, mert ilyen Rahl Nagyúr vagy.

Richard értetlenül megrázta a fejét.

- Ennek semmi értelme. Mi köze ennek ahhoz, hogy mindig azt mondd, a kedvenced vagyok?

- Azért mondom, hogy ne gondold, hogy nem akarnék veled hálai, ha kérnéd. Attól félttem, hogy ha tudnád, nem akarok, akkor erőszakkal kényszerítenél, merő perverzióból.

Richard kinyújtotta a fényt, ahogy elérték a teremből kivezető utat. Egyszerű szögletes folyosónak látszott.

- Ne beszéljünk róla! - Továbbintette a lányt. - Már mondtam, hogy sose tennék ilyet.

- Tudom. És azután, amit tettél... - Berdine a bal melléhez nyúlt. - ... most már hiszek neked. De azelőtt nem hittem. Kezdem belátni, hogy te nemcsak egy-két dologban különbözöl.

- Kitől?

- Darken Rahltól.

- Nos, ebben igazad van. - Richard hirtelen a lányra nézett, miközben továbbhaladtak a hosszú teremben. - Azt akarod mondani: szeretsz valakit, s csak azért beszéltél ilyeneket, hogy eltereld a figyelmemet, hogy ne erőszakoskodjam veled?

A lány keze ökölbe szorult a hajfonatán, s egy pillanatra behunyta kék szemeit.

- Igen.

- Igazán? Berdine, hiszen ez csodálatos.

A folyosó végén széles szobába jutottak, a falakat mennyezeti szegélyről függő szőrcsomó fonatok szegélyezték. Richard a távolból vizsgálgatni kezdte a díszeket. Hirtelen rájött, hogy gárbundákat lát.

Richard körülnézett, majd mosolyogva elindult kifelé.

- Ki az? - Kezével intett, és hirtelen zavarba jött, mert megérezte a lány pillanatnyi furcsa hangulatát, s arra gondolt, hogy talán átlépte azt a határt, ami a lánynak jólesik. - Nem kell megmondanod, ha nem akarod. Nem akarom, hogy úgy érezd, el kell mondanod. A te dolgod, te döntesz.

Berdine nyelt egyet.

- Úgy érzem, be kell vallanom neked, azok után, amiket értem tettél.

Richard grimaszt vágott.

- Vallani: Ha megmondod, kit szeretsz, az nem vallomás, az...

- Rainát szeretem!

Richard szája tátva maradt. Visszanézett az útra, amerre tartottak.

- A zöld köre csak a bal lábbal lépj! Jobb lábbal csak a fehérre, amíg át nem érünk ezen a termen! És ne hagyj ki egy zöld, vagy fehér követ sem! Érintsd meg az állványt, mielőtt lelépsz az utolsó kőlapról!

A lány követte Richardot, ahogy átlépkedett a zöld és fehér köveken, amíg oda nem ért a túloldalon lévő kőpadlóhoz, megérintve az állványt. Ezután egy magas, keskeny, ezüstsín sziklából faragott folyosóra értek, mely úgy szikrázott, mint egy hasíték egy hatalmas ékszeren.

- Honnan tudod ezt a zöld kő-fehér kő dolgot?

- Micsoda? - A férfi szemöldökráncolva nézett vissza. - Nem tudom. Valami pajzs lehet, vagy ilyesmi. - Visszanézett a szemeit lesütő lányra. - Berdine, én is szeretem Rainát. És Carát is, téged is, meg Ulicot és Egant. Valahogy úgy, mint egy családot. Így érted? - A lány nem nézett fel. - De... Raina egy nő.

Berdine hűvös pillantást vetett rá.

- Berdine! - szólt a férfi hosszú szünet után. - Jobb, ha nem mondd el Rainának, különben még azt hiszi...

- Raina is szeret.

Richard kihúzta magát, s nemigen tudta, mit szóljon.

- De hogy... te nem... nem értem... Berdine, miért mondd el nekem?

- Mert te mindig őszinte voltál velünk. Eleinte nemigen hittünk a szavadnak. Nos, nem mindannyian. Cara mindig is hitt neked, de én nem.

Arckifejezése hirtelen egy Mord-Sith távolságtartó kőarcává vált.

- Amikor Darken Rahl volt a Rahl Atya, rájött, és megparancsolta, hogy vele háljak. Kinevetett. Neki... tetszett, hogy velem hál, s közben tudja. Így akart megalázni. Azt hittem, ha megtudod, te is így bánsz majd velem, tehát leplezni próbáltam, még hozzá úgy, mintha kikezdenék veled.

Richard megrázta a fejét.

- Berdine, sose tennék ilyet veled.

- Most már tudom. Ezért kellett bevallanom neked, mert te mindig mindent elmondtál, de én nem voltam becsületes hozzád.

Richard vállat vont.

- No, akkor örülök, hogy jobban érzed magad. - Elgondolkodva fordította a lányt egy vakolt falú, kanyargós folyosó felé. - Darken Rahl miatt lettél ilyen, mert a Mord-Sithek közé választott? Ezért gyűlölöd a férfiakat?

A lány összevont szemöldökkel nézett rá.

- Én nem utálom a férfiakat. Én csak, nem is tudom, mindig is így néztem a lányokra, már kiskorom óta. A fiúk nem érdekelnek ilyen szempontból. - A lány elengedte a varkocsát. - Most utálsz?

- Nem. Dehogy utállak, Berdine. Te vagy a védelmezőm, ahogy mindig is voltál. De nem tudnád nem Rainát szeretni, vagy valami hasonló? Ez valahogy nincs rendjén.

A lány álmodozva elmosolyodott.

- Amikor Raina rám mosolyog azzal az édes mosolyával, és a nap valahogy csodás lesz, ez teljesen rendjén való. Ha az arcomhoz ér, a szívem vadul verni kezd, az is rendjén való. Tudom, hogy a szívem jó helyen van az ő kezében. - A lány mosolya lehervadt. - De most úgy érzed, undorító vagyok.

Richard félrefordította tekintetét, s a szégyen hideg hulláma csapott át rajta.

- Én is így érzek Kahlan iránt. A nagyapám egyszer azt mondta, hogy el kell őt felednem, de nem bírtam soha.

- Miért mondott ilyet?

Richard nem mondhatta el a lánynak, hogy azért, mert Kahlan az Inkvizítor Anya, és Zedd mindezt Richard érdekében tette, mert senki sem szerethet egy Inkvizítort. Kellemetlenül érezte magát, hogy ez egyszer nem lehet őszinte Berdine-hez. Vállat vont.

- Úgy gondolta, nem hozzám való.

Richard egy újabb, csiklandós pajzson húzta át a lányt, mire elértek a folyosó végéhez. A háromszögletű szobában egy pad állt. Leültette Berdinét maga mellé, s a fénylő gömböt köztük közé tette.

- Berdine, azt hiszem, értem, mit érzel. Tudom, hogy én hogy éreztem magam, amikor nagyapám azt mondta, el kell felednem Kahlant. Senki sem mondhatja meg neked, hogy érezz. Vagy érzed, vagy nem. Bár én nem értek ehhez, s helyeselni sem tudom, azért mindannyian a barátaim lettetek. Barátokként sem kell egyformává válnotok, mégis barátok maradhattok.

- Rahl Nagyúr, tudom, sosem tudsz igazán elfogadni ilyenek. Ezért le kell mondanom: holnap visszatérek D'Harába. Nem kell öröddé fogadnod olyasvalakit, akinek tetteit nem helyesled.

Richard egy pillanatig elgondolkodott.

- Szereted a főtt borsót?

Berdine összevonta a szemöldökét.

- Igen.

- Én pedig utálok. Ettől kevesebb leszek a szemedben, mert utálok valamit, amit te szeretsz? S ettől már el akarsz hagyni, ahelyett hogy a védőm maradnál?

A lány fintort vágott.

- Rahl Nagyúr, ez más, mint a főtt borsó. Hogy bízatsz valakiben, akinek a személyiségét nem fogadod el?

- Nem arról van szó, hogy nem tudlak elfogadni, Berdine. Inkább csak arról, hogy nekem furcsának tűnik a dolog. De nem biztos, hogy az is. Nézd, fiatal koromban volt egy barátom, egy másik erdei vezető. Giles és én hosszú időt töltöttünk együtt, mert nagyon sok közös vonásunk volt. Beleszeretett Lucy Flecknerbe. Én utáltam Lucy-t, mert nagyon csúnyán bánt Giles-szal. Nem értettem, Giles egyáltalán miért foglalkozik vele. Nekem nem tetszett, s azt hittem, Giles-nak is így kéne éreznie. Azért vesztettem el egy barátot, mert nem úgy viselkedett, ahogy szerintem kellett volna. Nem Lucy miatt vesztettem el, hanem saját magam miatt. Mindent elvesztettem, ami közös volt bennünk, mert nem engedtem, hogy önmaga lehessen. Mindig is fájlaltam, hogy így történt. Azt hiszem, ez valami hasonló. Ahogy megtanulsz nem Mord-Sithként gondolkodni, rájössz majd, ahogyan én is rájöttem, mikor felnöttem, hogy úgy kell barátként elfogadni a másik embert, ahogy van, még ha néhol nem is érted meg őt. Az okok, amiért szereted, lényegtelennek teszik azokat a dolgokat, amiket nem értesz. Nem kell megértened, s nem is kell ugyanúgy tenned, az ő életét élned. Ha igazán szereted, akkor úgy szereted, ahogy van, hiszen eleve ezért akartál a barátja lenni. Én kedvellek téged, Berdine, és csak ez számít.

- Igazán?

- Igazán.

A lány átölelte Richard nyakát, és megszorította.

- Köszönöm, Rahl Nagyúr. Miután megmentettél, attól féltem, úgy érzed majd, bár ne tettetted volna. Most már boldog vagyok, hogy megmondtam. Raina örülni boldog lesz, ha megtudja, hogy te nem cselekszel úgy, ahogy Darken Rahl.

Amint felálltak, a kőfal egy része oldalt csúszott. Richard megfogta a lány kezét, és kivezette a furcsa szobából, az újonnan nyílt ajtón át, le a lépcsőn, s keresztül egy nedves, lucskos kőpadlós szobán, melynek közepe egy hatalmas dombbá emelkedett.

- Ha barátok vagyunk, akkor megmondhatom neked, mit nem helyeslek, és mit csináltál rosszul?

Richard bólintott.

- Nem tetszett, amit Carával tettél. Dühös, mert így cselekedtél vele.

Richard visszanézett a furcsa szobára, és úgy tűnt, csak úgy szívja magába a fényt.

- Cara? Dühös rám? Mit tettem vele?

- Miattam bántál rosszul vele.

Amikor Richard arcán megjelentek a zavar ráncai, a lány folytatta.

- Amikor varázs alatt voltam, s megfenyegettelek az Agiellel, miután visszajöttél a Brogan utáni keresésből, mindannyiunkra megharagudtál. Velük is úgy bántál, mintha ők is hibásak lettek volna, pedig csak én voltam rossz.

- Nem tudtam, mi a helyzet. Miattad úgy éreztem, minden Mord-Sith engem fenyeget. Meg kellene értenie.

- Megérti, de mire végre rájöttél, mi történt, és visszahoztál a varázslatból, sosem mondtad Carának, se Rainának, hogy rosszul ítélted meg őket, és hiba volt így bánni velük, ahogy velem. Ők nem tettek semmi rosszat.

Richard érezte, ahogy arca lángba borul a sötétben.

- Igazad van. Nagyon sajnálom. Miért nem mondott semmit?

Berdine felvonta szemöldökét.

- Rahl Nagyúr vagy! Ha úgy döntesz, megütöd, mert nem tetszik, ahogy jó reggelt köszön, akkor sem lehet egy szava sem.

- Akkor te miért szólsz?

Berdine követte a férfit a kockaköves, furcsa folyosón, mely alig két láb szélesen, görbe, csőszerű, padlótól mennyezetig arannyal bevont falakkal futott előttük.

- Mert a barátom vagy.

Ahogy Richard hátranézett a vállán keresztül, és hálásan rámosolygott, a lány a fal felé nyúlt, hogy megérintse az aranyat. Richard elrántotta a lány kezét, mielőtt még hozzáért volna.

- Tedd meg, és halott vagy!

A lány összevont szemöldökkel nézett rá.

- Miért mondd, hogy semmit sem tudsz erről a helyről, amikor úgy sétálsz benne, mintha világegyetemben itt éltél volna?

Richard pislogni kezdett a kérdés hallatán. A szemei hirtelen tágra nyíltak a felismeréstől.

- Miattad.

- Miattam?

- Igen - mondta Richard döbbsen. - Azzal, hogy beszéltél hozzám, elvontad a figyelmemet. Olyan erősen tereltem a gondolataimat arra, amit mondtál, és olyan mélyen elgondolkodtattál, hogy közben hagytam, hogy az erőm vezessen. Még sosem vettem észre, hogy így történik. Most, hogy átjöttem ezen az úton, ismerem a veszélyeket, és a visszautat. Most már visszatalálok - megszorította a nő vállát. - Köszönöm, Berdine.

A lány elmosolyodott.

- Mire nem jók a jó barátok?

- Azt hiszem, túl vagyunk a nehezen. Erre!

Az arany alagút végén kerek toronyszobát találtak, legalább száz láb átmérőjűt, csigalépcsője a külső fal belső része felé kanyargott. Szabálytalan szünetekkel kisebb pihenők szakították meg a lépcsők sorát. A fenti, ködös területen fénypázmák törték meg a sötétet. A legtöbb felső ablak apró volt, de egyikük hatalmasnak látszott. Richard nem tudta volna megmondani, milyen magasra nyúlt a torony, de közel kétszáz lábnyira biztosan. Alattuk a körakna nedves homályba veszett.

- Nem tetszik ez nekem... - mondta Berdine, ahogy a lépcsőpihenő vasszéléről lenézett. - Eddig ez tűnik a legborzasztóbbnak.

Richard úgy látta, valami megmozdult alattuk a szürke semmiben.

- Maradj a közelemben, és nyisd ki a szemed! - szemét arra a pontra szegezte, ahol a mozgást látni vélte, s megpróbálta újra megpillantani.

- Ha bármi történik, muszáj megpróbálnod kijutni innen.

Berdine helytelenítően nézett át a karfán túlra.

- Rahl Nagyúr, órákig tart, mire oda lejutunk. Már nem is emlékszem, hány pajzson vittél át. Bármi történjék veled, én is halott vagyok.

Richard átgondolta, mit kell tennie. Talán jobb lenne, ha beburkolózna mriswith köpenyébe.

- Várj itt. Megyek, és körülnézek.

Berdine megragadta a férfi ingének nyakát, s maga felé fordította, hogy szembenézzen a lány villámló kék tekintetével.

- Nem! Nem mész egyedül!

- Berdine!...

- Én vagyok a testőröd... nem mész egyedül! Megértetted?

Szemében felvillant az az átható, acélos pillantás, melytől Richardnak még a lélegzete is elállt. Végre vett egy mély levegőt.

- Rendben. De maradj a közelemben, és tedd, amit mondok! A lány felvetette a fejét.

- Mindig azt teszem!

3. fejezet

Tobias Brogan a lován ült, és lustán figyelte a Teremtő öt hírnökét. Nem sokkal előttük haladtak, mindöjük egy oldalon. Szokatlan volt látni is őket. Mióta négy nappal ezelőtt feltűntek, mindig a közelükben jártak. Ritkán voltak észrevehetőek, de mikor fel is tűntek, nehéz volt megpillantani őket: mindannyian fehérek voltak, mint a hó, sötétben viszont feketére változtak, mint az éjszaka. Csodálta, ahogy minden átmenet nélkül el tudtak tűnni a

szemük elől. A Teremtő ereje valóban csodálatos.

A hírnökök személye ennek ellenére kényelmetlen érzéseket ébresztett Tobiasban. A Teremtő azt mondta Tobiasnak álmában, hogy ne kérdőjelezze meg az Ő terveit, és köszönetteljesen fogadta Tobias bocsánatkéréseit arcátlansága miatt. Minden derék gyermeke félt a Teremtőt, s mind közül Tobias volt a legderekabb. Ennek ellenére ezek a pikkelyes lények nem tűntek igazán megfelelőnek, hogy véghezvigyék égi vezérletű feladatukat.

Hirtelen kiegyenesedett a nyeregben. Hát persze. A Teremtő nem fedi fel indítékait az egyszerű emberek előtt, s nem engedi, hogy meglássák a részleteket tudó tanítványait. A Gonosz a Teremtő szépségét és dicsőségét akarja megszerezni, de nem jelenne meg a földön ilyen külsejű tanítványok láttán.

Tobias megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy az összebújó, egymással, s a boszorkánnyal suttogva tanácskozó mriswitheket nézte. Az asszony a Fény Nővérenek hívta magát, de attól csak *streganicha* maradt, varázslónő, boszorkány. Tobias megértette, hogy a Teremtő mriswitheket alkalmaz hírnökül, de azt nem bírta felfogni, miért ad egy *streganichának* ekkora hatalmat.

Tobias azt kívánta, bár tudná, miről is beszélnek egész idő alatt. Mióta a *streganicha* előző nap csatlakozott hozzájuk, kizárólag az öt pikkelyes társaságában volt, s órá, a Falka Vérének tábornokára alig egy pár szót vesztegetett. Azok hatan összetartottak, mintha csak véletlenül mennének ugyanabba az irányba, mint Brogan és ezerfőnyi társasága.

Tobias látta, ahogy alig egy maroknyi mriswith d'harai katonák százait mészárolta le, s kényelmetlenül érezte magát, hogy katonái csak öklüket hozták el fegyverül. A Falka Vére több, mint százezres csapattal várta őt Aydindriltől egyheti távolságra. A Teremtő tanácsolta Tobiasnak, amikor megjelent előtte azon az első éjszakán, hogy hagyja hátra őket, s vegyenek részt Aydindril legyőzésében.

- Lunetta! - szólt oda halkán, ahogy látta, hogy a Nővér hadonászva magyaráz valamit a mriswitheknek.

Nővére közelebb léptetett lovával, Tobias jobb oldalára. A férfi intésére lehalkította ő is a hangját.

- Igen, tábornok uram?

- Lunetta, láttad, hogy használja a Nővér az erejét?

- Igen, tábornok uram, amikor elvonta a szelet az utunkból.

- Tudod, miből veszi erejét? - Lunetta alig láthatóan biccentett.

- Ugyanaz a te erőd is, húgom?

- Nem, Tobias.

A tábornok hűgára mosolygott.

- Jó tudni. - Körülnézett, nem hallja-e valaki, s a többi hat még mindig látható volt.

- Az utóbbi hat éjszakán a Teremtő zavaros dolgokat beszélt.

- Akarsz mondani valamit Lunettának?

- Igen, de nem most. Később fontos dologról beszélünk.

A boszorkány szórakozottan megsimogatta csecsebecsét. - Talán ha egyedül leszünk. Nemsokára úgy is letáborozunk.

Tobias figyelmét nem kerülte el a finomkodó, felkínálkozó mosoly. - Ma éjjel nem állunk meg! - Felemelt orral mélyet szippantott a levegőből. - Olyan közel van, hogy majdnem érzem a szagát.

Richard megszámolta a pihenőket, hogy megtalálja a visszautat. Úgy gondolta, az útközben látottak alapján visszatalál, de a Torony belseje félrevezette. Rothadás bűze szállt, mintha egy mély mocsár mellett járnának, talán mert a Torony alján lévő ablakokba víz szivárgott be.

Richard látta, hogy a következő lépcsőpihenőn valami megcsillan a közeledtükre. A kezében tartott gömb fényében látta, hogy a falnál áll valami. Körvonalai megvillantak a pislákoló fényben. Bár az a dolog korántsem volt tömör, Richard látta, hogy nem más áll ott, mint egy köpenyét magára tekerő mriswith.

- Issssszten hosssszott, börtesssstvér - sziszegte.

Berdine megrezzent.

- Mi volt ez? - suttogta sürgetően.

Richard megragadta Berdine csuklóját és félrevonta a lányt, amikor az Agieljét maga elé tartva megpróbálta elébe vetni magát, majd a másik oldalára húzta, közben folytatta útját.

- Csak egy mriswith.

- Mriswith! - suttogta a lány ijedten. - Hol?

- Ott előttünk, a pihenőn, a korlátnál. Ne félj, nem bánt!

A lány Richard fekete köpenyébe kapaszkodott, miközben a férfi leszorította a lány Agielt tartó kezét. Beléptek a pihenőbe.

- Azért jöttél, hogy felébreszd a sliph-et? - kérdezte a mriswith.

Richard elgondolkodott.

- Sliphet?

A mriswith kinyitotta köpenyét, s lefelé mutatott a karmában tartott hárompengés késsel. Így már teljesen

szilárd és látható lett, köpenyes, nedves pikkelyű alak. - A sliph ott lenn van, bőrtestvér. - Üveges szemeivel felnézett. - Végre el lehet érni. Nemsokára itt lesz a *yabree*, hogy énekeljen.

- *Yabree?*

A *mrswith* felemelte a háromágú kést, és csavargatni kezdte. Szája valamiféle mosolyra nyílt.

- *Yabree*. Amikor a *yabree* énekel, eljön a királynő ideje.

- A királynőé?

- A királynőnek kellessssssz, bőrtestvér. Segítened kell neki.

Richard érezte *Berdine* remegését. Úgy döntött, továbbmegy, mielőtt a lány túlságosan megijed, s elindult lefelé a lépcsőkön.

Két lépcsőpihenővel lejjebb a lány még mindig a sarkában volt.

- Elment! - suttopta a fülébe.

Richard felnézett, és látta, hogy a lánynak igaza van.

Berdine egy bejárati ajtófülkébe húzta, s a férfi hátát a faajtónak nyomta. - *Rahl* Nagyúr, ez egy *mrswith* volt!

Richard bólintott. Kissé megzavarta lány dühös zihálása.

- *Rahl* Nagyúr, a *mrswithek* embereket ölnek!

Richard a fenti lépcsőpihenő felé mutatott.

- Ez nem fog bántani, már megmondtam. Nem támadott meg, ugye? Nincs szükség rá, hogy bántsuk.

A lány szemöldöke érdeklődve emelkedett fel.

- *Rahl* Nagyúr, jól vagy?

- Jól. Most gyere! A *mrswith* talán meg is mondta, mit keresünk itt.

Ahogy Richard mozdulni próbált, a lány visszalökte a férfi hátát az ajtóhoz.

- Miért hívott „bőrtestvérnek”?

- Nem tudom. Azt hiszem, azért, mert neki pikkelyei vannak, nekem pedig bőröm. Azt hiszem, azért hívott így, hogy tudtomra adja, nem akar bántani. Segíteni akart.

- Segíteni? - kiáltotta hitetlenkedve a lány.

- Nem is próbált megállítani, ugye?

Berdine végre elengedte a férfi ingét, de szemét nem vette le róla. A Torony alján vaskorlátos körfolyosó vezetett a külső falon. Középen a leselkedő fekete víz felületét helyenként sziklák törték meg. A párkány alatt szalamandrák kapaszkodtak a kövekre, s a sziklák alatt alámerültek a vízbe. Az iszapos, tintaszerű vízben rovarok úszkáltak az időnként feltörő buborékok körül.

A körfolyosó felénél Richard rájött, hogy megtalálta, amit keresett: valami nem mindennapit, mást, mint a könyvtárak, vagy a furcsa szobák, folyosók.

A falisétányon széles térség nyílt egy ajtó előtt, amit kormos kődarabkák, forgács és por szennyezett. Az ajtó forgácsai a sötét vízben úsztak. A tulajdonképpeni bejárat felrobbant, és duplájára nyílt eredeti méretének. A ajtó töredezett széle megfeketedett, és helyenként maga a kő is megolvadt, mint a gyertyaviasz. A felrobbant lyukból kacskaringós csíkok futottak minden irányba a kőfalon, mintha csak villám csapott volna bele, mely kiégette az ajtót.

- Nemrég történhetett - mondta Richard, s végigfuttatta ujjait a kormos kövön.

- Honnan tudod? - kérdezte *Berdine*, ahogy körülnézett.

- Nézd! Látod ezt? A penészt és a nyálkát leégette valami, eltávolította a szikláról, és még nem volt ideje visszanozni. Ez mostanában történhetett, valamikor az elmúlt néhány hónap során.

A szoba belseje üres volt. Keresztben talán hatvanlábnyi széles falai cikkcakkos vonalakban megégték, mintha a villám végigpörgött volna a teremben. Középen kerek kőfal emelkedett, mint egy hatalmas kút, közel felét elfoglalta a szoba szélességének. Richard áthajolt a derékmagasságú falon, s maga elé tartotta a fénylő gömböt. A lyuk sima kőfalai örökre szétestek. Százlábnyi mélységben látta a köveket, mielőtt a gömb fénye eltűnt a lyukban. Az üreg feneketlennek látszott.

A föléjük boruló gömbkupola majdnem olyan magas volt, mint a szoba szélessége. Nem volt rajta ablak, sem másik ajtó. Richard asztalt és székeket látott a túlsó oldalon.

A kutat megkerülve Richard meglátta a padlón a szék mellett heverő testet. Csak a csontjai maradtak meg, s néhány ruhafoszlány. A ruha nagy része régen szétfoszlott már. A csontváz ruháiból csak a rácsatolt öv, és a szandál maradt meg. Amikor Richard a csontokhoz ért, porrá omoltak szét azok is.

- Már nagyon régóta itt lehet - mondta *Berdine*.

- Igazad van.

- *Rahl* Nagyúr, odanézz!

Richard felállt, és az asztalra nézett, ahová a lány mutatott. Egy több száz éve kiszáradt tintatartó állt ott, oldalán toll hevert, s egy nyitott könyv. Richard a könyv fölé hajolt, s lefújta róla a port és a kődarabokat.

- Ó-d'harai nyelven írták - mondta, ahogy fölé tartotta a fénylő gömböt.

- Hadd lássam! - *Berdine* szeme ide-oda mozgott, ahogy elmélyülten tanulmányozta a furcsa betűket. - Igazad

van.

- Miről szól?

A lány óvatosan két kezébe fogta a könyvet. - Nagyon régi. Ez a legrégebbi nyelvjárás, amit valaha láttam. Darken Rahl egyszer mutatott nekem egy régi nyelvjárást, ami több, mint kétezer éves volt. - A lány felnézett. - Ez még régebbi.

- Megérted?

- Annak a könyvnek is csak egy részét értettem, amit a Toronyba léptünkkor találtunk. - Megnézte az utolsó írott oldalt. - Ebből sokkal kevesebbet értek - mondta a lapokat forgatva.

Richard türelmetlenül intett.

- Nos, egyáltalán értesz belőle valamit?

A lány abbahagyta a lapozást, s betűzni kezdte a szöveget.

- Azt hiszem, arról szól, hogy végre sikert értek el, de ez azt jelenti, hogy neki itt kell meghalnia. - Rámutatott. - Látod? Drauka. Ez a szó, azt hiszem „halál”. - Berdine az üres bőrkötésre nézett, majd újra kinyitotta, és a szöveget nézte.

Végre kék szemével felpillantott.

- Azt hiszem, ez egy napló. Azé az emberé lehet, aki itt feküdt.

Richard érezte, ahogy libabőrös lesz a karja.

- Berdine, én ezt kerestem!.. Ez valami különleges, nem olyan könyv, mint amik a könyvtárban vannak. Le tudod fordítani?

- Talán egy keveset, de nem túl sokat. - A lány vonásait lehervasztotta a csalódás. - Sajnálom, Rahl Nagyúr. Nem ismerem ezt a régi nyelvjárást. Ugyanaz vele a baj, mint az első könyvvel, amit találtunk. Nem ismerem elég kifejezést, hogy kitöltssem az ismeretlen részeket. Csak találgathatok.

Richard alsó ajkát beharapva elgondolkodott. Lenézett a csontokra, s nem tudta, mit is csinálhatott a varázsló ebben a teremben, mi pecsételte le a termet, és ami még rosszabb, mi törte fel a pecsétet.

Richard visszafordult a lányhoz.

- Berdine! Azt a fenti könyvet ismerem. Emlékszem a történetére. Ha segítenék, s elmondanám, amire emlékszem belőle, segítené megfejteni a szavakat, s a lefordított szavakkal már le tudnád fordítani ezt a naplót?

A lány elgondolkodott, majd felderült az arca.

- Ha együtt csináljuk, talán sikerül. Ha elmondasz egy-egy mondatot, akkor talán meg tudnám mondani, mit jelentenek az ismeretlen szavak. Együtt sikerülni fog.

Richard óvatosan becsukta a naplót.

- Az életeddel felelsz érte! Viszem a lámpát! Menjünk innen! Megtaláltuk, amit keresünk.

Amikor Richard és Berdine kiléptek az ajtón, Cara és Raina majd kiugrottak a bőrukából a megkönnyebbüléstől. Richard látta, hogy még Egan és Ulic is sóhajtva hunyják le a szemüket, mert a szellemekhez küldött imájuk meghallgattatott.

- Mriswithek vannak a Toronyban - mondta Berdine a másik két lány kitörni készülő kérdéseire.

Cara levegő után kapkodott.

- Hányat öltél meg, Rahl Nagyúr?

- Egyet sem. Nem támadtak meg minket. Nem forogtunk veszélyben. De volt elég másfajta veszély. - A lány dühös kérdéseit elhessegetve így szólt. - Majd később beszélünk róla. Berdine segítségével megtaláltam, amit kerestem. - Rácapott a Berdine kezeiben tartott naplóra. - Vissza kell jutnunk, és le kell fordítanunk! - Felkapta az asztalon fekvő könyvet, és Berdine-nak adta.

Ahogy elindult kifelé az ajtón, megállt, visszafordult Carához és Rainához. - És, amíg lent voltam, és arra gondoltam, hogy meg is halhatok, ha valamit rosszul csinálok, eszembe jutott, hogy nem akarok meghalni, amíg valamit el nem mondok kettőtöknek.

Richard a zsebeire tette a kezeit és közelebb lépett.

- Amíg ott lent voltam, rájöttem, hogy nem kértem bocsánatot tőletek, amiért úgy bántam veletek.

- Nem tudtad, hogy Berdine-t átók sújtja, Rahl Nagyúr -szólt Cara. - Nem hibáztatunk téged, hogy mindannyiunkkal be akartad tartani a három lépés távolságot.

- Nem tudtam, hogy Berdine-on átók ül, de most már tudom, s azt akarom, hogy ti is tudjátok, nem volt igazam, amikor titeket is hibáztattalak érte. Sosem adtatok okot ilyesmire, remélem, meg tudtok bocsátani.

Cara és Raina arcát mosoly ragyogta be. Nem hitte, hogy bármikor is ilyen színben láthatja a Mord-Sitheket.

- Megbocsátunk, Rahl Nagyúr - mondta Cara. Raina egyetértően bólintott. - Köszönjük!

- Mi történt odalent, Rahl Nagyúr? - kérdezte Raina.

- A barátságáról beszélgettünk! - válaszolt helyette Berdine.

A Torony útjának lábánál, ahol Aydindril városa kezdődött, és más utak futottak szerteszét más városok felé, kisebb piac állott. Ez ugyan nem hasonlított a Szónok utcaihoz, de az érkezők megfelelő választékot találtak.

Richard öt testőrével körülvéve vonult tovább, serege pedig valamivel hátrébb követte. Közben valami megragadta a figyelmét a tünékeny fényben, s hirtelen megállt egy kicsiny, rozoga asztal előtt.

- Kér egy kis mézessüteményt, Rahl Nagyúr? - kérdezte egy vékony, ismerős hang.

Richard rámosolygott a kislányra.

- Hányat tartogatsz még nekem?

A kislány megfordult.

- Nagyí?

Az öregasszony nagy nehezen felállt, maga köré tekerte a rongyos takarót, s homályos kék szemeit Richardra szögezte.

- Nahát, nahát! - mondta mosolyogva, s hiányos fogai között szívtá a levegőt. - Rahl Nagyúr annyit kér, amennyit akar, kedvesem. - Meghajtotta a fejét. - Oly' megnyugtató jó bőrben látni téged, Rahl Nagyúr.

- Téged is... - állt meg Richard, és az asszony nevére várt.

- Valdora - mondta az anyóka. Kezével megsimogatta a kislány világosbarna haját. - Ez pedig Holly.

- Örülök, hogy újra látlak benneteket, Valdora és Holly. Mit kerestek itt, miért nem vagytok a Szónok úton?

Valdora vállat vont a takaró alatt.

- Mivel az új Rahl Nagyúr biztonságot teremtett a városban, egyre több ember jön ide, s talán még a Varázslók Tornyában is lesz egyszer élet. Reméljük, hogy az újak segédelmünkre lesznek.

- Nos, nem hiszem, hogy egyhamar hihetnének a Torony feltámadásában, de talán azoknál szerencsések lesz, akik újonnan jönnek a városba.

Valdora kuncogott.

- Sokat kellene sütnöm ahhoz, hogy viszonzzam mindazt, amit tőled kaptunk Rahl Nagyúr.

Richard rákacsintott.

- Tudod, mit? Ha kaphatnék egyet-egyet a barátaimnak, és egyet még magamnak is, azt hiszem, megalkuszunk.

Valdora tekintete végigsiklott az öt órön. Újra meghajtotta fejét.

- Rendben, Rahl Nagyúr. Elégedtebb vagyok veled, mint gondolnád.

4. fejezet

Verna, a Prelátusi házhoz tartva észrevette, hogy Kevin Andellmír áll őrt a sötétben. Alig várta már, hogy a szentélybe érjen, s elmondja Ann-nek, mire jött rá, de Kevint hetek óta nem látta. Lázás sietsége ellenére megállt.

- Kevin, te vagy az?

A fiatal katona meghajolt.

- Igen, Prelátus.

- Jó ideje nem láttalak errefelé, igaz?

- Igaza van, Prelátus. Bollesdunt, Walshot és engem visszaparancsoltak.

- Miért?

Kevin a másik lábára állt.

- Nem tudom biztosan. A parancsnokom a Palota körüli mágiára volt kíváncsi, azt hiszem. Közel tizenöt éve ismerem, és nagyon megöregedett. A saját szemével akarta látni, hogy mi nem. Azt mondta, Bollesdun, Walsh és én ugyanúgy nézünk ki, mint mikor tizenöt éve először látott minket. Azt mondta, amikor először hallott erről, nem hitte el, de most már elhiszi. Még a parancsnokait is idehívta, hogy nézzenek meg minket személyesen.

Verna érezte, hogy a homlokán kiüt a jeges veríték. A felismerés hidege futott át rajta, mikor rádöbrent, miért is jön a császár a Próféta Palotájába. El kellett mondania a Prelátusnak. Nem maradt vesztegetni való ideje.

- Kevin, hű katonája vagy-e a Birodalomnak, a Birodalmi Rendnek?

Kevin felcsúsztatta kezét dárdáján. Habozott a válasszal.

- Igen, Prelátus. Úgy értem, hogy amikor a Birodalmi Rend legyőzte a hazámat, nem maradt más választásom, így lettem a Rend katonája. Egy ideig északon, a vad vidékek közelében harcoltam. Aztán, amikor a Birodalmi Rend elfoglalta a királyságunkat, megmondták, hogy a Birodalmi Rend katonája lettem, s a Palotához rendelték. Nem is kaphattam volna jobb feladatot, mint ez az őrség itt. Örülök, hogy újra a lakosztályod öre lehetek. Bollesdun és Walsh is boldogok, hogy megint elfoglalhatták posztjukat a Próféta Palotájában. A tiszték mindig jól bántak velem, legalábbis a zsoldomat mindig megkaptam. Nem sok, de mindig megjön, s különben is sok olyan embert látok, akinek nincs munkája, nekik bizony aligha van mit enniük.

Verna gyengéden a férfi karjára tette a kezét.

- Kevin, mit gondolsz Richardról?

- Richard? - A férfi arcát elöntötte a mosoly. - Én mindig kedveltem. Drága csokoládét vett nekem, hogy szívem hölgyének adhassam.

- Csak ennyit jelentett neked? Csokoládét?

Kevin megvakarta a szemöldökét.

- Nem... Nem úgy értettem. Richard... jó ember volt.

- Tudod-e, miért vett neked drága csokoládét?

- Mert jó volt. Törődött az emberekkel.

Verna bólintott.

- Igen, így van. Remélte, hogy ha csokoládét ad neked, s eljön az idő a szökésre, barátságotok visszatart attól, hogy fegyvert emelj rá, és nem kell megölnie téged. Nem akarta, hogy ellensége légy, és megpróbáld megölni.

- Megölni? Prelátus, én sohasem...

- Ha nem lett volna kedves hozzád, talán a Palota iránti hűséged lett volna az első, és megpróbáld megállítani.

Kevin a földet nézte.

- Láttam, ahogy a kardját használta. Azt hiszem, a Tehetség több volt ebben, mint a csokoládé.

- Így van! Kevin, ha eljön az idő, s talán választanod kell majd Richard, és a Birodalmi Rend között, te melyiket választanád?

A férfi arcát ráncokba gyűrte egy grimasz:

- Prelátus, én katona vagyok. - Felhorkant. - De Richard a barátom. Azt hiszem, hogy ha kellene, sem tudnék egy baráttra fegyvert emelni. A palotaőrök közül egy sem tenné meg. Mindannyian szeretjük.

Verna megszorította Kevin karját.

- Légy hű a barátaidhoz, Kevin, s minden rendben lesz. Légy hű Richardhoz, ez majd megment.

A férfi bólintott.

- Köszönöm, Prelátus. De attól én nem félek, hogy választanom kell.

- Kevin, hallgass rám! A császár gonosz ember. - Kevin egy szót sem szólt. - Erre emlékezz majd. S a szavaim maradjanak kettőnk közt, rendben?

- Igen, Prelátus.

Verna belépett a külső irodába, Phoebe félig felemelkedett székéből, amikor meglátta.

- Jó estét, Prelátus.

- Útmutatásért kell imádkoznom, Phoebe. Nem akarok látogatókat.

Kevin szavaiban volt valami, ami nagyon megzavarta. Nem volt semmi értelme.

- Bollesdun és Walsh öröket a Próféta lakhelyéhez vezényelték, pedig nincs is Prófétánk. Derítsd ki, miért vannak ott, kinek a parancsára, s reggel ez legyen az első, amit jelentesz! - Verna megrázta az ujját. - Az első dolgod!

- Verna... - zötytyent vissza Phoebe a székébe, és az asztalára bámult. Dulcinia sápadt arcát elfordította, és a jelentésekre figyelt.

- Verna, meglátogatott néhány Nővér. Odabenn várnak.

- Senkinek nem adtam engedélyt, hogy az irodámban várjanak!

Phoebe nem nézett fel.

- Tudom, Prelátus, de...

- Utánanézek! Köszönöm, Phoebe!

Verna dühös szemöldökráncolással viharzott be az irodájába. Senkit sem engedhetnek be az irodájába, külön engedélye nélkül. Rájött, hogyan különböztetheti meg a Fény Nővéreit a Sötétség Nővéreitől, s már azt is tudta, miért jön Jagang császár Tanimurába, a Próféták Palotájába. Üzennie kellett Ann-nak. Meg kellett tudnia, mit tegyen.

Négy női alakot látott a sötét szobában, ahogy belépett.

- Mit jelentsen ez?!

Verna Leoma Nővért ismerte fel, aki előlépett a gyertyafényben.

Vakító fájdalom közepette elsötétült előtte a világ.

- Tedd, amit mondok, Nathan!

Az öreg odahajolt hozzá, elég messziről, mivel jóval magasabb volt nála, s rávicsorított.

- Legalább a Hanomat elengedhetted volna! Hogy védjelek meg?

Ann a sötétségből nézte, ahogy Rahl Nagyúr és egy ötszáz fős osztag végighaladt az utcán. - Nem akarom, hogy megvédj. Nem kockáztathatunk! Tudod, mi a teendő. Addig nem léphetsz közbe, míg a védelmemre nem kel, másként esélyünk sincs.

- S mi van, ha nem ment meg?

Ann megpróbált nem számolni ezzel az eséllyel. Megpróbálta elfelejteni, mi történne, ha az események nem a megfelelő mederben folynának.

- Egy Prófétának kell leckét adnom a jóslásból? Csak engedned kell, hogy megtörténjen. Utána lezárom a dolgot. Most vidd az istállóba a lovakat éjszakára! Adj nekik eleget enni!

Nathan elkapta a gyeplőket.

- Tégy, amit akarsz, asszony! - Visszafordult. - Reménykedj, hogy soha nem tudom levenni ezt a gallért, különben lesz egy hosszú beszélgetésünk, aminek nem tudsz majd véget vetni, mert meg leszel kötözve, és a szádat

is kipeckelem!

Ann felkuncogott.

- Nathan, te jó ember vagy. Én bízom benned. Neked is bíznod kell bennem.

A férfi megrázta felé az ujját.

- Ha megöleted magad...

- Tudom, Nathan.

A férfi felmordult.

- És még azt mondják, hogy én örültem meg! - Hátat fordított Ann-nak. - Legalább valami ennivalót hoztál volna. Egész nap alig ettél! Van egy piac épp itt a környéken. Ígérd meg, hogy legalább veszel valamit enni.

- Nem...

- Ígérd meg!

Ann felsóhajtott.

- Rendben, Nathan. Ha ez boldoggá tesz, veszek valami ennivalót. De nem vagyok éhes. A férfi figyelmeztetően felemelte az ujját. - Azt mondtam, megígérem. Most menj!

Miután a férfi végre elviharzott a lovakkal, az asszony folytatta útját a Torony felé. Gyomra összeszorult a félelemtől, hogy egy jóslatba csak úgy vakon belesétál. Nem tetszett neki a gondolat, hogy újra a Toronyba menjen, különösen ha figyelembe vette a jóslatot is. Mégis meg kellett tennie. Ez volt az egyetlen esélyük.

- Mézessütemény, asszonyom? Csak egy réz mindegyik, és nagyon finom!

Ann lenézett egy kislányra, aki nagykabátban állt egy ingatag asztal mögött. Mézessütemény. Akár mézessüti is megteszi.

Ann rámosolygott a kedves arcocskára.

- Egyedül állsz itt, éjnek idején?

A kislány megfordult, és a háta mögé mutatott.

- Nem, asszonyom, a nagymama itt van velem.

Egy görnyedt öregasszony feküdt ott, betakarva egy takaróba, láthatóan aludt. Ann a zsebében kotorászott, majd előhúzott egy érmét.

- Egy ezüstöt adok, kedvesem. Úgy tűnik, nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

- Ó, köszönöm, asszonyom. - Előhúzott egy mézessüteményt az asztal alól. - Vigye ezt, asszonyom. Ez a legfinomabb, ebben van a legtöbb méz. A legkedvesebbeknek tettem félre, akik elmennek a standom mellett.

Ann mosolyogva vette el a mézessüteményt.

- Köszönöm, kedvesem!

Ann elindult felfelé a Toronyba vezető úton, a kislány pedig elkezdte összepakolni a cókókját.

Ann az édes süteményt majszolva nézegette az aprócska piacon őgyelgő embereket, és azt az egyet kereste, aki a baj forrása lesz. Nem látott senkit, aki veszélyes lehet, de tudta, hogy egyikük az. Megint az utat kezdte figyelni. Lesz ahogy lesz. Úgy érezte, az sem könnyítene idegességén, ha előre tudná, mi történik. Valószínűleg nem.

A sötétben senki sem látta, ahogy a Torony felé veszi útját, s végre egyedül volt. Azt kívánta, bár Nathan is vele volna, másrészt viszont kellemes volt egyedül lenni, ha mégoly rövid időre is. Legalább időt tudott szakítani arra, hogy Nathan jelenléte nélkül átgondolja az életét, s hogy milyen változást hozhat benne mindez. Ó, igen, annyi év után...

Tulajdonképpen amit tesz, olyan, mintha halálra ítélné a szeretteit. Van más választása?

Tisztára nyalta az ujját, miután végzett a süteménnyel. Nem lakott tőle jól. Amíg áthaladt a csapórács alatt, a gyomra forrongó kavargássá változott. Mi történt vele? Már azelőtt is volt része veszélyben. Talán ahogy öregszik, értékesebbnek találja az életet, s jobban ragaszkodik hozzá, fél elveszíteni.

Mire gyertyát gyújtott a Torony belsejében, tudta, hogy valami nincs rendjén. A szemei égtek. A végtagjai fájtak. Úgy érezte, tűz égeti. Talán beteg lenne? Édes Teremtő, ne most! Szüksége volt az erejére.

Hirtelen éles fájdalmat érzett a szegycsontja alól. Kétrét görnyedt, kezét a gyomrára tapasztotta és belerogyott egy fotelbe. Mi ez?

A sütemény!

Fel sem merült benne, hogy ilyen módon is jöhet a támadás. Végig azon töprengett, hogyan győzik le, elvégre birtokában volt a Tehetségnek. Hanja erős volt, szinte erősebb, mint bármely más Nővéré. Hogy lehetett ilyen ostoba?

Valahonnan távolból látta, hogy két alak lép a szobába, az egyik magasabb, a másik egészen alacsony. Kettő? Nem számított két ellenfélre! Kettő mindent elronthat! Drága Teremtő!

- No lám! Nézd csak, mit fogtunk!

Ann óriási erőfeszítéssel felemelte a fejét.

- Ki... az?

A két alak közelebb lépett.

- Már meg sem ismersz? - kuncogott a takaróba burkolózott vénység. - Így öregem és gyengén már nem is tudod,

ki vagyok? Pedig erről is te tehetsz ám! Meg kell mondjam, te semmit sem változtál az évek alatt. Én is fiatal lehetnék még ma is, ha te nem lettél volna, drága Prelátusom!

Ann felhőrdült, amikor a belsejét marcangoló fájdalom tovább fokozódott.

- Nem esett jól a mézessütemény?

- Ki vagy...?

Az öregasszony közelebb hajolt.

- Ugyan, Prelátus, nem hiszem, hogy ne emlékeznél! Megfogadtam, hogy megfizetek, amiért ezt tetted velem, és te már el is felejtetted? Még ennyit se számított neked?

Ann szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Sosem ismert volna rá a másikra, de ez a hang! A hangja semmit sem változott.

- Valdora!

A vénség kuncogott.

- Kedves Prelátus! Minő megtiszteltetés, hogy emlékszel rám, a pondróra! - hajbókolt gúnyosan. - Remélem azt sem felejtetted el, mit ígértem akkor! Megfogadtam, hogy saját kezemmel öllek meg!

Ann arcán érezte a kőpadló hidegét, ahogy kínjában a földre zuhant.

- Azt hittem.... idővel... majd belátod, hogy... hibáztál. Most... már látom, hogy helyesen... helyesen tettem, hogy elküldtelek Nem vagy méltó, hogy Nővér lehess.

- Ó ne is törődj ezzel Prelátus! Most már saját Palotám van. Ez itt az unokám, egyben tanítványom is. Sokkal jobb oktatást kap tőlem, mint amire bármilyen Nővér képes. Mindenre megtanítom!

- Például arra, hogyan mérgezzem meg embereket?

Valdora kacagott.

- Nem fogsz belehalni. A cél az volt, hogy harcképtelenné tegyünk, amíg varázshálóba zárlak. Ilyen könnyen nem halhatsz meg. Ennél jóval tovább fog tartani, Prelátus. Lehet, hogy még a hajnalt is megéred. Egy éjszaka alatt ezernyi halált is halhatsz.

- Honnan tudad, hogy... itt leszek?

A boszorka kiegyenesedett.

- Nem tudtam. De találkoztam Rahl Nagyúrral és a ti egyik érméteket nyomta a markomba. Gondoltam, hátha hoz nekem egy Nővért is... Fogalmam sem volt, nem is mertem remélni, hogy te leszel az! Egyenesen a csapdámba sétáltál. Nem, ezt még legszebb álmaimban sem mertem remélni! Megelégedtem volna azzal is, ha megnyúzhatok egy egyszerű Nővért, vagy azt a Rahl-t, a kis tanítványotokat! De most valóra válnak az álmaim!

Ann megpróbálta elérni a Hanját, de a fájdalom kódén át rájött, hogy nem egyszerű mérge volt a süteményben. Az édességre bocsátott varázslat béklyóba verte a hatalmát.

Drága Teremtőm, ez egyáltalán nem úgy alakul, ahogyan elterveztem - gondolta magában.

A terem kezdett elhalványulni. A fejbőrébe éles fájdalom nyilallt, és érezte, hogy az érdes padló a hátát súrolja. Látta a mellette sétáló kislány bájos arcát.

- Megbocsátok, gyermekem - suttozta Ann.

Aztán mindenre sötétség borult.

5. fejezet

Kahlan egyik kezében Adie karját, másikban egy kardot tartott menekülés közben. A sötétben mindketten átestek Orskon, s nagyot zuhantak a földre. Kahlan visszahúzta kezét a férfi zsigereinek hóba ömlött masszájából.

- Hogy... lehet ő itt?

Adie lihegve kapkodta a levegőt.

- Ez lehetetlen!

- Jól látni a holdfényben. Tudom, hogy nem járkalunk körbe! - Gyorsan a hóba törölte a kezét, hogy leszedje róla az alvadt vért. Lábra állt, s magával húzta Adie-t is. Más testek is heverték ott, vörös köpenyesek. Csak egy vágás adatott nekik. Nem voltak más testek. És Orsk...

Kahlan tekintete végigseper a fák vonalán, s lóháton ülő férfialakokat keresett. - Adie, emlékszel Jebra látomására? Látta, ahogy körbejárok.

Adie letörölte arcáról a havat.

- De hogyan?

Kahlan érezte, hogy Adie nem tud már sokáig rohanni. Felemésztette erejét a harc, s majd összeesett a kimerültségtől. Mágijának ereje megrettentette a támadókat, de azok túl sokan voltak. Orsk vagy húszat-harmincat megölt közülük. Kahlan nem látta, halott-e, de most már vagy harmadszor esett át a testen. Majdnem két darabra hasították.

- Mit gondolsz, melyik úton tudunk elmenekülni? - kérdezte Kahlan a varázslónőt.

- Arra mentek vissza - mutatta Adie. - Arra kell nekünk mennünk.

- Azt hiszem, igazad van - húzta magával Kahlan Adie-t. - Azt tettük, amiről azt hittük, helyes, tévedtünk.

Valami mást kell kitalálnunk. Gyere! Azt kell tennünk, amiről úgy tudjuk, nem helyes.

- Átok lehet! - mondta Adie. - Ha az, igazad van. Túl fáradt vagyok megérezni, az-e.

Átvágtak a túskebokron s lerohantak a lejtőn, félíg futva, félíg a hóban csúszva. Mielőtt átléptek volna a fák határvonalán, lovasokat láttak előtűnni a fák rejtekéből. Mindketten a gödrökben összegyűlt hóhalmokon átboladozva próbáltak átjutni rajtuk a fák közé. Mintha egy ingoványban rohantak volna.

Hirtelen egy férfi vált ki az éjszaka sötétjéből, és utánuk nyargalt a lejtőn. Kahlan nem várta Adie-től, hogy az a varázserejét használja. Nem volt idejük próbára tenni.

Kahlan kardját lendítve megfordult. A vörös köpenyes férfi is védekezően a kardja után kapott, és próbált elhajolni a csapás elől. Mellvértet viselt. A lány vágását felfogta a páncél. Az arcát védte, ösztönös reakció volt, de végzetes mozdulat volt olyan harcossal szemben, akit Kahlan apja, Wyborn király tanított. A páncélt viselők óvatlan önhiúsággal harcoltak.

Kahlan helyett minden erejével lefelé csapott a kardjával. A kard a férfi lábszárcsontjában állt meg. A férfi átvágott combizommal, ordítva esett a letaposott földre.

Egy másik férfi átugrott rajta, és a lány felé rohant. Vörös köpenye az éji levegőben úszott utána. Kahlan felkapta a kardját, s felhasítva az ütőeret beleszúrta a férfi combjának közepébe. Átvágta az inat, miközben a férfi felbukott.

Az első férfi rémülten kiáltott fel. A második teli torokból átkozódott, mindennek elmondta őt, s csapkodva próbált közelebb jutni, hogy még egyszer harcra bírja.

Kahlan emlékezett apja szavaira: *A szavak nem áthatnak neked. Csak az acélra figyelj! Csak acél ellen harcolj!*

Nem bajlódott, hogy végezzen velük, valószínűleg elvéreznék majd a hóban, s ha nem is, akkor sem tehetnek egy lépést sem ilyen sebekkel. Adie-t karon fogva berohant a fák közé.

A sötétségben imbolyogva folytatták útjukat a hóborította fenyők közt. Kahlan rájött, ahogy Adie didereg. Már az elején elvesztette nehéz köpenyét. Kahlan levette farkasszőr kabátját és Adie vállára terítette.

- Nem, gyermekem! - ellenkezett Adie.

- Csak vedd fel! - parancsolta Kahlan. - Én izzadok, és különben is csak lelassítja a kardom. - A kardja valójában olyan nehéz volt, hogy alig tudta felemelni, még kevésbé forgatni. Csak a félelem adott erőt az izmainak. Ezúttal ennyi elég volt.

Kahlan már nem is tudta, merre rohan. Egyszerűen csak az életéért futott. Amikor jobbra akart szaladni, inkább bal felé tartott. A fák, amik között rohantak, túl vastagok voltak, hogy átengedjék a csillagok, a hold fényét.

El kellett menekülnie. Richard veszélyben volt. Richardnak szüksége volt rá. El kell jutnia hozzá. Zednek mostanra ott kell lennie, de mindig történhet valami. Lehet, hogy Zednek nem sikerült, akkor pedig őrá marad a feladat.

Az egyik fenyőágot félrehajtotta, hogy bejusson egy aprócska, hómentes tisztásra. Azonnal megállt. Két ló állt előtte.

Tobias Brogan, A Falka Vérének tábornoka mosolygott le rá. A másik lovon egy rongydarabokból varrt ruhát viselő asszony ült.

Brogan megpödrölte a bajuszát.

- Ki van itt?

- Két utazó - mondta Kahlan fagyos hangon. - Mióta kezdte a Falka Vére kirabolni és lemészárolni a védtelen utazókat?

- Védtelen utazók? Aligha. Ketten közületek megölték legalább száz emberem.

- A Falka Vértől védtük az életünket, hiszen ha zsákmányt szimatoltok, azonnal megtámadjátok az embereket.

- Ó, ismerlek, Kahlan Amnell, Galea királynője! Többet tudok, mint gondolnád! Tudom, ki vagy.

Kahlan ökle megfeszült a kard markolatján.

Brogan közelebb léptetett nagy szürke heréltjével, s arcát előntötte a gúnyos mosoly. Kezét a nyeregkapán nyugtatta, ahogy közeledett, sötét tekintete rosszindulatúan tartotta fogva a lányt.

- Te, Kahlan Amnell vagy az Inkvizítor Anya! Látom, ki vagy, és tudom, hogy te vagy az Inkvizítor Anya.

Kahlan izmai megmerevedtek, lélegzete megakadt a tüdejében. Honnan tudhat erről ez az ember? Zedd levette volna a bűbájt? Valami történt Zeddel? Édes szellemek, ha Zeddel valami történt...

A kétségbeesés sikolyával egy lendülettel megsuhintotta a kardját. A szakadt ruhás asszony ugyanekkor felemelte a kezét. Adie egy utolsó erőlködéssel pajzsot bocsátott rá. A lovon ülő asszony felől süvítő szélroham Kahlan arca felé tartott, s haját szétborzolta. Adie pajzsa mentette meg őt.

Kahlan kardja megcsillant a holdfényben. Az éji levegőben reccsenés hallatszott, ahogy a lány kardja átszelte Brogan lovának lábait.

A ló vészesen nyerítve zuhant a földre, s a fák közé vetette Brogant. Ugyanekkor Adie tűzlabdát dobott a másik ló pofája felé. Az állat vadul felnyerített, s ledobta az asszonyt, akiről Kahlan most már tudta, hogy varázslónő.

Kahlan elkapta Adie karját, és magával húzta. Kétségbeesve furakodtak be a fák közé. Körülöttük hallotta, hogy lovasok törnek át a fák közt. Kahlan nem is próbálta átgondolni, merre menjen. Egyszerűen csak menekült.

Csak egy dolog maradt, amivel nem védekezett még: erejét az utolsó összecsapásra tartogatta. Csak egyszer vetheti be, mert utána óráig tart, mire visszatér. A legtöbb Inkvizítornak egy nap, vagy talán kettő is kellett ahhoz, hogy visszatérjen mágikus ereje. Kahlannek elég volt néhány óra hatalma visszanyeréséhez, s emiatt a valaha megszületett legerősebb Inkvizítorként tartották nyilván. De ereje most nem sokat segített. Egyetlen, utolsó esélyt adott csupán.

- Adie! - lihegte Kahlan, s levegő után kapkodott. - Ha elkapnak minket, a két nő egyikét próbáld lelassítani.

Adie-nek nem kellett több magyarázat: mindkét asszony, aki rájuk vadászott, varázslónő volt. Ha Kahlannek használnia kell az erejét, így veszi legnagyobb hasznát.

Kahlan kilőtt egy villámot. A mellettük álló fa fűlsiketítő robajjal ledőlt. Ahogy a hó felhőkben szitálva hullt alá, a másik asszony, a gyalogos feljük kezdett rohanni.

Az asszony mellett egy hatalmas, pikkelyes lény állt, félig embernek látszott, félig gyíknak. Kahlan hallotta, ahogy sikoly száll fel a torkából. Úgy érezte, a csontjai ki akarnak ugrani mozdulatlan húsából.

- Már elegendem van ebből a badarságból! - szólt az asszony, miközben előreleandult a pikkelyessel az oldalán.

Mriswith! Csak mriswith lehet! Richard ilyennek írta le őket. Ez a rémisztő lény csak mriswith lehet!

Adie közelebb húzódott, szikrázó fénytömeget dobott az asszony irányába. Az asszony majdnem közönyösen előretartotta a kezét. Adie a földre esett, a szikrák pedig kialudtak a hóban.

Az asszony lehajolt, megfogta a csontasszony csuklóját, s úgy hajította odébb, mint egy rántani szánt csirkét. Kahlan előreleandult, és a kardját lendítette.

A lény, a mriswith, úgy suhant elé, akár egy szélroham. Láta röptében szétnyílni még sötét köpenyét is. Acélcserrenést hallott.

Hirtelen rájött, hogy térdel. Kardforgató keze üresen és ernyedten csüngött. Hogyan mozoghat ez a lény ilyen gyorsan? Amikor felnézett, az asszony már közel járt. Felemelte a kezét, s a levegő megremegett. Kahlan erős ütést érzett az arcán.

Az asszony karjai hirtelen széttáruhtak, mintha hátulról egy erős ütés érte volna. Adie valószínűleg minden erejét felhasználta. A varázslat láthatatlan kalapácsütése odébbhajította az asszonyt. Kahlan megragadta a kezét, bár a másik megpróbálta kétségbeesetten visszahúzni.

Késő volt. Kahlan agyában minden lelassult. A varázslónő félig megállt a levegőben, míg Kahlan a kezét szorította. Most Kahlanen volt a sor. A világ minden ideje az övé volt.

A varázslónő levegőért kapkodott. Felnézett. Pislogni kezdett. Kahlan hatalmának középpontjában, varázsának tökéletes birtokában volt. Az asszony nem győzhetett.

Kahlan ránézett, s érezte magában a varázst, az Inkvizítorok varázsát, mely minden idegszálából előtört és szétrobbant.

Elméje időtlen síkján Kahlan szabadon engedte hatalmát.

Hangtalan villám hasított az éjszakába.

Még a csillagok is megremegek a levegőn átremegő robbanástól, mintha egy mennyei ököl kongatna egy óriási, csendes harangot az éjszakai égen.

A robaj megrengette a fákat is. Hófelhő emelkedett, s körben kavargott.

A varázslatok összecsapása leverte a mriswithet a lábáról.

Az asszony felnézett, szemei tágra nyíltak, izmai elernyedtek.

- Úrnőm! - szólt. - Rendelkezz velem!

Férfiak törtek elő a fák közül. A mriswith éppen lábra kecmergett.

- Védj meg!

A varázslónő felpattant, s kitárta karját. Az éjszaka szinte felrobbant.

A fények híd alakban sívítottak keresztül a fák közt, törzseik úgy robbantak fel, mintha fények kavargó vonala vágta volna szét őket. Szilánkokra tört fatörzsek pörögtek füstölögve a levegőben. A férfiak nem kevésbé voltak védtelenek a lecsapó erővel szemben, mint a fák. Az általános hangzavarban ha sikoltottak is, nem lehetett meghallani.

A mriswith Kahlan felé ugrott. A pikkelyek úgy töltötték meg a levegőt, mint a madár tollai, amelyre szikla hullott.

Az éjszaka tűztől robajlott. Az éjjel megtelt lánggal, hússal, csonttal.

Kahlan kitörölte a vért a szemeiből, s megpróbálta meglátni mi történik, miközben a hóban kotorászott. Menekülnie kellett. Meg kellett találnia Adie-t.

Beleütközött valamibe. Arra gondolt, talán egy fa lehet. Erős ököl ragadta meg a hajánál fogva. A hatalma után kutatott, de túl későn döbbsent rá, hogy már elhagyta.

Kahlan szájából vér csorgott. A füle zúgott. Hirtelen előntötte a fájdalom. Nem tudott felkelni. Úgy érezte, mintha egy fa esett volna a fejére. Egy hangot hallott a feje felett.

- Lunetta, azonnal állítsd meg!

Kahlan megfordította fejét a hóban, és meglátta, hogy a varázslónő, akit megérintett az erejével, megdagad,

majd szétrobban. A karjai két különböző irányba tárultak szét. Kahlan ezután már csak egy vörös felhőt látott a helyén.

Kahlan a dermesztő hóba ejtette a fejét. Nem. Nem adhatja fel. A térdére állt, s előhúzta kését. Brogan csizmája gyomorba rúgta.

Felnézett a csillagokra, és levegőért kapkodott, de hiába. Dermesztő pánik lett rajta úrrá, miközben levegőért küzdött. Nem sikerült. Gyomorszája görcsbe rándult az erőlködéstől, de nem kapott lélegzetet.

Brogan letérdelt mellé, s felemelte az ingénél fogva. A levegő végre rátörő, fojtogató köhögőrohamokban özönlötte el a tüdejét.

- Végre! - suttogta Brogan. - Végre megkaptam a legfőbb jutalmat, az Őrző legféltettebb kedvencét, magát az Inkvizitor Anyát! Ő, nem is tudod, milyen régen álmodozom erről a napról! - Visszakézből állon csapta a lányt. - Fogalmad sincs!

Kahlan levegőért kapkodott, miközben Brogan kicsavarta kezéből a tört. A lány egyre azon harcolt, hogy el ne veszítse az eszméletét. Eszénél kellett maradnia, ha gondolkodni, harcolni akart.

- Lunetta!

- Igen, tábornok uram! Itt vagyok.

Kahlan érezte, hogy ingének gombjai lepattannak, ahogy a férfi feltépte a mellén. Gyengén felemelte a kezét, hogy elhárítsa, de a férfi félrelökte a kezét. Másodszorra már túl nehéz volt a keze, hogy újra felemelje.

- Először, Lunetta, most az enyém lesz, mielőtt visszatér az ereje. Aztán majd rengeteg időnk lesz, hogy kikérdezzük, mielőtt megfizet a büneiért!

Közelebb húzódott a holdfényben, és beletérdelt a lány gyomrába, hogy a földön tartsa. Kahlan próbált levegőhöz jutni, aztán hatalmasat sikított, mert durva ujjak megragadták a mellbimbóit.

Kahlan egy tört látott felemelkedni a férfi kezében.

Tágra nyílt szemeivel egy fehér villanást látott a férfi vigyorgó arca előtt. A holdfényben egy háromlú tör szegeződött Brogan vértelen arca elé. Kahlan is, Brogan is megfordult, s két mriswithet pillantottak meg maguk fölött.

- Ssssztakarodj! Vagy meghalsssssz! - sziszegte a mriswith.

A lány eltakarta a mellét, mikor a férfi engedelmeskedett. Szemeit elöntötték a könnyek, annyira erős volt a fájdalom. Legalább a könnyek lemosták a vér egy részét.

- Mit jelentsen ez? - morogta Brogan. - Ő az enyém! A Teremtő akarata szerint meg kell büntetnem!

- Asszt tessssszed, amit assz Álomjáró parancsol, vagy meghalsssssssz!

Brogan felkapta a fejét. - Ezt Ő akarja? - A mriswith megerősítőleg sziszegett.

- Nem értem...

- Megkérdőjelelssszed?

- Nem! Persze, hogy nem! Úgy lesz, ahogy parancsoljátok, szent emberek!

Kahlan félt felülni, s remélte, hogy a következő parancsuk az lesz, hogy Brogan engedje el őt. Brogan felállt, és hátrálni kezdett.

Egy másik mriswith jelent meg Adie-vel, s a földre lökte, Kahlan mellé. A varázslónő érintése Kahlan vállán tudtára adta, hogy a másik is jól van, ha összetörve és meggyötörve is. Adie átölelte Kahlan vállát, és segített felülnie.

Kahlan mindenhol vérzett. Az állkapcsa lüktetett, ahol Brogan megütötte, a gyomra fájt és a feje zúgott. A vér még mindig az arcába csurgott.

Az egyik mriswith kiválasztott kettőt a csuklóján lógó nyakörvek közül, és a szakadt ruhás varázslónőnek, Lunettának adta őket.

Brogan odahívta. - A másik meghalt. Neked kell helyette megtenned.

Lunetta zavartan fogta meg a pántokat.

- Mit?

- Használd az erődet, és tedd a nyakuk köré ezeket, nehogy megszökjenek.

Lunetta széthúzta az egyik gallért, mire az kinyílt. Meglepettnek, s boldognak tűnt. Adie nyakára rakta.

- *Kérlek, Nővérem!* - suttogta Adie anyanyelvükön. - *A te hazádból származom! Segíts!*

Lunetta megtorpant, és Adie szemébe nézett.

- Lunetta! - rúgta fenéken Brogan. - Siess! Tedd, amit a Teremtő parancsolt!

Lunetta bepattintotta a gallért Adie nyakán, majd Kahlanhoz fordult, és vele is ugyanígy tett.

Kahlan felemelte a kezét, miután Lunetta felegyenesedett, és megtapogatta a nyakát. A holdfényben ismerősnek tűnt a pánt, de miután megérezte a sima fémet, s nem találta a zárat, már biztos volt benne, hogy mi az. A Rada'Han volt, mint amit a Fény Nővérei raktak Richard nyakára. Tudta, azok a varázslónők arra használták a gallért, hogy féken tartsák a mágiát. Ezeknek ugyanezt a célt szolgálhatja a gallér: hogy féken tartsák az erejüket. Kahlan rájött, hogy ereje mégsem tér vissza egy pár órán belül.

Amikor a kocsinhoz értek, Ahern állt ott, egy mriswith törének célpontjában. Ő tanácsolta Kahlannak, Adie-nek

és Orsknak, hogy szálljanak ki a kanyarban, s így félrevezetheti támadóikat. Merész és bátor ötlet volt, de végül nem járt sikerrel.

Kahlan hirtelen megkönnyebbülten állapította meg, hogy mindenki más a terveknek megfelelően Ebinissia felé tart. Kahlan megmondta Jebrának, hogy vigyázzon Cyrillára, a többieknek pedig, hogy a terv szerint a romokból építsék újjá az elpusztult várost. Ha Kahlan meghal, Galeának akkor is lesz királynője.

Ha a lovagias fiatalemberek vele maradtak volna, a mriswithek, ezek a szélszülte lidércek kibelezik őket, ahogy Orskkal is tették.

Orsk gondolatára elszorult a szíve, miközben egy karom a kocsiba lökte. Adie-t mögé dobták. Kahlan rövid beszélgetést hallott, majd Lunetta mászott melléjük a kocsiba, s keresztbe ült Kahlan és Adie előtt. Egy mriswith jelent meg, és leült Lunetta mellé, üveges szemét rajtuk nyugtatta. Kahlan összehúzta az ingét, és megpróbálta letörölni az arcába csorgó vért.

Odakinn további társalgást hallott, valami olyasmit, hogy a szántalpakat kerekre kell cserélni. Az ablakon keresztül Ahernt látta, aki egy kard hegyének célpontjában felmászott a szekérre. A vörös köpenyes férfi követte, majd még egy mriswith.

Kahlan lábai remegtek. Vajon hová viszik őket? Olyan közel járt már Richardhoz. A fogát csikorgatta, hogy visszafojtsa a zokogást. Olyan igazságtalan volt! Érezte, hogy egy könnyecsepp pereg le az arcán.

Adie vigasztalóan megsimogatta a térdét.

A mriswith feléjük hajolt, s szájnyílása széles vigyorra húzódott. Karmával felemelte háromélű törét, s megvillogtatta szemeik előtt.

- Csssak próbáld meg ssssszökni, lenyisssssszantom a lábfejedet! - Felkapta sima fejét. - Érted?

Kahlan és Adie bólintottak.

- Bssssszéldj! - tette hozzá a lény. - Sssss lenyisssssszantom a nyelvedet!

Újra bólintottak.

A lény Lunettához fordult.

- Az erőddel a galléron keresztül pecsételd le erejüket. Ahogy mutattam. - Lunetta homlokához érintette egyik karmát. Érted?

Lunetta belegyezően mosolygott.

- Igen. Értem!

Kahlan érezte, hogy Adie felmordul, majd ugyanakkor azt is, hogy valami feszülni kezd a mellkasában. Ez volt a hely, ahol mindig is érezte erejét. Rémülten gondolkodott, vajon érzi-e valaha, hogy visszatér a hatalma. Emlékezett a komor ürességre, amikor a keltoni varázsló megszakította a kapcsolatot közte és ereje közt. Tudta, mi vár rá.

- Vérzzik!- mondta a mriswith Lunettának. - Meg kell gyógyítanod. Börtensssstvért nem örülne, ha baja esssszne.

Hallotta az ostorpattintást, s Ahernt fütyentését. A kocsi elindult. Lunetta hozzáhajolt, hogy begyógyítsa sebeit.

Édes szellemek, merre viszik őt?

6. fejezet

Ann szeme megtelt könnyel, és egy velőtrázó sikoly hagyta el ajkait. Már régen szegte meg fogadalmát, hogy nem fog sikoltozni. A Teremtőn kívül ki is hallhatja, vagy figyel fel rá?

Valdora felemelte a kését, mely síkos volt a vértől.

- Fáj? - Fogatlan vigyor jelent meg az arcán, miközben felvihogott. - Hogy tetszik, ha más választja meg, mi történik veled? Te is ezt tetted! Te választottad meg, én hogyan halok meg. Megtagadtad tőlem az életet! Azt az életet, amit a Palotában élhettem volna. Még mindig fiatal lehetnék! Halálra ítéltél!

Ann összerezzent, ahogy a kés felsértette az oldalát.

- Kérdeztem valamit, Prelátus! Hogy tetszik?

- Nem jobban, mint neked, azt hiszem!

A vigyor megint megjelent.

- Jó! Azt akarom, hogy ismerd a fájdalmat, amit ezalatt a sok év alatt éreztem.

- Ugyanolyan életet élhettél, mint bárki más. Olyan életet, amelyet te akartál. Azt hagytam neked, amit a Teremtő adott, mint mindenki másnak, aki a világra jön. Ki is végeztethettelek volna!

- Azért, mert varázsoltam? Én varázslónő vagyok! Erőmet a Teremtő adta, én csak éltem vele!

Bár Ann tudta, hogy a vita felesleges, inkább beszélt, minthogy törje Valdora késszúrásait.

- Arra használtad a Teremtő adta erőt, hogy elvedd másoktól, amit maguktól nem adtak volna. Elloptad az érzéseiket, a szívüket, az életüket. Nem volt jogod hozzá. Úgy mutattad a jámborságot, mint a cukorkát a vásáron. A kiszemelt férfit örökre magadhoz láncoltad, aztán faképnél hagytad, hogy új áldozatot keress.

A kés ismét Ann oldalába hasított.

- És te számúztél!

- Hány életet tettél tönkre? Megdorgáltunk, figyelmeztettünk, aztán megbüntettünk. De te még mindig folytattad! Csak ezután raktunk ki a Próféták Palotájából.

Ann vállalai lüktetni kezdtek a fájdalomtól. Kifacsarodva feküdt meztelenül egy faasztalon, egyik végén egy varázslat kötözte össze csuklóit, a bokáit egy másik pedig a túlsó oldalon. A mágia jobban szorította, mint a durva kenderkötél. Olyan védtelen volt, mint egy disznó, amit felakasztanak kivégezni.

Valdora bocsátotta rá a mágiát, miután valahogyan szerét ejtette, hogy megállítsa Ann Hanját. Érezte, hogy ott van, ahogy egy téli napon érezni a kandalló tüzét egy ablak mögül hívogató, sokat ígérő, de elérhetetlen meleget. Ann felbámult a kis kőterem falának tetején álló ablakra. Majdnem nappali világosság volt már. Mért nem jött érte? Mostanra el kellett volna jönnie, hogy megmentse, s akkor valahogy foglyul ejtené. De sehol senki.

Még nem jött fel a nap. Még jöhet. Édes Teremtő, add, hogy hamar eljőjjön!

Hacsak nem ez az a nap. Pánik lett úrrá a gondolatain. Mi van, ha rosszul számítottak? De nem, az nem lehet. Ő és Nathan végignézték a naplókat. Ez volt az a nap, s emellett, ez volt az az esemény, mely beteljesítette a jóslatot. A tény, hogy fogságba esett, megmutatta, hogy ez volt a helyes dátum. Ha egy héttel korábban esik fogságba, akkor az lett volna a megfelelő nap. A mai napon áll vagy bukik minden. A jóslat beteljesedett. De hol van ő?

Ann rádöbrent, hogy Valdora arca már nincs ott. Nem volt már mellette. Talán beszélnie kellene. Talán...

Hirtelen éles, szúró fájdalmat érzett, ahogy egy kés levágta a bal lábának egy darabját. Egész teste összerándult a béklyóban. Homlokát újra kiverte a veríték, s lecsorgott a fejbőrén. Újabb fájdalom következett, újabb vágás, melyet újabb tehetetlen sikoly kísért.

Sikítása visszaverődött a kőfalról, ahogy Valdora letépett egy húsdarabot a lábának csonkjáról.

Megállíthatatlanul reszketett; a feje ide-oda rángatózott. A kislány, Holly, a szemébe nézett. Ann érezte, ahogy orrának nyergén könnyek peregnek a másik szemére, majd végül a földre hullnak.

Remegve nézett Holly szemeibe, és arra gondolt, milyen gonosz dolgokra taníthatta meg Valdora ezt az ártatlan kislányt. Valószínűleg kösziklává keményítette a kis teremtés szívét.

Valdora feltartott egy apró húscsacátot.

- Nézd, Holly, milyen szép simán lejön, ha úgy csinálod, ahogy mondom! Szeretnéd saját kezeddal kipróbálni?

- Nagymami! - mondta Holly. - Mért kell ezt csinálnunk? Semmi rosszat nem tett velünk. Nem olyan, mint mások, sose próbált ártani nekünk.

Valdora a késsel hadonászott.

- De igenis, megtette, édeském. Megbántott. Ellopta az ifjúságomat.

Holly Annra pillantott, aki reszketett a kínzó fájdalomtól. A kislányon furcsán festett a nyugalom maszkja, hisz olyan fiatal volt még. Egy nap novícia lehetett volna, majd később Nővér.

- Adott egy ezüstöt. Nem is próbált bántani minket! Ez nem szép dolog! Én nem akarom!

Valdora felkuncogott.

- Na, csináld csak! - Meglengette a kését. - Hallgass csak a nagyira. Szépen kérem!

Holly hűvösen pillantott az öregasszonyra.

- Azért, mert öregebb vagy nálam, még nincs igazad. Nem nézem tovább. Kimegyek.

Valdora vállat vont.

- Ahogy akarsz! Ez ügyis a kettőnk ügye a Prelátussal. Ha nem akarsz tanulni, menj ki, és játssz!

Holly kiment a szobából. Ann legszívesebben megcsókolta volna a bátorságáért.

Valdora arca már közelebről csillogott.

- Most már kettesben vagyunk, Prelátus. - Állkapcsán megfeszültek az izmok. - El-kezd-jük - minden egyes szótagot egy késszúrással nyomatékosított - a-dol-got? - Még közelebb billentette a fejét, hogy jobban lássa Ann szemeit. - Nemsokára itt a halál, Prelátus. Azt hiszem, nagyon szeretném látni, hogyan sikoltozod magad halálra. Megpróbáljuk?

- Ott, előttünk! - próbálta Zedd minél pontosabban megmutatni, hogy érti. - Fény ég a Toronyban.

Bár a hajnal már megvilágította az eget, elég sötét volt még, hogy kivehessék, néhány ablakból sárga fény szivárog ki. Gratch is meglátta, amit Zedd, és a Torony felé vette útját.

- Az áldóját! - mormogta Zedd. - Ha az a fiú már a Toronyban van, én meg...

Gratch felmordult Zedd nyilvánvaló fenyegetése hallatán. Zedd inkább érezte, mint hallotta, ahogy a szörny hátán átrezeg a gár melléből feltörő hang. Zedd a jóval alatta fekvő földre nézett.

- Meg kell mentenem! Csak ennyit akartam mondani, Gratch. Oda kell jutnom, hogy megmentsem.

Gratch elégedetten morgott.

Zedd reménykedett, hogy Richard nincs bajban. Az erőlködés, hogy elég könnyűvé tegye magát a gár számára, az elmúlt hét alatt lassanként kiszívta minden erejét. Úgy érezte, már állni sem tud, még kevésbé használni az erejét, hogy megmentsen valakit. Napokra lesz szüksége, hogy kipihenje mindezt.

Zedd megszorította a köré fonódó, hatalmas, szőrös karokat.

- Én is szeretem Richardot, Gratch. Segítünk neki! Mi ketten megvédjük! - Zedd szemei kitágultak. - Gratch!

Nézd, hogy hová megyünk! Lassíts!

Zedd arca elé tartotta kezeit, látva, hogy a gár a bástya felé tartott. Láta azt is, hogy a kő riasztó sebességgel közeledik. Levegőért kapkodott, ahogy a gár erőbben szorította, s a szárnyaival kapkodott, hogy megállítsa egyenes zuhanásukat.

Rájött, hogy a varázs kicsúszott a kezéből. Túl kimerült volt, hogy tovább kitartson, és túl nehéz lett Gratchnek, hogy elbírja. Kétségbeesve próbálta megerősíteni a mágiát, ahogy az ember megpróbál utánakapni az asztalról leguruló tojásnak.

Épp időben szerezte vissza az uralmat a varázslat felett, mielőtt az végképp szertefoszlott volna.

Gratch szárnycsapásai végül elég felhajtóerőt képeztek ahhoz, hogy lelassítson, s felkapta őket, mielőtt lezuhantak volna. Hatalmas bőrszárnyainak rugalmas csattogása közepette a gár lerakta kettejüket a bástyára. Zedd érezte, ahogy a szőrös karok lecsúsznak veríték áztatta ruháiról.

- Bocsáss meg, Gratch! Majdnem elengedtem a varázst. Majdnem megsebesítettem mindkettőnket.

Gratch szórakozottan morgott egyet. Villogó zöld szemei a sötétet kutatták. Mindenfelé falak emelkedtek, rejtékhelyek százaival. Úgy tűnt, Gratch mindegyiket végigvizslatja.

Mély morgás gurgulázott fel a gár torkából. A zöld villogás erősödött. Zedd a sötét sarkok felé nézett, de semmit sem látott. Gratch viszont igen.

Zedd visszahőkölt, mikor a gár egy hirtelen hörgéssel a sötétbe vetette magát.

Erős karmok csaptak az éjszakába. Agyarak törték a semmit.

Zedd alakokat látott eltűnni a levegőből. Köpenyek lebbentek szét, kések villantak, ahogy azok a lények körbeforogták-táncolták a gárt.

Mriswithek.

A lények csattogó sziszegést adtak ki, ahogy rátámadtak a szőrös vadállatra. Gratch megragadta a karmaikat, és felszakította pikkelyes bőruket. Vér és zsigerek fröcsköltek. Halálhörgésük hallatán Zedd hátán végigfutott a hideg.

Zedd érezte a levegő rezdülését, ahogy az egyik elsepert mellette, hogy a gárra vesse magát. A varázsló felkapta a kezét, s folyékony tűzlabdát dobott felé, mely eltalálta a mriswithet, lánggra lobbantotta a köpenyét, majd egész testét is.

A bástya hirtelen megtelt mozgó teremtményekkel. Zedd, egyre mélyebbre nyúlt magába erőért, kisebb szélrohamot dobott feléjük, mire néhányuk átesett a bástya szélén. Gratch a falhoz csapott egyet, de olyan erővel, hogy a test szétrobbant.

Zedd nem volt felkészülve ilyen féktelen harcra, teljesen kimerülve hiába kutatott vadul ötletek után, semmi más nem jutott eszébe, mint a tűz- és szélvarázs.

Egy mriswith hirtelen megfordult, s körbekaszált késével. Zedd egy pengeéles szélcsapást küldött felé, mely megsebezte a mriswith fejét. Néhányukat varázshálóval hárította el Gratch közeléből, és átdobta őket a bástya szélén. Ennél a külső bástyánál több ezer lábnnyit zuhantak - egyenesen lefelé.

A mriswithek nem is vették észre Zeddét, annyira el voltak foglalta a gárral. Miért akarták annyira megölni a gárt? Valószínűleg köztük és a gárok között ősi gyűlölet élt egymás iránt.

Hirtelen egy fénycsík törte át a hajnali sötétet, ahogy egy ajtó kinyílt. A fényben egy apró teremtes sziluettje jelent meg. A fény közepette Zedd látta, ahogy a mriswithek valamennyien Gratchre vetik magukat. Feléjük sietett s egy szélcsapással három pikkelyest perdített odébb.

Egy mriswith ugrott rá, nekicsapódott Zedd vállának, és leverte a lábáról. Láta, ahogy a mriswithek elborítják a gárt, s nekilökik a párkánycsipesz falnak.

Tehetetlenül nézte, ahogy hatalmas masszaként átesnek a várfalon, s lehullanak az éjszakába, majd a következő pillanatban egy kő csapódott a fejének.

Az ajtó csikorogva kinyílt. Ahogy Valdora felemelkedett mellőle, Ann megpróbált levegőhöz jutni, és ugyanakkor erősen küzdött az agyára boruló sötétség ellen, de már nem volt képes kitartani. A végét járta. Már sikoltani sem tudott. Édes Teremtő, már nem bírta tovább. Miért is nem jön, hogy megmentse őt?

- Nagymami! - lihegett Holly az erőlködéstől, miközben valamit centiről centire a szobába cipelt. - Nagymami! Nézd, micsoda furcsa történt!

Valdora a lányhoz fordult.

- Hol találtad?

Ann megpróbálta felemelni a fejét. Holly fűjt egyet, és erőlködve felemelt egy csontos öregembert a ruhájánál fogva, s a falhoz fektette. A férfi feje szélén vér csurgott, s bemocskolta hullámos fehér haját, mely bozontosan lógott ide-oda.

- Egy varázsló, Nagyi! Már majdnem halott! Láttam, ahogy egy gárral verekedett, meg valamilyen pikkelyes lényekkel.

- Miből gondolod, hogy varázsló?

Holly kiegyenesedett, s zihálva állt meg a földön fekvő öregember fölött.

- Használta az erejét. Tűzgolyókat dobált.

Valdora összeráncolta a szemöldökét.

- Igazán? Egy varázsló! Milyen érdekes! - megvakarta az orrát. - S mi történt a lényekkel meg a gárral?

Holly hadonászott, miközben leírta a harcot.

- És akkor mindannyian a gárra ugrottak, s átestek a fal szélén. Odamentem, és lenéztem, de már nem láttam őket. Leestek a hegyről.

Ann feje az asztalra koppant. - Drága Teremtő, ez volt az a varázsló, akit a megmentésemre küldtél!

Mindennek vége: meg kell halnia! Hogyan is lehetett olyan hiú, hogy elhiggye, vállalhat egy ilyen kockázatot, s mellette még meg is úszhatja a dolgot. Nathannak igaza volt.

Nathan! Nem hitte, hogy a férfi valaha is megtalálja a testét, és megtudja, mi történt vele, vagy egyáltalán érdekli-e, hogy rabtartója meghalt. Ostoba, ostoba öregasszony volt, aki okosabbnak hitte magát, mint amilyen valójában. Egyszerre túl sok jóslatot akart befolyásolni, s ez most visszaütött. Nathannak igaza volt. Hallgatnia kellett volna rá.

Ann összerезzenve pillantotta meg Valdorát, ahogy vészjósló vigyorral fölé hajol. Késének hegyével felfelé nyomta Ann állát.

- Nos, kedves Prelátus, úgy tűnik egy varázslóval is el kell bánnom. - A kés hegyét elhúzta Ann torkán. A Prelátus érezte, hogy a penge belehasít a bőrébe.

- Kérlek, Valdora, kérd meg Hollyt, hogy menjen ki! Nem engedheted, hogy az unokád lássa, ahogy megölsz egy embert.

Valdora megfordult.

- Szeretnéd látni, ugye, kedveském?

Holly nyelt egyet.

- Nem, nagymami. Sose próbált ártani nekünk.

- Már mondtam, hogy bántott engem!

Holly a földre mutatott.

- Azért hoztam be, hogy segíts rajta.

- Ó, nem, azt nem lehet. Neki is meg kell halnia.

- És mit tett, amivel bántott téged?

Valdora vállat vont.

- Ha nem akarod látni, menj ki! Nem fogok megsértődni.

Holly megfordult, s egy pillanatra rápillantott az öregemberre. Odanyúlt, és a férfi vállát kényelmesebb pózba helyezte, majd kiment.

Valdora visszafordult. Ann arcának nyomta kését, a szeme alá. - Talán először a szemeidet szúrjam ki?

Ann behunyta a szemeit, mert nem volt már képes elviselni a rettenetet.

- Nem! - szúrta Valdora Ann álla alá. - Ne csukd be a szemed! Nézni fogod! Ha nem nyitod ki, én teszem helyetted!

Ann kinyitotta a szemét. Beharapta az alsó ajkát, s bámulta, ahogy Valdora mellének egy pontjára céloz, majd egyenesen felemeli a törét.

- Végre! - suttogta Valdora. - A bosszú!

Felemelte a kését. A keze megállt a levegőben, ahogy mély lélegzetet vett.

Valdora teste összerándult. Melléből egy kard hegye bukkant elő.

Szemei kimeredtek, s gurgulázó hörgés tört elő a torkából, ahogy a kés a földre hullt. Teste nagyot csattant a padlón.

Annból megkönnyebbült sóhaj tört elő. Könnyek peregtek a szemeiből, ahogy a kezeit és bokáit tartó kötések szertefoszlottak.

Nathan vigyorogva magasodott az asztalon fevő asszony fölé.

- Te ostoba asszony! - suttogta. - Mit tettek veled?

Letérdelt és karjaiba vette a gyermekként zokogó asszonyt. Olyan jó volt a férfi karjában, mintha maga a Teremtő ölelte volna keblére őt.

Ahogy a sírás alábbhagyott, a férfi eltartotta magától, s meglátta, hogy az inge csurom vér. Ann vére volt.

- Vedd le a béklyót, és fekjüdj vissza, hadd lássam, hogy lehet begyógyítani a sebeidet.

Ann ellökte a kezét.

- Nem! Először meg kell tennem, amiért jöttem. - Rámutatott a földön fekvőre. - Ez ő! A varázsló, akiért jöttünk.

- Nem várhat?

Ann letörölte a szeméből a vért és könnyeket.

- Nathan, eljutottam idáig ebben a borzasztó jóslatban! Engedd, hogy befejezzem! Kérlek!

Nathan undorodó sóhajjal mutatott egy, az övéen lógó zacskóra, s előhúzott belőle egy Rada'Hant. Átadta Ann-nek, miközben az asszony lecsúszott az asztalról. A mikor a lábai a földre értek, újra erőt vett rajta a fájdalom. Nathan hatalmas karjaiba vette őt, és segített az eszméletlen varázsló mellé térdelnie.

- Segíts, Nathan! Nyisd ki nekem! Valdora eltörte az összes ujjam.

Remegő kezekkel helyezte a gallért a varázsló nyaka köré. A tenyerével összenyomva végre sikerült összecsatlantania nemcsak a zárat, hanem a varázst is. A jóslat beteljesedett.

Holly állt az ajtóban.

- Nagymami meghalt?

Ann a sarkára ereszkedett. - Igen, gyermekem. Sajnálom! - Kinyújtotta a kezét. - Szeretnél gyógyítást tanulni a gyilkolás helyett?

Holly gyengéden megfogta a kezét. A földön fekvő varázslóra pillantott.

- És ő? Őt is meggyógyítod?

- Igen, Holly, őt is.

- Ezért hoztam be, hogy segítsünk rajta! Nem, hogy megöljük! A nagy néha segített is az embereken. Nem volt mindig gonosz!

- Tudom - mondta Ann.

A gyermek arcán legördült egy könnycsepp.

- Most mi lesz velem? - suttogta.

Ann rámosolygott a könnyein át. - Annalina Aldurren vagyok, a Fény Nővéreinek Prelátusa, már jó ideje. Sok, hozzád hasonló, Tehetséggel megáldott fiatal nőt vettem be a Nővérek közé, s tanítottam meg arra, hogyan legyenek csodálatos, gyógyító asszonyok. Nagyon örülnék, ha velünk tartanál.

Holly bólintott, könnyáztatta arcát mosoly derítette fel.

- Nagymami vigyázott rám, de másokhoz gonosz volt néha. Legtöbbször azokhoz, akik bántottak minket, vagy becsaptak, de te sosem tettél ilyet. Csúnya dolog volt tőle, hogy bántott. Sajnálom, hogy így viselkedett. Sajnálom, hogy gonosz volt, és meg kellett halnia.

Ann megcsókolta a kislány kezét.

- Hidd el, én is!

- Tehetségem van. - A kislány tágra nyílt, fájdalmas szemekkel nézett fel. - Meg tudsz tanítani a gyógyításra is?

- Nagy megtiszteltetésnek venném.

Nathan felkapta a kardját, és drámai mozdulattal a hüvelyébe csúsztotta. - Akarod, hogy most gyógyítsalak meg? Vagy talán el akarsz vérezni, hogy a feltámasztásban is gyakorolhassam magam?

Ann összerezzen, ahogy a lábára állt.

- Gyógyíts meg, megmentőm!

A férfi összehúzta a szemét.

- Akkor engedd meg, hogy erőre kapjak, asszony! A kardommal nem tudok gyógyítani.

Ann becsukta a szemét, s belső erejét a Rada'Hanra összpontosította, lazítva egyet a férfi Hanját korlátozó varázslaton. - Rendben!

Nathan felmordult.

- Tudom, hogy rendben! Érzem, hogy visszatér az erőm, te is tudod!

- Segíts vissza az asztalra, Nathan! - Holly fogta Ann kezét, miközben a férfi felemelte Annt.

Nathan a földön fekvő varázslóra bámult.

- Nos, végre elkaptad! Szerintem sosem volt rajta gallér. - Átható kék szemét az asszonyra fordította. - Most, hogy foglyul ejtetted magát az Első Varázslót, kiderül, milyen örült tervet eszeltél ki!

Ann felsóhajtott, ahogy a férfi gyógyító érintése végre enyhített a kínokon. - Tudom! Remélem, Verna jól kézben tartja az ügyeket.

7. fejezet

Zedd levegőért kapkodott, és hirtelen kinyitotta a szemét. Felült. Egy, a mellére nehezedő kéz visszanyomta.

- Csak nyugodtan, vénember! - szólt egy mély hang.

Zedd felsandított a szögletes állú arcra. Vállig erő fehér haja hátra hullott, miközben földre fordult, s mindkét kezét Zedd halántékára tette.

- Kit nevezel te vénnek, vénember?

A félelmetes, ragadozó szemöldök alatti átható kék szempár ugyanúgy mosolygott, mint az egész arc. Zedd kényelmetlennek találta a látványt.

- Most, hogy megemlítetted, azt hiszem, egy kicsit tényleg idősebb vagyok nálad.

Volt valami ismerős ebben az arcban. Hirtelen beugrott, micsoda. Zedd félrelökte a kezét, és felülve rámutatott csontos ujjával az asztalnál ülő öregemberre.

- Úgy nézel ki, mint Richard! Miért hasonlítasz rá?

Arcát széles mosoly öntötte el. A szemöldök még mindig félelmetes volt. - Richard a rokonom.

- Rokon? Az áldóját! - húzódott közelebb Zedd. - Magas. Izmos. Kék szemek. A haj is mintha ugyanolyan volna. Ugyanaz az állkapocs. S még inkább a szemek. - Zedd összefonta a karját. - Rahl vagy! - összegezte.

- Nagyon jó! Ezek szerint ismered Richardot.

- Ismerem?! A nagyapja vagyok!

A férfi szemöldöke felemelkedett.

- A nagyapja... - Egyik tenyerével megtörölte az arcát. - Édes Teremtőm! - mormogta. - Mibe is rángatott bele ez az asszony!

- Asszony? Miféle asszony?

Sóhajtva vette el tenyerét az arca elől. A mosoly visszatért az arcára, miközben meghajolt. Nagyon is mélyen, gondolta Zedd.

- Engedd meg, hogy bemutatkozzam. Nathan Rahl vagyok. - Felegyenesedett. - Megtudhatnám a te neved, barátom?

- Barát?

Nathan megkopogtatta Zedd homlokát.

- Épp most gyógyítottam be a betört koponyádat! Ez csak számít valamit, nem?

- No - dörmögte Zedd. - Talán igazad van. Köszönöm, Nathan! Zedd vagyok. Egy kicsit konyítasz a gyógyításhoz, ha a koponyám tényleg be volt törve.

- Ó, pedig be volt! Úgy tűnik, egy kissé kijöttem a gyakorlatból. Hogy érzed magad?

Zedd összeszedte magát.

- Nos... hát, jól. Jól vagyok. Az erőm is vissza... - Felhorkant, mert eszébe jutott, mi történt. - Gratch! Édes szellemek, ki kell jutnom innét!

Nathan Zedd mellére nyomta a kezét, s így tartotta vissza.

- Volna egy kis beszélgetnivalónk, barátom. Legalábbis remélem, hogy barátok leszünk. Szerencsére van egy pár közös vonásunk, amellet, hogy Richard a rokonságunkba tartozik.

Zedd felpislogott a magas férfira.

- Úgy mint?

Nathan kigombolta gyűrött ingét. Testének elülső része vörös volt a rászáradt vértől. Nathan beleakasztotta az ujját a nyakán lógó ezüstgallérba, és megemelte egy kicsit.

Zedd hangja sötét árnyalattá mélyült.

- Ez az, amire gondolok?

- Egész okos fiú vagy, semmi kétség, különben nem lennél ennyire értékes.

Zedd visszafordította tekintetét a kék szemekbe.

- És milyen szerencsétlen dolog köt össze minket?

Nathan odanyúlt, s megérintett valamit Zedd nyakán. Zedd keze kitapogatta a sima fémgallért. Nem talált rajta zárat.

- S mit jelentsen ez? Miért tetted?

Nathan megeresztett egy sóhajt.

- Nem én, Zedd. - Odamutatott. - Őnagysága!

Egy testes, szürke haját laza kontyban viselő öregasszony állt az ajtóban. Egy kislány kezét fogta.

- A! - mondta, miközben nyakáig gombolt barna ruháját megérintette a torkán. - Látom, Nathan visszahozott téged. Nagyon örülök. Már aggódtunk érted.

- Igazán? - szólt Zedd diplomatikusan.

Az öregasszony elmosolyodott.

- Igen! - a kislányra nézett, s megsimogatta sima, világosbarna haját. - Ez Holly. Ő cipelt ide téged. Megmentette az életed.

- Úgy emlékszem, láttam már. Köszönöm, Holly. Minden hálám a tiéd!

- Örülök, hogy meggyógyultál - mosolygott a kislány. - Félttem, hogy az a gár megölt téged.

- Gár? Láttad? Jól van?

A kislány megrázta a fejét. - Leesett a falról, azokkal a szörnyekkel együtt.

- Az áldóját! - sziszegte a fogain keresztül Zedd. - Az a gár egy jó barát.

Az asszony felvonta a szemöldökét.

- Egy gár? Akkor sajnálom!

Zedd megint az asszonyra fordította a tekintetét.

- Mit keres ez a gallér a nyakamban?

Az asszony széttárta a kezét.

- Sajnálom, de ez most nagyon fontos.

- Veszted le rólam, de azonnal!

Az asszony mosolya nem változott.

- Értelek, de most az egyszer a helyén kell maradnia! - Összefonta karjait a derekán. - Azt hiszem, még nem mutatkoztál be! Mi a neved?

Zedd hangja mélyen és vésztijszóan harsant. - Zeddicus Zu'l Zorander, az Első Varázsló vagyok.

- Annalina Aldurren vagyok, a Fény Nővéreinek Prelátusa. - Az asszony mosolya ellágyult. - De szólíthatsz Ann-nek. Minden barátom Ann-nek szólít, Zedd.

Zedd, szemét az asszonyon tartva leugrott az asztalról.

- Nem vagyok a barátod! - Az asszony visszalépett egy kicsit. - Zorander varázslónak kell szólítanod!

- Nyugalom, barátom! - figyelmeztette Nathan.

Zedd olyan pillantást vetett rá, amitől elakadt a hangja. Kihúzta magát.

Az asszony vállat vont.

- Ahogy akarod, Zorander varázsló.

Zedd megveregette a nyakán fekvő gallért.

- Azonnal vedd le!

A mosoly következetesen az asszony arcán maradt.

- Ott kell maradnia.

Zedd közelebb ment az asszonyhoz. Nathan is megmozdult, hogy visszatartsa. Zedd, anélkül, hogy szemét levette volna a Prelátusról, felemelte a kezét, s csontos ujját Nathanre szegezte. A nagy darab ember, mintha csak erős szélben jégen állt volna, kitárt karokkal hátracsúszott, egészen a túlsó falig.

Zedd felemelte a másik kezét, s a mennyezet kékes színben kezdett ragyogni. Ahogy leengedte a kezét, egy csendes tóhoz hasonlatos pengevékony féncsík ereszkedett egyre lejjebb, és beborította őket. A féncsík addig süllyedt, míg elérte a padlót, mely bugyborékoló fénytengerré vált. A világosság csillogó erőpontokká esett szét, amelyekből fény tört elő. Fehér tűzfonalak szaladtak fel a falon, fojtogató füsttel töltve meg a szobát. Zedd körözött az ujjával, s a fényesség a faltól a gallérjára ugrott. A fémből villámok törtek elő. Az egész szoba remegett a padlóval együtt. A levegőt finom köpor festette szürkére.

Az asztal felemelkedett, majd füstfelhővé robbant szét, s beleszívódott a kígyózó fénypázmákba. A szoba rengett és dörgött, a hatalmas sziklatömbök meglazultak a falban, és kezdtek kirázódni a helyükről.

Az erő intenzitása ellenére Zedd kénytelen volt belátni, hogy ez most nem segít. A gallér sértetlenül magába szívta az energiát. Zedd széttárta karját, és véget vetett a fény kakofóniájának. A terem hirtelen elcsendesedett. Hatalmas sziklatömbök álltak ki félig a falból. Az egész padló elszenesedett, és megfeketedett, bár egyikőjük sem égett meg.

Miután a fénypázmával felmérte a Prelátust, a kislányt és Nathant, most már pontosan ismerte erejük nagyságát, a hatalmukat és gyengeségeiket. Az asszony nem csinálhatta a gallért, az a varázslók műve volt, de megtanulta használni.

- Végeztél? - kérdezte Ann. A mosolya végre eltűnt.

- Még el sem kezdtem.

Zedd felemelte karját. Annyi erő áramlott belé, hogy akár egy hegyet is el tudott volna fűjni a helyéről. Semmi sem történt.

- Most már elég! - szólt Ann. Újra elmosolyodott. - Már látom, honnan szedte haragját Richard.

Zedd megfenyegette az ujjával.

- Te! Te adtál rá gallért!

- Elvihettem volna már gyerekkorában, ahelyett, hogy hagyom felnőni a szereteted és vezetésed mellett.

Zedd egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor vesztette el az önuralmát, és ami rosszabb, a fejét. Most vészesen közeledett ahhoz a ponthoz.

- Ne próbálj kibékíteni álszent öngazolással, senki sem születik szolgaságra!

Ann felsóhajtott.

- Egy Prelátusnak, a varázslókhöz hasonlóan, gyakran fel kell használnia az embereket. Biztos vagyok benne, hogy megérted. Sajnálom, hogy használnom kellett Richardot, és most téged is, de nincs más választásom. - Halvány mosoly villant át az arcán. - Richard sem volt kezes bárány a gallérban.

- Ha azt hiszed, Richarddal nehéz volt bírni, semmit sem láttál még. Várj, amíg meglátod, hogy a nagyapja mire képes! - Zedd csikorgatta a fogát. - Nyakörvet tettél a nyakára! Fiúkat raboltattál a Középföldről! Megtörted az évezredek óta fennálló fegyverszünetet! Ismered az efféle szöszegés következményeit! Ezért a Fény Nővérei fizetik meg az árát.

Zedd közel állt hozzá, hogy megszegje a Varázslók Harmadik Szabályát, de még mindig nem tudott józanul gondolkodni. A Harmadik Szabályt tulajdonképpen egyedül úgy szeghetné meg, ha elveszti az önuralmát.

- De ismerem a következményeit annak, ha a Birodalmi Rend uralja majd a földet. Tudom, most rögtön nem foghatsz fel, Zorander varázsló, de remélem végül majd belátod, hogy mi ketten ugyanazon az oldalon harcolunk.

- Sokkal többet értek, mint gondolnád! Az egészszel a Birodalmi Rend malmára hajtod a vizet - nekem sosem

kellett a szövetségeseimet foglyul ejtenem, hogy az igaz ügyért harcoljanak!

- Igazán? Az Igazság Kardját minek neveznéd?

A férfi zihált, nem is válaszolt az asszonynak.

- Leveszed ezt a gallért! Richardnak szüksége van a segítségemre!

- Richardnak egyedül kell vigyáznia magára. Okos fiú. Egyébként részben te is felelős vagy mindezért. Ezért hagytam, hogy veled nőjön fel.

- Szüksége van a segítségemre! Tudnia kell, hogyan használja az erejét! Ha nem kapom el, feljön a Toronyba! Nem ismeri az ottani veszélyeket! Nem tudja, hogyan használja az Tehetségét! Meg is halhat! Ezt nem engedhetem! Szükségünk van rá!

- Richard már járt a Toronyban. A tegnapi nap nagy részét ott töltötte, és sértetlenül hagyta el e helyet.

- Először szerencsés... - mondta Zedd - másodszor vakmerő, harmadszor halott!

- Bízz az unokádban! Máshogyan kell segítenünk neki. Nincs veszteni való időnk. Mennünk kell!

- Schová sem megyek veled!

- Zorander varázsló, megkérlek rá, hogy segíts! Megkérlek rá, hogy ne akadékoskodj, és tarts velünk! Sok forog most kockán. Kérlek, tedd, amit mondok, mert különben használnom kell a gallért, s az nem tetszene.

- Hallgass rá, Zedd! - szólt Nathan - Már látom, hogy nem tetszik. De nincs más választásod. Megértem, hogy érzel, de sokkal könnyebb, ha engedelmeskedsz neki.

- Miféle varázsló vagy te?

Nathan kihúzta magát egy kicsit.

- Próféta vagyok!

Legalább őszinte volt. Nem vette észre, mi volt a fénypászma, és nem tudta, mit olvasott ki belőle Zedd.

- És tetszik, hogy szolgátságban tartanak?

Ann felnevetett.

Nathan nem nevetett. Szeméből a Rahlok fenyegető, halálos dühe sugárzott Zedd felé.

- Biztosíthatlak, uram, hogy nem én választottam! Egész életemben küzdöttem ellene.

- Az lehet, hogy tudja, hogyan lehet féken tartani egy Prófétát, de rá fog jönni, miért is kaptam az Első Varázsló címet. Az elmúlt háborúban nyertem el: abban a háborúban mindkét oldalon a „Halál Szelének” hívtak.

Egyik ujját kinyújtotta. Zedd elfordult Nathantól, s olyan fenyegető pillantást vetett a Prelátusra, hogy az csak nyelt egyet, és hátralépett.

- A fegyverszünet megtörésével a Középföldön élő mindegyik Nővért halálra ítélted! A fegyverszünet feltételei szerint épp most ítéltetek el. Mindegyikötök elvesztette a tárgyaláshoz és a kegyelemhez való jogát. Ha bármelyikötöket elkapjuk, ítélet nélkül kivégezzük.

Zedd a levegőbe csapott az ökleivel. Villám csapott ki a tiszta égből, egyenesen a felettük álló Toronyba. Fűlsiketítő üvöltés hallatszott, majd fénygyűrű emelkedett odakinn, átfutott az égen, s a felhők úgy hullámoztak, mintha füst gomolyogna.

- A fegyverszünetnek vége! Most ellenséges területen állsz, és a halál árnyékában! Ha nem veszed le ezt a gallért, bizony mondom neked, hogy elmegyek a szülőföldre, és a földdel teszem egyenlővé a Próféták Palotáját!

Annalina Prelátus mozdulatlan arccal, csendesen tekintett rá egy pillanatra.

- Ne tégy olyan ígéretet, amit nem fogsz megtartani!

- Tégy próbát!

Az asszony arcán halvány mosoly jelent meg.

- Most már tényleg mennünk kell!

Zedd vészjósló pillantással bólintott.

- Úgy legyen!

Verna ködös aggyal tért magához. Nyitott szemmel is sötét borította. Pislogott, hogy megbizonyosodjék, valóban magához tért-e.

Mikor úgy döntött, valóban eszméletén van, Hanját hívta, hogy fényt támasszon magának. De nem sikerült. Mélyebben magába mélyedt, s még több erőt merített.

Tejes akaratával erőlködött, s végre sikerült tenyerének közepébe egy apró lángocskát csíholnia. Ülőhelye mellett egy kis gyertya hevert, annak kanócára küldte a lángocskát, s reménykedett, hogy legalább látni képes lesz Hanjának döbbenetes megfeszítése nélkül, amibe a lánggyújtás került.

A szoba üres volt, csak az emelvény, a gyertya, egy apró tálca, rajta kenyérrel és vizet tartalmazó bádogpohárral állt a szemközti vakolt fal előtt. Nem túl messze tőle, mert a szoba nagyon apró volt. Ablakok sem voltak, csak egy tömör faajtó.

Verna megismerte a szobát; az egyik betegszoba volt az. Mit keres ő a betegszobán?

Ahogy lenézett, rájött, hogy meztelen. Oldalra fordult, s meglátta a ruháit egy kupacba rakva; fordultában valami furcsát érzett a torkánál. Puhatolózva a nyakához nyúlt, s megérintett valamit.

A Rada'Hant.

Egész teste megdermedt. Édes Teremtőm, Rada'Han van a nyakában! Szédítő sebességgel uralkodott el rajta a pánik. Átkulcsolta a nyakát, és megpróbálta levenni. Torkából üvöltés tört elő: rettegve nyöszörgött, s eszeveszetten próbálta kipattintani a megbonthatatlan fémkarikát.

Rémülten döbbsen rá, mit érezhettek a fiúk, akiket ezzel az uralkodó eszközzel kötöttek meg. Hányszor csatolt ő maga is ilyen gallért rájuk, hogy rákényszerítse őket: tegyék, amit ő akar?

De csak azért, hogy segítse őket, a saját jól felfogott érdekükben - csak, hogy segítse őket. Ők is ugyanezt a kiszolgáltatott rémületet érezték?

Szégyenkezve jutott eszébe az eset, amikor Warrenre csatolta a gallért.

- Édes Teremtőm, bocsáss meg! - kiáltotta. - Csak a munkádat akartam végezni!

Könnyeit nyeldekelve megpróbálta visszanyerni önuralmát. Meg kell tudnia, mi történt. Tudta, hogy a gallért nem segítségből rakták a nyakába, hanem azért, hogy megfékezzék.

Verna a kezére bámult: a prelátusi gyűrű eltűnt róla. Szíve is kihagyott a rémülettől, eszerint hatalma megdőlt. Megcsókolta ujját, hogy legalább abból merítsen erőt.

Öklével verni kezdte az ajtót, amikor a kilincs nem mozdult. Minden erejét összeszedte, és a kilincsré irányította, hogy kinyíljon. De meg sem moccan. Ekkor a túloldalon lévő zsanérokra támadt neki. Dühösen erőlködött Hanjával a feladaton. Fémesen csillogó zöld fénynyelvek csapódtak az ajtóba, végigcsúsztak a repedéseken, és az ajtó alja alatt eltűntek.

Verna abbahagyta az erőtlenséget Han-sugarak kilövését, mert eszébe jutott, hogy Simona Nővér óráról-órára ugyanezzel próbálkozott, hasonlóan eredménytelenül. Az ajtó pajzsát egy Rada'Hannal megbilincselte nem tudja áttörni. Sokkal jobban tudta ezt, mintsem reménytelenül erre pazarolja erejét. Simona megbolondult, de ő, Verna, nem fog.

Verna visszazötytyent az emelvényre. Ökleivel az ajtóra csapott, mely az útjában állt. Tehetségével nem juthat ki. Csapdába esett.

Miért is van itt? Ujjára nézett, ahol azelőtt a prelátusi gyűrűt viselte. Hát ezért!

Zihálva jutott eszébe az igazi Prelátus. Ann küldetést bízott rá, s ötleme függött, hogy el tudja-e vinni innen a Fény Nővéreit, mielőtt Jagang ideérne.

Hirtelen a ruhái közé túrt, s rémülten keresgélt bennük valamit. Dacrája is eltűnt. Ezért vetköztették le: hogy megbizonyosodjanak, nem visel fegyvert. Simona Nővérral is ezt csinálták, a saját védelmére. Nem engedhették, hogy egy örült nő kárt tegyen magában.

Ujjai megtalálták az övét. Kihúzta a ruhahalom alól, és egész hosszában végigtapogatta, mielőtt megérezte a bőrön a dudort.

Verna a reménységtől remegve tartotta az övet a gyertyához. Széthúzta az álvarrást. A titkos zsebben ott lapult az útikönyv. A melléhez szorította az övet, köszönetet rebegett a Teremtőnek, s az emelvényre hengeredett. Legalább ennyire megmaradt.

Mikor végre megnyugodott, odahúzta ruháit a halvány fényhez, és felöltözött. Így már jobban érezte magát, legalábbis nem volt már meztelen és védtelen. Nem volt kevésbé az, de legalább nem meztelenül kellett megszenvednie a foglyok kínjait. Egy kicsit megkönnyebbült.

Nem tudta, mennyi ideig volt eszméletlen, viszont rettenetes éhséget érzett. A szájába tömte a kenyérdarabkát, majd belekortyolt a vízbe is.

Miután a gyomrát legalább részben megnyugtatta, törni kezdte a fejét, hogyan is kerülhetett e szobába. Leoma Nővér! Eszébe jutott, hogy Leoma Nővér és még hárman várták az irodájában.

Leoma Nővért az első között gyanúsította azzal, hogy a Sötétség Nővére. Bár nem vetette próba alá, nagyrészt ő lehetett az, aki Vernát ide juttatta. Ez elég bizonyíték volt. Sötét volt, így nem láthatta a másik hármat, de a gyanúsítottak névsorát alaposan az eszébe véste. Phoebe és Dulcinia engedték be őket - az ő rendelkezései ellenére. Akármilyen vonakodva is, de őket is a listára kellett vennie.

Verna sétálgatni kezdett az aprócska szobában. Lassanként elöntötte a düh. Hogy is hihették, hogy megússzák mindezt?

Már meg is úszták.

Összevonta a szemöldökét. Nem, nem úszták meg. Ann rábízott valamit, s ennek a felelőségéért akár az életét is adná. El fogja vezetni a Fény Nővéreit a Palotából.

Verna az övére helyezte az ujjait. Üzennie kéne. Merheti-e, épp itt? S mi lesz, ha elkapják? Az mindent tönkretenne. De tudatnia kell Ann-nel, mi történt.

Hirtelen megállt. Hogy fogja megmondani Ann-nek, hogy kudarcot vallott, s miatta minden Fény Nővére halálos veszedelemben forog, s ő mégsem tehet semmit értük? Jagang már úton van. Meg kell szöknie. Ha a börtönben marad, egyetlen Fény Nővére sem tud elmenekülni. Jagang pedig mindegyiket elkapja.

Richard szinte még megállás előtt leugrott a lóról. Lenézett az útra, s jóval alatta meglátta a többiekét, ahogy galoppban próbálták beérni őt. Richard megdörgölte a ló orrát, majd a kapunyitó szerkezetéhez kezdte kötni a

gyeplőt.

Felnézett a fogaskerekekre és az emelőkarokra, majd a gyeplőt inkább a fogaskerek karjához kötötte. Az előbbi kar a hatalmas kapu kioldószerkezete volt. Egyetlen rántás, és az egész kapu a lóra zuhan.

Richard, be sem várva a többiek elindult a Varázslók Tornyába. Dühös volt, hogy senki sem ébresztette fel. Fél éjszaka egy láng világít a Toronyban - gondolta - de senki sem merte megkockáztatni, hogy Rahl Nagyurat felébressze és elmondja neki a dolgot.

Ezután, alig egy órája meglátta a fényt, s azt is, hogy a fénycsóva egyre szélesebben körözve kirepült a tiszta ég felé, útját pedig füstfelhő jelezte.

Richardnak eszébe ötlött valami, és mielőtt belépett volna, a város felé fordult. A Torony útjának aljáról más, Aydindrilből kifelé vezető utak futottak szét.

Mi van akkor, ha valaki járt a Toronyban? S mi lesz, ha csináltak ott valamit? Jobb, ha megmondja a katonáknak, tartsanak vissza mindenkit, aki el akarna menni. Ahogy odaérnek, visszaküldi egyiküket, s megüzeni a katonáknak, hogy mindenkit, aki el akarná hagyni a várost, tartsanak vissza, és zárják le az utakat.

Richard az úton haladókat nézte. Legtöbbjük befelé jött a városba, és nem elhagyni akarta azt. Bár voltak néhányan, akik elmentek. Úgy tűnt, néhány család, kézikocsin húzták a holmijukat; néhány katona épp őrájukra indult, néhány szekéren fuvarosok árut szállítottak, négy ló, egymáshoz közel ügetett a gyalogosok mögött. Mind a négyüket meg kellene állítani és ellenőrizni.

De mit ellenőriznének rajtuk? Ő maga vizsgálná meg őket, miután a katonák visszahozták őket, s mondaná meg, hogy rendelkeznek-e varázserővel vagy sem.

Richard visszafordult a Toronyhoz. Nincs rá idő. Ki kell találnia, mi történik odafenn! Emellett honnan is tudhatná, van e mágia a közelben? Az időt jobban is felhasználhatja: munkába kell kezdenie Berdine-nel, s lefordítania a Naplót, ahelyett, hogy egy család holmijai között turkálna. Mindig akadt egy-két ember, aki nem akart d'harai uralom alatt élni. Hadd menjenek.

Áthaladt a belső pajzsok között, tudván, hogy a többiek számára zárva lesznek. Ők ötven bizonyára dühöngeni fognak, mert nem várta meg őket. Nos, legközelebb majd felébresztik időben, ha fényeket látnak a Toronyban.

Mriswith köpenyében burkolózva elindult felfelé, abba az irányba, amerre a fénybecsapódást látta. Elkerülte az érzése szerint veszélyes folyosókat, olyan utakon ment, amiktől legalább nem állt fel a hátán a szőr. Néhányszor megérezte a mriswitheket, de nem jöttek a közelébe.

Richard megállt egy széles szobában, melyből négy folyosó futott szét. Néhány ajtó nyitva volt. Egyikbe vércsík vezetett. Megállt, megvizsgálta a megszáradt véryomot és megállapította, hogy valójában két csíkból áll: az egyik befelé vezet, a másik kifelé.

Richard szétnyitotta magán a mriswith köpenyt, és kihúzta kardját. Az acél tiszta csengése visszhangzott a folyosókon. A kard hegyével belökte az ajtót.

A szoba üres volt, de egyáltalán nem volt rendben. A fapadlót felkarcolta valami. Kormos cikkcakkvonalak égtek a kőbe, mintha egy dühöngő fényvihar esett volna a szoba csapdájába. A falak kockái voltak a legfurcsábbak; itt és ott hatalmas kockák álltak ki félig a falból, mintha majdnem teljesen kihúzták volna őket a helyükről. A szoba úgy nézett ki, mintha földrengés rázta volna meg.

A padlón mindenfelé véryomok látszottak, oldalt egy nagyobb tócsányit is látott, de a tűz miatt odaégett a padlóra, már megszáradt és porosnak látszott, tehát nem nyújtott sok segítséget.

Richard követte a véryomokat, melyek a szobából kivezettek egy külső bástya felé. Kilépett a hideg levegőre s azonnal meglátta a kövön szétfreccsenő véryomokat. Friss volt - legfeljebb tegnapi.

Mriswith és mriswith testrészek mocskolták be a szélfútt bástyamellvédet. Még így megfagyva is bűzlöttek. Az egyik falon legalább öt lábnyi magasban hatalmas vérfröccsenet látszott, és alatta egy halott mriswith feküdt, pikkelyei szétnyíltak. Ha a vértócsa a földre freccsen, akkor Richard úgy hihette volna, hogy a mriswith az égből hullt alá, és belehalt az esésbe.

Richard a foltra meredve úgy érezte, mindez olyan, mintha Gratch verekedett volna a mriswithekkel. Rémülten megrázta a fejét, s megpróbált rájönni, mi is történhetett.

Követte a véryomokat a csipkézett falak mentén, mindkét oldalon felfröccsenő vérfoltokat talált. A fal széléhez lépett, és lenézett a mélységbe. Szédítő látvány volt. A Torony kőfalai függőlegesen zuhantak alá és folytatódtak a meredek sziklafalban, mely maga legalább ezer láb magas volt. A falon lévő vajúttól vércsík húzódott lefelé, s eltűnt a messzeségben. A vérfolyamban volt néhány nagyobb folt; valami nekiütődött a szélének, miközben lefelé zuhant. Katonákat kéne odaküldenie, hogy megnézzék, mi az, ami lezuhan.

Richard végigfuttatta ujjait a szélén látható véryomokon: némelyik mriswith vére volt, némelyik nem.

Édes szellemek, mi történt itt? Richard összepréselt szájjal megrázta a fejét. Maga köré csavarta köpenyét, teste elhalványult, miközben törte a fejét. Valamiért ráadásul Zedd jutott az eszébe. Bár Zedd is itt lehetne!

8. fejezet

Verna, mikor meglátta, hogy az ajtó alján meglibben a kis csapódeszka, már készen állt. Odavonszolta magát,

odébbtolva a tálcát, arccal a föld felé megpróbált kilátni.

- Ki van ott? Ki az! Mi történik itt? Miért tartanak itt? Válaszolj!

Látta egy nő csizmáját, és ruhájának szélét. Talán egy Nővér, aki a betegekre vigyáz a gyengélkedőben. A nő megtorpant.

- Kérlek! Kellene még egy gyertya! Ez már majdnem elfogyott.

Hallotta ahogy az érdektelen léptek zaja elhal a folyosón, majd az ajtócsapódás zaját, és ahogy a hatalmas reteszt a helyére teszik. Fogcsikorgatva kezdte öklével a földet verni. Túl sokszor, túl sokáig verte már az ajtót. Elkecsereződésében majdnem esztét veszítette.

Az ablaktalan szobában fogalma sem volt, nappal van-e vagy éjszaka. Feltételezte, hogy nappal hozzák neki az ételt, így próbálta felfogni az idő kerekét, de néha úgy tűnt, hogy csak néhány óra telik el, mikor újra ételt hoztak neki, s néha majd éhen halt, mire újra enni adtak. Komolyan azt kívánta már, bárcsak csinálnának valamit az éjjeliedénnyel.

Nem hoztak neki elég ennivalót. Ruhája lógott róla a derekán és a mellén. Az elmúlt néhány évben komolyan azt kívánta, bárcsak lefogyhatna egy kicsit, olyasformára, ahogy akkor nézett ki, mikor vándorútjára indult húsz évvel ezelőtt. Ifjan mindenki szerint nagyon csinos volt. Túlsúlya mindig is emlékeztette elveszített fiatalságára és szépségére.

Hisztérikusan nevetni kezdett. Talán ők is úgy gondolták, és úgy döntöttek, gyorsan elteszik láb alól a Prelátust. Nevetése elhalt. Azt kívánta Jedidiahtól, bárcsak a belsővel foglalkozna, ahelyett, hogy a külsejét nézné, és most kiderül, hogy ő is csak a külsővel foglalkozik. Egy könnycsepp csordult le az arcán. Warren sosem érdekelte, milyen a külseje. Szörnyen ostobának érezte magát.

- Imádkozom, hogy legalább te légy biztonságban, Warren! - suttogta a falaknak.

Verna a gyertya mellé a földre csúsztatta a tálcát. Felvette és kiszűrte a bádorgupából a vizet. Mielőtt lenyelte, megállt, hogy tovább tartson. Sosem hoztak neki elég vizet. Sosem tudta beosztani a vizet, majd egész nap arról álmodozott, hogy egy tó vizébe mártja tenyerét, és annyit iszik belőle, amennyit csak akar. A szájához vette a kupát, és óvatosan szűrte egy cseppet. Amikor visszatette a tálcára, valami újat pillantott meg rajta, valami mást is, mint a megszokott fél szelet kenyér. Egy csésze levest.

Verna áhítatosan felemelte, s beszívta az illatát. Híg hagymaleves volt, de az eddigiekhez képest királyi lakomának tűnt. Majdnem könnyekben tört ki a boldogságtól, ivott egy kortyot, kiélvezte az ízt. Letört egy falatkát a kenyérből, s belemártotta. Jobb íze volt, mint a csokoládénak, jobb, mint bárminek, amit addig evett. Belekortyolt a levesbe, ettől úgy tűnt, a kenyeret már nem tudja lenyelni. Aztán mégiscsak sikerül.

Evés közben kivette az útikönyvet az övéből. Reményei megint tovaszálltak, mert most sem talált benne újabb üzenetet. Már elmondta Ann-nek, mi történt, de csak egy sebtében odavetett üzenetet kapott vissza, amelyben ennyi állt: *El kell menekülnöd, s elvinned a Nővéreket*. Azóta sem kapott több üzenetet.

Miután kiürítette a csészét, és kitunkolta az utolsó cseppet is belőle, elfújta a gyertyát, hogy tovább tartson. A fél kupa vizet a gyertya mögé tette, hogy fel ne borítsa a sötétben, majd visszafeküdt a kerevetre, s tele gyomrát simogatta.

Mély álomból riadt fel, mikor hallotta, hogy az ajtó retesze megcsikordul. Verna a szeme elé tette a kezét, hogy megvédje a szédítő fénytől, mely beömlött a szobába. A falhoz lapult, ahogy az ajtó bezáródott. Egy nő állt ott, kezében lámpát tartott. Verna pislogott a vakító világosságban.

A nő a földre rakta a lámpát, majd kiegyenesedve a derekára fonta karjait. Csak állt ott és nézett; nem szólt semmit.

- Ki az? Ki van itt?

- Leoma Marsick Nővér - hangzott a tömör válasz.

Verna pislogott, szemei végre hozzászórtak a lámpafényhez. Igen, Leoma volt. Verna ki tudta venni ráncos arcát és vállára lógó, hosszú haját.

Leoma volt az a prelátusi irodában. Aki miatt idekerült.

Verna megpróbálta torkon ragadni.

Egy pillanatnyi zavarodottság után észlelte, hogy újra a kereveten ül, s háta fáj a durva eséstől. Érezte a Rada'Han zavaró erejét, mely megakadályozta hogy felkeljen. Megpróbálta megmozdítani lábait, de nem sikerült. Rettenetes érzés volt. Levegőért kapkodott, hogy visszafojtsa egy rémült kiáltást. Abba hagyta a próbálkozást, hogy felálljon, s a rémület alábbhagyott, de a nyugtalanító, külsődleges érzés megmaradt.

- Ennyi elég is, Verna.

Verna megbizonyosodott, hogy hangja nyugodt marad, mielőtt megszólalt.

- Mit keresek én itt?

- Fogságba vetettünk, amíg tárgyalásod tartott.

Tárgyalás? Miféle tárgyalás? Nem, nem eshet pánikba. Nem adja meg Leomának ezt az örömet. Verna azt kívánta, bárcsak fel tudna állni; szégyenteljesnek érezte, hogy Leoma lefelé nézhet rá.

- És most vége van?

- Ezért vagyok most itt. Azért jöttem, hogy tudassam veled a bíróság döntését.

Verna lenyelte a csípős választ. Ezek az árulók persze, hogy bűnösnek találták őt valamilyen csalárdságban.

- S mi a döntésük?

- Bűnösnek találtattál abban, hogy a Sötétség Nővére vagy.

Vernának elállt a szava. Leomára bámult, de egy szót sem bírt kinyögni, annyira fájdalmas volt az érzés, hogy a Nővérek elhitték ezt róla. Majd egész életét annak szentelte, hogy meglássa, a Teremtő mivel is tisztelte meg ezt a világot. Felforrt benne a harag, de visszafogta magát, mert eszébe jutott Warren figyelmeztetése.

- Sötétség Nővére! Hogy is hihettetek ilyen gyanúnak bizonyítékok nélkül?

Leoma felvihogott.

- Verna, csakugyan azt hitted, elviszel szárazon ilyen nagy bűnt, s nem hagysz magad után bizonyítékot?

- Nem, gondolom, hogy találatok ilyesmit. Magad akarod elmondani, vagy csak azért jöttél egyedül, hogy kárörvendve lásd, végre elérted, amit akartál: hogy Prelátus lehess?

Leoma felvonta szemöldökét.

- Ó, nem engem neveztek ki. Ulicia Nővért választották meg.

Verna arca megrándult.

- Uliciát! Ulicia a Sötétség Nővére! Őt másikkal együtt elmenekült!

- Épp ellenkezőleg! Tovi, Cecilia, Armina, Nicci és Merissa mind visszatértek, és visszafoglalták felelősségteljes beosztásukat a Fény Nővérei között.

Verna kétségbeesetten, de eredménytelenül küszködött, hogy felálljon. - Tetten érték őket, amikor Annalina Prelátusra támadtak! Ulicia végül meg is ölte! Mindannyian elmenekültek!

Leoma sóhajtott, mintha a legegyszerűbb dolgot kellene elmagyaráznia egy figyelmetlen novíciának.

- És ki látta, amikor megtámadták Annalinát? - Várt egy kicsit. - Te. Te és Richard. A hat Nővért kivallatták, hogyan támadta meg őket egy Sötétség Nővére, miután Richard megölte Liliana Nővért, hogy szöktek el, életüket mentve, hogy meghúzódjanak, míg vissza tudnak térni, s kimentsenek minket a te karmaidból. Félreértés volt az egész. Te voltál a Sötétség Nővére, aki kiterveltél ezt az egész vádat. Te és Richard voltatok a tanúk. Te és Richard Rahl öltétek meg Annalinát. Richard, akit később segítettél a menekülésben. Hallottuk a bizonyítékot olyan Nővérektől, akik véletlenül hallották, hogy az egyik őr, Kevin Andellmírt arra biztattad: a császár helyett Richardhoz legyen hű.

Verna hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Tehát hitelt adtatok a Őrző hat szolgájának, elhittétek szavukat, azon az alapon, hogy többen vallottak ellenem, mint akik mellettem?

- Aligha. Napokig tartott a bizonyítási eljárás, s nagyon sok bizonyítékot mutattak. Oly sokat, hogy a tárgyalásod majd két hétig tartott; az igazság érdekében, s a vádak komolysága miatt meg akartunk bizonyosodni, hogy teljesen becsületesek és alaposak vagyunk-e. Rengeteg tanú segített, hogy leleplezzük gyalázatos munkádat.

Verna felemelte a kezét.

- Miről beszélsz?

- Módszeresen romboltad a Palota munkáját. Ezeréves hagyományokat és erőfeszítéseket tettél tönkre azért, hogy megakadályozd a Fény Nővéreinek munkáját. Komoly bajokat okoztál. Az egész város fellázadt, mert megtiltottad, hogy pénzt fizessenek a fiatal varázslóktól teherbe ejtett nőknek. Azok a gyermekek jelentették a legfőbb Tehetségforrásunkat, de te ennek véget akartál vetni. Megakadályoztad, hogy ifjaink a városba menjenek, s tehetséges utódokat nemzzenek. Mindez zavargásban tetőződött, amit az örökkel kellett levernünk. Az emberek a Palota elé özönlöttek, mert kegyetlenségünk azokat a nőket és gyermekeiket éhezésre ítélte. Sorainkból számos ifjú is csatlakozott a lázadáshoz, mert ők sem kaphattak többé a Palota aranyából.

Verna elgondolkodott, mi is lehetett a „lázáadás” valódi oka, ha a fiatal varázslók is belekeveredtek. Nem hitte, hogy Leoma megmondja neki az igazat. Verna tudta, hogy a fiatal varázslók között sok jó is van, és féltette őket.

- Aranyunk megmérgezi mindenkinek az erkölcsét, aki csak közel kerül hozzá - felelte Leomának. Tudta, hogy felesleges védenie magát; ezt a nőt nem érdekelték az észérvek, sem az igazság.

- Évezredekig ez volt a szokás, és bevált. De természetesen te nem akartad, hogy e terv gyümölcsei a Teremtőt segítsék. A rendelkezést visszavontuk, ahogy a többi romboló intézkedésedet is. Nem akartad, hogy megtudhassuk, ifjaink képesek-e szembesülni a világgal - azt akartad, hogy felsüljenek - tehát nem engedélyezted a fájdalompróbát. Ezt a parancsot is visszavontuk. Amióta Prelátus lettél, mindennap megsértetted a Palota doktrínáit. Te magad vagy felelős a Prelátus haláláért! Ráadásul felhasználád alvilági hatalmadat, hogy Prelátussá neveztesd ki magad, s így tönkretethess minket.

Sosem hallgattál tanácsadóid szavára, mert sosem akartad a Palota javát szolgálni. Még a jelentésekkel sem bajlódtál, szakképzetlen adminisztrátorokat terhelte a munkáddal, miközben a szentélyedbe zárkózva a Őrzővel tanácskoztál.

Verna felsóhajtott.

- Ennyi az egész? Adminisztrátoraim nem szeretnek dolgozni? Néhány kapzsi ember boldogtalan, mert nem

pazarlom rájuk a Palotakincstár pénzét csak azért, mert családalapítás helyett varázslóktól akarnak teherben maradni? Néhány Nővér elégedetlen, mert nem engedtem, hogy ifjainkat szükségtelen kínzásnak vessék alá? A hat Nővér szavát, akik elmenekülnek, nehogy kivallassák őket, egyszerre ilyen komolyan veszitek? S még ki is nevezitek egyiküket Prelátusnak! Mindezt egyetlenegy bizonyíték nélkül?

Vége halvány mosoly jött Leoma arcára.

- Ó, hallottunk mi elég bizonyítékot, Verna. Igazán eleget!

Arcán gonosz mosollyal a zsebébe nyúlt, és egy papírdarabot vett elő.

- Van egy nagyon komoly bizonyítékunk, Verna. Lassan kigöngyölte a papírt, s kemény tekintetét Vernára függesztette. - És van egy koronatanánk. Warren!

Verna összerezzent, mintha arcul ütötték volna. Emlékezetébe idézte az üzeneteket, amiket a Prelatustól és Nathantól kapott. Nathan halálra ijedt, és azt írta: a fiúnak mindenáron el kell menekülnie a Palotából. Ann szintén azt írta, hogy Verna azonnal távolítsa el a fiút a Palotából.

- Tudod, mi ez, Verna? - Verna nem mert szólni, még pislogni sem. - Azt hiszem, tudod. Ez egy jóslat. Csak egy Sötétség Nővére lehet oly szemtelen, hogy ilyen nyilvánvaló bizonyítékot szabadon ott hagy heverni. A pincében találtuk, egy könyvbe rejtve. Talán már elfelejtetted? Akkor hadd olvassam fel.

- *Ha a Prelátus és a Próféta szent rítus szerint a Fénynek adatik, a lángok felkavarják a bűn máglyáját, s mennybe emelnek egy ál-Prelátust, aki uralkodni fog a Próféták Palotájának pusztulása fölött.*

Leoma összetekerte a papírt, s visszacsúsztatta a zsebébe.

- Tudtad, hogy Warren Próféta, és levette a gallérját. Szabadon hagyta mászkálni egy Prófétát - ez magában is holtbiztos bizonyíték.

- S miből gondolod, hogy Warren adta ezt a jóslatot? - kérdezte Verna óvatosan.

- Warren bevallotta, hogy ő volt. Hosszú ideig tartott, mire rászánta magát, hogy bevallja a bűnt, miszerint jóslatot adott.

Verna felcsattant.

- Mit műveltetek vele?

- Kötelességünk szerint ráadtuk a Rada'Hant, hogy megtudjuk az igazságot. Vége bevallotta, hogy a jóslatot ő adta.

- A Rada'Hanját? Visszatettétek a gallérját?

- Természetesen. Egy Prófétának gallért kell viselnie. Prelátusként neked kellett volna gondoskodnod erről. Warren újra gallért hord, s pajzs és őrség ügyel rá a Próféták lakrészében, ahová való.

A Próféták Palotája újra visszakerült a régi kerékvágásba, ahogy mindig is szánták. Ez a jóslat volt az utolsó, ha figyelembe vesszük a bizonyítékot. Ez bizonyítja tetteid kettősségét, s leleplezte valódi szándékaidat. Szerencsére cselekedni tudtunk, mielőtt valóra váltottad volna a jóslatot. Felsültél.

- Tudod, hogy ebből semmi sem igaz.

Leoma mosolya visszatért. - Nagy felzúdulás volt, amikor felolvasták a bíróság előtt. Egy szemernyi kétség sem maradt senkiben!

- Te szemét! Látni fogom a halálokat!

- Az ilyesfélektől, mint te, nem is várnék mást. Szerencsére már nem vagy abban a helyzetben, hogy valóra váltsd a fenyegetéseidet.

Verna, felnézve Leoma arcába, megcsókolta a gyűrűsujját.

- Te miért nem csókold meg a gyűrűsujjad, Leoma Nővér, s könyörögsz a Teremtőhöz, segítse át ezen a bajon a Próféták Palotáját?

Leoma, arcán gúnyos mosolyával kitérte kezét. - A Palota már nincs veszélyben, Verna!

- Csókold meg a gyűrűsujjad, Leoma, és mutasd ki Teremtődnek a háládat a Fény Nővérei jólétéért!

Leoma nem emelte ujját a szájához. Nem tehette, és ezt Verna is tudta. - Nem azért jöttem, hogy a Teremtőhöz imádkozzak!

- Hát persze, hogy nem, Leoma! Mindketten tudjuk, hogy te is a Sötétség Nővére vagy, ahogy az új Prelátus is az. Ulicia az ál-Prelátus a jóslatból.

Leoma vállat vont.

- Te vagy az első Nővér, akit ilyen komoly bűnért elítéltek. Immár semmi kétség sincs. Az ítéletet nem lehet visszafordítani.

- Kettesben vagyunk, Leoma. Senki sem hall minket a pajzs alatt, kivéve természetesen azt, aki a Pusztító Mágiával bír, de az ilyen fülektől sem kell félned. Az igazi Fény Nővérei egyike sem hallhat semmit a beszélgetésünkből. Ha megpróbáltam volna bármit is elárulni, senki sem hitt volna nekem. Tehát hagyjuk a formaságokat, Leoma. Mindketten tudjuk az igazat.

Finom mosoly lopózott Leoma ajkaira.

- Folytasd!

Verna mélyet sóhajtott, és összefonta karját a mellén.

- Nem öltél meg, ahogy Ulicia tette azt Annalina Prelátussal. Nem csináltad volna ezt az egész kalamajkát, ha meg akarnál ölni; már az irodámban is volt rá alkalmad. Nyilvánvalóan akarsz valamit. Mi az?

Leoma kuncogott.

- Ó, Verna, te mindig a dolgok közepébe vágysz! Nem vagy túl öreg, de el kell ismernem, hogy vág az eszed.

- Igen, igazán éles elméjű vagyok; ezért is ülök itt. Mestered, a Őrző mit akarhat tőlem?

Leoma összehúszta a száját.

- Pillanatnyilag más mestert szolgálunk. Az a fontos, amit ő akar.

Verna összeráncolta a szemöldökét.

- Jagang? Neki is felesküdtetek?

Leoma tekintete egy pillanatra megremegett.

- Nem egészen, de most nem ez a lényeg. Jagang is akar ezt-azt, s meg is fogja kapni ezeket. Az én tisztem, hogy azon legyek, valóban azt kapja, amit akar.

- És te mit akarsz tőlem?

- Meg kell törnöd Richardhoz fűződő hűségedet.

- Erről ne is álmodozz!

Ironikus mosoly futott át Leoma arcán.

- Igen, már álmodoztam erről, de ez úgyszintén mellékes. Fel kell adnod Richardhoz fűződő kötésedet.

- Miért?

- Richardnak van ereje, hogy a császár útjába álljon az események irányításában. Tudod, Richardhoz való hűséged megállítja Jagang hatalmát. Azt akarja látni, vajon e kötés megtörhető-e, s átveheti-e az agyad feletti irányítást. Egy kísérlet alanya leszel. Az én feladatomban meggyőzni téged, törd meg a köteleket!

- Sosem tennék ilyet! Nem tudsz rákényszeríteni, hogy eláruljam a Richardhoz fűződő hűségemet!

Leoma bólintott, miközben az arcán ülő mosoly vigyorra változott.

- Ó, dehogynem tudlak meggyőzni, és meg is foglak. Ebben egészen biztos vagyok. Mire Jagang végre ideér, hogy kinevezze vezetőit, meg fogom törni ellenségednek kötését.

- Hogyan? Megfosztasz a Hanomtól? Azt hiszed, az megtöri az akaratomat?

- Verna, elfelejtetted már, hogyan lehet felhasználni a Rada'Hant? Elfeledkeztél a fájdalompróbáról? Előbb vagy utóbb térden csúszva fogsz könyörögni, hogy hűséget esküdhess a császárnak! Nagy hibát követsz el, ha azt hiszed, hogy meghátrálok. Még nagyobb hibát ejtesz, ha elfelejtetted, ki vagyok, vagy azt hiszed, hogy egy szemernyi szimpátiát is érzek irántad. Heteink vannak, amíg Jagang ideér. Mindenre van bőven időnk. Ez a pár hét éveknek tűnik majd a próba alatt, amíg feladod, de fel fogod adni!

Verna megremevedett. Elfeledkezett a fájdalompróbáról. Érezte, ahogy a rettegés újra elszorítja a torkát. Természetesen látta már, hogyan teszi próbára a Rada'Han az ifjakat, de egy óránál hosszabb ideig egyik sem viselte, és a próbák között évek teltek el.

Leoma közelebb lépett, s félrerúgta a vizespoharat.

- Kezdhethük, Verna Nővér?...

9. fejezet

Richard arca összerándult, amikor látta ahogy a fiú eszméletlenül esik össze. Néhány béméskodó félrelökte a gyereket, és egy másik fiú állt a helyére. Még az Inkvizitor Palota magas ablakai mögött is hallotta, a gyereksapat üdvívalgását, ami a játszó fiúknak szólt, akik Tanimura gyermekeinek kedvenc játékát művelték: a Ja'Lát.

Szüloházájában, Nyugatföldön sosem hallott a Ja'Láról, de Középföld gyermekei ugyanúgy játszották, ahogy az óvilágbeliek. A játék gyorsan pergett, és izgalmasnak tűnt, de Richard úgy érezte, nem való, hogy a játék hevében a gyerekek kiűssék egymás fogait.

- Rahl Nagyúr? - szólította Ulic. - Rahl Nagyúr, itt vagy?

Richard elfordult az ablaktól, és hátravetette mriswith köpenyét, mellyel a kellemes érzés is megszűnt.

- Igen, Ulic. Mi az?

A hatalmas ör bemasírozott a szobába, amikor meglátta, hogy Richard előtűnik a levegőből. Már megszokta a látványt. - Van itt egy keltoni tábornok, aki kihallgatást kért. A neve Baldwin.

Richard a homlokához emelte a kezét és az emlékezetében keresgélt.

- Balwin, Baldwin... - Felnézett. - Baldwin tábornok. Igen, emlékszem. Ő minden keltoni csapatok vezére. Vele küldtünk levelet Kelton megadásáról. Mit akar?

Ulic vállat vont.

- Azt mondta, erről csak Rahl Nagyúrral tárgyalhat.

Richard az ablak felé fordult, s egyik kezével lazán félrevonta a nehéz aranydrapériát a festett ablak elől. Látta, hogy a a felváltott fiú már magához tért a broc ütésből. Felállt, és visszament játszani.

- Hány ember tartozik a tábornok alá Aydrindrilban?

- Egy kisebb helyőrség, öt-, talán hatszáz fővel.

- Valószínűleg Kelton megadásáról ad hírt. Ha valami baj lenne, nem vonulna be Aydindrilbe ilyen kevés emberrel. Azt hiszem, jobb, ha beszélek vele. - Visszafordult az őt figyelő Ulichoz. - Berdine-nek dolga van. Kerítsd elő Carát és Rainát, hogy bekísérjék a tábornokot.

A testőr a szívére csapta öklét, s megfordult, de visszafordult, amikor Richard a nevéen szólította. - Ulic, találtak még valamit az emberek a Torony alatti hegy lábánál?

- Nem, Rahl Nagyúr, semmi mást, csak azokat a mriswith- darabkákat. A szikla lábánál a hó olyan mélyen megfagyott, hogy tavasz lesz, mire felenged. Csak akkor derül ki, ha valami, más is lehullott a Toronyból, a mriswitheken kívül. A szél is szétszórhatta a leesett tárgyakat, és a katonáknak fogalmuk sincs, merre ássanak abban a hatalmas szakadéokban. A mriswithkarok és karmok elég könnyűek voltak, hogy ne fúródjanak túl mélyen a hóba. Bármilyen nehéz volt náluk, legalább tíz-húsz lábnyi mélyre is lesüllyedhetett ebben a könnyű, szélfútt porhóban.

Richard csalódottan bólintott. - Még valami! A Palotában biztosan vannak varrónők. Találd meg a vezetőjüket, és hozd ide elé!

Richard szinte öntudatlanul maga köré tekerte mriswith köpenyét, s az ablakhoz lépett, hogy tovább nézze a Ja'La játékot. Türelmetlenül várta Kahlan és Zedd érkezését. Most már nem kell soká várnia. Egész közel kell lenniük. Gratch biztosan megtalálta őket, s nemsokára együtt lesznek.

Cara hangját hallotta maga mögött, az ajtónál.

- Rahl Nagyúr?

Richard megfordult, megkönnyebbülten szétnyitotta a köpenyt. Két Mord-Sith között felmagasodva állt a keménykötésű, öregedő férfi, fehér csikos-sötét bajuszával, melyeknek vége a szájára lógott, őszülő fekete haja a válláig ért. Gyérülő haján átfénylett a fejbőre.

Nehéz, félkör alakú, zöld selyemmel díszített szerzköpenyt viselt, melyet egyik vállán két gombbal erősítettek össze. Magas, himzett gallérja cserszínű felöltőre hajolt rá, melyet egy címer díszített. A címeren egy ferde fekete sávval keresztezett kék-sárga pajzs volt látható. Magas csizmái a térdét verték. Hosszú, fekete kesztyűit díszes csatú, széles bőrvöbe dugta.

A levegőből előtűnő Richard láttán elsápadt, és megtorpant.

Richard meghajolt.

- Baldwin tábornok, örülök, hogy látom. Richard Rahl vagyok!

A tábornok végre visszanyerte lélekjelenlétét, s viszonzta a meghajlást.

Richard intett.

- Cara, kérlek, hozz egy széket a tábornok úrnak! Valószínűleg kimerült a hosszú úttól.

Miután Cara az asztal elé helyezett egy egyszerű bőrszéket, és a tábornok kényelembe helyezte magát, Richard is leült saját székébe az asztal mögé.

- Mit tehetek önért, Baldwin tábornok?

A tábornok felpillantott Rainára, aki a bal vállánál és Carára, aki a jobb oldalánál állt. Mindkét nő csendesen, pihenő állásban várt, karjukat a hátuk mögött összekulcsolták, mindezzel azt a megingathatatlan szándékukat kifejezve, hogy nem akarnak elmenni.

- Szabadon beszélhet, Baldwin tábornok. Erre a két nőre az életemet is rábízom.

A tábornok kissé megnyugodva sóhajtott egyet.

- Rahl Nagyúr, a királynő miatt jöttem.

Richard is tudta, hogy erről lehet szó. Az asztalra tette a kezét.

- Nagyon sajnálom, ami történt, tábornok.

A tábornok egy pillanatra az asztalon nyugtatta kezeit, mi előtt a zsebébe nyúlt.

- Igen, hallottam a mriswithről. Láttam odakint azokat az iszonyatos szörnyeket a lándzsákon.

Richard majdnem azt mondta, hogy valóban szörnyek, de nem iszonyatosak. Végül is egy mriswith ölte meg Cathryn Lumnholtzt, aki az életére tört, de a tábornok ezt valószínűleg nem értette volna, így nem is bolygatta a dolgot. Helyette ezt mondta: - Mélyen sajnálom, hogy királynőjüket épp az én fedelem alatt gyilkolták meg.

A tábornok elutasítóan intett.

- Nem gyanúsításképpen mondtam, Rahl Nagyúr. Úgy értettem, jövetelem oka, hogy Kelton újra király vagy királynő nélkül maradt, Cathryn Lumnholtz halála után. Ő volt az utolsó örökös a trónon, s hirtelen halálával komoly gondok merülnek fel.

Richard baráti, de hivatalos hangon felelt.

- Miféle gond? Kelton most már D'Hara része.

A férfi fölényes arckifejezést öltött.

- Igen, megkaptuk a megadási iratokat. De a királynő, a vezetőnk most már halott. Amíg ő volt hatalmon, elfogadtuk a döntését, de most nem tudjuk, hogyan tovább.

Richard összehúzta a szemöldökét.

- Úgy érti, új királyra, vagy királynőre van szükségük?

A tábornok bocsánatkérően vállat vont.

- Úgy való, hogy a népet egy uralkodó vezesse. Még ha jelképesen is, most, hogy felesküdtünk D'Haranak, az emberek mégis fontosnak érzik, hogy királyuk vagy királynőjük legyen. Enélkül gyökértelen nomádok lennénk - semmi sem kötne össze bennünket.

Mivel a Lumholtz háznak magva szakadt, valamelyik másik családnak kell követnie őket a trónon. Egyiknek sincs joga elfoglalni a trónt, de előbb-utóbb valamelyikük megkaparintja. A polgárháború viszont elkerülhetetlennek tűnik.

- Értem! - mondta Richard. - Természetesen, tisztában van azzal, hogy bárkit is választanak királyuknak vagy királynőjüknek, ez semmiképp sem érinti a megadás ügyét. A megadás visszavonhatatlan.

- Ez nem ilyen egyszerű. Ezért jöttem, hogy segítségét kérjem.

- Hogyan segítek?

A tábornok megdörzsölte az állát.

- Látja, Rahl Nagyúr, lehet, hogy Cathryn királynő aláírta a megadási okmányt, de most már halott. Amíg nincs uralkodónk, felséged kezében vagyunk. Felségedet tekintjük királynak, amíg ki nem nevez egy újabb uralkodót. Mindazonáltal a családok versengenek majd a trónért, és ők esetleg máshogy látják a helyzetet.

Richard megpróbálta hangjában is kifejezni felháborodását.

- Nem érdekel, hogyan látják. Ezt már lezárt ügy.

A tábornok megnyugtatólag intett a kezével.

- Azt hiszem, hogy a jövő Felséged kezében nyugszik, Rahl Nagyúr. A baj abban rejlik, hogy ha nem megfelelő család kerül uralomra, esetleg ők máshogy látják a dolgot. Őszintén szólva sosem hittem, hogy a Lumholtz ház úgy dönt: felségeddel, és a d'haraiakkal tart. Nagyon meggyőzően érvelhetett felséged, ha meggyőzte a királynőt. Néhány herceg és hercegnő elég jó intrikus, de nem az egész közösség érdekében cselekszik. Ezek a hercegi személyek uralkodóként lépnek fel, és csak egy magasabb uralkodónak hódolnak be. Vannak, akik esetleg meggyőzhetik a többieket, hogy a Koronára hallgassanak D'Hara helyett, és ha a rossz család kerül hatalomra, érvényteleníthetik a fegyverletételt, ami polgárháborúhoz is vezethet. Katona vagyok, az eseményeket katonaszemmel látom. A katonák a polgárháborút szeretik legkevésbé. Minden hercegségből vannak embereim. A polgárháború megosztaná a hadsereg egységét, szétszüllesztene bennünket, s kiszolgáltatna minket az igazi ellenség kényére-kedvére.

Richard megtörte a csendet.

- Hallgatom, kérem, folytassa!

- Ahogy említettem, mint olyan ember, aki megérti az egység fontosságát, az egységesített államhatalmat, azt hiszem, a jövő felséged kezében van. Most, amíg nincs új uralkodó a trónon, felséged a törvény. - Baldwin tábornok az asztal oldalához állt, és hangja jelentőségteljesen elmélyült. - Mivel pillanatnyilag felséged a törvény, ha hajlandó lenne kinevezni egy királyt vagy királynőt, az megoldaná a dolgokat. Ugye érti, mit beszélek? A családok fejet hajtának az új uralkodó előtt, s felségeddel tartanak, ha az új uralkodó kijelenti, minden úgy van, ahogy azelőtt volt.

Richard rásandított.

- Tábornok, elmondása alapján mindez gyerekjátéknak tűnik. Lépjen egyet a táblán, s ezzel megakadályozza, hogy az ellenség hatalmi helyzetbe kerüljön, és területeket foglaljon el.

A tábornok megsimította bajuszát.

- Felségedé a következő lépés.

Richard hátratolta a székét.

- Értem! - Egy pillanatra elgondolkodott, mert fogalma sem volt, hogy mászik ki mindebből. Talán megkérdezhetné a tábornokot, melyik család lenne hű hozzájuk. Érezte, hogy nem lenne bölcs dolog megbízni egy emberben, aki csak úgy besétált, és kinyilvánította segítő szándékát. Lehet csapda is.

Carára pillantott, aki a tábornok oldalán állt. Válla meggörnyedt, s arca csendes, zavarodott arckifejezést öltött. Amikor Rainához fordult, a nő jelezte, hogy ő sem tud tanácsot adni.

Richard felemelkedett, az ablakhoz ment, s kibámult a város lakóira. Bárcsak vele lenne Kahlan. Ő tudná, mi a teendő a lojalitás kérdésében és az uralkodók ügyében. Ez a Középföld elfoglalása úgy kezd sokkal bonyolultabb lenni, mint gondolta.

Meg is parancsolhatná, hogy hagyják abba ezt a hülyeséget, s odaküldhetné a d'harai seregeket, hogy tegyenek rendet, de ezzel értékes csapatokat kellene olyan ügyre pazarolni, amit már meg kellett volna oldania. Későbbre is hagyhatná, de szüksége volt arra, hogy Kelton hűséges maradjon - más országok megadása is Keltontól függött. Már megszerezte Keltont, de ha hibázik, tervei füstbe mennek.

Richard azt kívánta, bár Kahlan sietne, és mihamarabb Aydindrilbe érne. Tanácsot adhatna, mit is csináljon. Talán el kellene odáznia, amíg Zedd és a lány ideérnek.

Kahlan, mit tegyek?

Kahlan.

Richard visszafordult a várakozó tábornokhoz.

- Mivel Keltonnak szüksége van egy olyan uralkodóra, aki a remény és vezetés jelképeként áll az ottani emberek elé, kinevezek valakit erre a posztra.

A tábornok várakozva állt.

- D'Hara uraként, Kelton feletti hatalmamnál fogva, a mai naptól Kahlan Amnellt nevezem ki uralkodótokká.

Baldwin tábornok elkerekedett szemekkel ugrott fel a karosszékből.

- Kahlan Amnellt nevezi ki felséged királynőnknek?

Richard tekintete megkeményedett. Kezével erősen megmarkolta kardja markolatát.

- Igen! Minden keltoni köteles fejet hajtani előtte. Ahogy a megadásotok is, ez is visszavonhatatlan.

Baldwin tábornok térdre esett, s mélyen meghajtotta a fejét.

- Rahl Nagyúr, alig hiszem, hogy kegyet gyakorol felséged a népemnek! Mélyen hálásak vagyunk!

Richard, kezét még mindig a kardmarkolaton nyugtatva megállt egy pillanatra a tábornak szavai hallatán. Nem számított erre a reakcióra.

A tábornok végre felállt az asztal mellől.

- Rahl Nagyúr, azonnal elindulok, hogy megvigyem a dicsőséges hírt csapatainknak. Mély megtiszteltetésnek veszik majd, hogy Kahlan Amnell alattvalói lehetnek.

Richard, nem tudván, hogyan viselkedjen, semleges maradt. - Örülök, hogy választásom örömükre szolgál, s elfogadják döntésemet, Baldwin tábornok!

A tábornok széttárta a karját.

- Elfogadni? Ez minden reményünket felülmúlta, Rahl Nagyúr. Kahlan Amnell Galea királynője. Nagy felzúdulást okozott országunkban, hogy riválisunk, Galea nyerte meg magának az Inkvizitor Anyát királynőül, de most, hogy felettünk is ő fog uralkodni, ez azt bizonyítja, hogy Rahl Nagyúr minket is ugyanolyan becsben tart, mint Galeát. Ha feleségül vette őt, népünkkel is házasságra lép, ahogy a galeaiakkal is.

Richard megmerevedett, és szótlannul állt ott. Honnan tudta ez az ember, hogy Kahlan az Inkvizitor Anya? Drága szellemek, mi történt?

Baldwin tábornok odanyúlt, és Richard kezét levéve kardjának markolatáról, melegen megszorította.

- Rahl Nagyúr, ez a legnagyobb megtiszteltetés, amit népünk valaha is kapott: maga az Inkvizitor Anya lesz a királynőnk. Köszönöm, Rahl Nagyúr, köszönöm!

Baldwin tábornok boldogan vigyorgott, de Richardot mindez rettenettel töltötte el.

- Abban reménykedem, Baldwin tábornok, hogy jövőbeni egységünknek ez lesz a pecsétje.

A tábornok ragyogva nevetett, s kezével intett.

- Örök időkre, Rahl Nagyúr. S most, ha megbocsát felséged, azonnal vissza kell térnem népünkhöz, hogy tudassam velük az örömhírt.

- Természetesen! - nyögte ki végre Richard.

Baldwin tábornok Rainával és Carával is kezét szorított, mielőtt kisietett. Richard megkövülten állt.

Cara összeráncolta szemöldökét.

- Rahl Nagyúr, valami baj van? Hamuszürke az arcod!

Richard végre levette a szemeit az ajtóról, amin a tábornok kiment, és a lányra nézett.

- Tudta, hogy Kahlan az Inkvizitor Anya.

Cara szemöldöke döbbenten a magasba szaladt.

- Mindenki tudja, hogy jóvendőbelid, Kahlan Amnell, az Inkvizitor Anya.

- Micsoda? - suttogta Richard. - Te is tudod?

Raina is, Cara is biccentett, Raina megszólalt. - Természetesen. Rahl Nagyúr, szörnyen nézel ki. Beteg vagy? Talán le kellene ülnöd.

Richard tekintete Raina kérdő arcáról Carára siklott.

- Varázslat védte őt. Senki sem tudta, hogy ő az Inkvizitor Anya. Senki. Egy nagy varázsló bűbájt bocsátott rá, hogy elrejtse igazi valóját. Azelőtt ti sem tudtatok róla.

Cara összevonta szemöldökét, most igazából összezavarodott.

- Nem tudtuk? Ez nagyon furcsa, Rahl Nagyúr! Én úgy emlékszem, mindig is tudtam, hogy ő az Inkvizitor Anya.

Raina egyetértően bólintott.

- Lehetetlen! - mondta Richard. Az ajtóhoz fordult.

- Ulic! Egan!

A két férfi szinte azonnal berobbant az ajtón, s harci állásba helyezkedtek.

- Mi történt, Rahl Nagyúr?

- Kivel akarok összeházasodni?

Mindketten kiegyenesedtek meglepetésükben.

- Galea királynőjével, Rahl Nagyúr - mondta Ulic.

- És ő kicsoda?

A két férfi zavart pillantást váltott egymással.

- Nos - mondta Egan - ő Galea királynője - Kahlan Amnell, az Inkvizitor Anya.

- Az Inkvizitor Anyát mindenki halottnak tudja. Nem emlékeztek a beszédre, amit a képviselők előtt mondtam lent a Tanácssteremben? Nem emlékeztek, mit beszéltem arról, hogy tisztelniük kell a halott Inkvizitor Anya emlékét mindazzal, hogy D'Harához csatlakoznak?

Ulic megvakarta a fejét. Egan a földre szegezett tekintettel harapdálta ujjait az erőlködéstől. Raina a többiekre nézett, s remélte, hogy azok tudják a választ. Végre Cara arca felcsillant.

- Azt hiszem, emlékszem, Rahl Nagyúr - mondta. - De azt hiszem, te általánosságban beszéltél az elmúlt Inkvizitor Anyákról, nem jövődöbeli hitvesedről.

Richard egyik arcáról a másikra nézett, míg a többiek bólogattak.

- Nézzétek, tudom, hogy nem értitek, de ez a mágijával van összefüggésben.

- Akkor igazad van, Rahl Nagyúr - mondta Raina, s még komolyabb lett. - Ha mágia van a dologban, akkor a varázslat becsap minket. Benned mágia él, tehát megérted a nehézségeket. Bízunk kell abban, amit a varázslatról mondasz nekünk.

Richard kezét összedörzsölve a semmibe nézett, szemei egy pontot sem találtak, hogy rajta nyugodjanak. Valami baj van. Valami szörnyű nagy baj - de kicsoda? Talán Zedd eltávolította a varázslatot. Talán oka volt rá. S az is lehet, hogy semmi baj sincs. Zedd vele van. Zedd megvédi őt. Richard megperdült.

- A levél! Küldtem neki egy levelet! Talán Zedd törte meg a bűbájt, mert azt hitte, miután elfoglaltam Aydindrilt, nincs rá szükség.

- Ez elég valószínűnek hangzik - szólt Cara.

Richard érezte, hogy elszorul a torka az aggodalomtól. Mi van, ha Kahlan feldühödött, mert ő véget vetett Középföld szövetségének, a szövetségesek meghódolását követelte D'Hara előtt, s ő követelte Zeddtől, hogy eltávolítsa a halálvarázst, így adva tudtul az embereknek, hogy Középföldnek még mindig van Inkvizitor Anyja. Ha így van, az azt jelentené, hogy még sincs veszélyben, de azt is, hogy dühös Richardra. A haragot el tudta viselni. A veszélyt nem. Ha a lány bajban van, neki segítenie kell.

- Ulic, kérlek, keresd meg Reibisch tábornokot, s hozd ide azonnal. - Ulic szívére csapta öklét s kisietett a teremből. - Egan, te meglátogatsz néhány tisztet és az embereket. Ne mutasd, hogy bármi különös történt volna. Csak beszélj velük rólam, s talán a házasságomról is. Tudd meg, hogy a többiek is tudnak-e az Inkvizitor Anyáról.

Richard fel-alá járkálva gondolkodott Reibisch tábornokra várva. Mit kéne tennie? Kahlan és Zedd bármikor itt lehetnek, de mi van, ha valami baj történt? Még ha Kahlan haragszik is rá azért, amit tett, az sem akadályozza meg, hogy Aydindrilbe jöjjön, csak még inkább meg akarná ezt tárgyalni vele, vagy leckét adjon Középföld történelméről, s mindabból, amit ő balgán lerombolt.

Talán azt is meg akarja mondani, hogy házasságukról szó sem lehet, és soha többé nem akarja látni. Nem, ezt nem tudja elhinni. Kahlan szerette őt, és még ha megharagszik is, nincs semmi, amit szerelmük elé helyezne. Hinnie kellett a szerelmében, ahogy a lánynak is hinnie kellett Richardéban.

Berdine jött be az ajtón, karjában könyvekkel és papírokkal egyensúlyozva. Fogai között tollat tartott. Elmosolyodott, már amennyire tollal a szájában tudott, s az asztalra helyezte mindezeket.

- Beszélünk kell! - suttogta. - Ha nem vagy túlságosan elfoglalt.

- Ulic Reibisch tábornokért ment. Sürgősen beszélnem kell vele!

Berdine Carára, Rainára, majd az ajtóra nézett.

- Azt akarod, hogy elmenjek, Rahl Nagyúr? Valami baj történt?

Richard már megbizonyosodott, hogy a megtalált napló nagyon is fontos, de semmit sem tehetett addig, amíg Reibisch tábornok vissza nem tért.

- Kivel fogok összeházasodni?

Berdine kinyitott egy könyvet az asztalon, majd leült Richard székébe, s a behozott papírok között keresgélt.

- Kahlan Amnell-lel, az Inkvizitor Anyával. - Reménykedve nézett fel. - Van egy kis idő? Szükségem lenne a segítségedre.

Richard felsóhajtott, s megkerülte az asztalt, hogy melléje álljon.

- Amíg Reibisch tábornok ideér, van időm. Mire van szükséged.

A lány, tollának másik felével a naplóra mutatott.

- Már majdnem lefordítottam ezt a részt, s úgy tűnik, már majdnem mindent sikerült kikövetkeztetnem, de két szó hiányzik, amelyek szerintem igen fontosak. - Előhúzta a Bonnie Day kalandjai ó-d'harai változatát, s feléjük fordította. - Találtam egy egybeeső részt mindkettőben. Ha emlékszel, miről szól, akkor meg tudom csinálni.

Richard legalább ezerszer olvasta Bonnie Day kalandjait, ez volt a kedvenc könyve, s azt hitte, kívülről tudja az egészet. Most rájött, hogy mégsem. Jól ismerte a könyvet, de a pontos szavakra nehezebben talált rá, mint remélte.

A történetre emlékezett, de pontosan szóról szóra nem tudta volna elmondani. Hacsak meg nem tudja mondani a mondat pontos kifejezéseit, a történet lényege nem sokat mond.

Párszor már felment a Toronyba, hátha talál ott egy olyan változatot a Bonnie Day kalandjaiból, amit ő is megért. Így összevethetnék a ó-d'harai változattal, a segítségével pedig lefordíthatnák a ó-d'harai naplót, de nem talált egyet sem. Idegesítette, hogy nem képes többet segíteni.

Berdine a Bonnie Day kalandjainak egyik részére mutatott.

- Erre a két szóra lenne szükségem. El tudod mondani, miről szól ez a mondat?

Richard bizakodni kezdett. Ez volt a fejezet kezdete. Leginkább a fejezetek elején volt sikere, mert a kezdetükre jobban emlékezett.

- Igen. Ez az a fejezet, ahol elindulnak. Emlékszem. Azzal kezdődik: Bonnie azon a héten már harmadszor szegte meg a szabályt, hogy ne menjen egyedül az erdőbe.

Berdine előrehajolt, s a sorra nézett. - Igen, ez az: megszegte. Már meg is találtam az egyiket. Ez a szó a „szabályt”, ez pedig a „harmadszor”?

Richard bólintott, amikor a lány felnézett. Berdine elmosolyodott, a tintába merítette tollát, s írni kezdett a behozott papírra, betöltve az üresen hagyott helyeket.

Mikor befejezte, büszkén csúsztatta Richard elé a papírlapot.

- Ez az, amit a napló e részében ír.

Richard felvette a papírdarabot, s az ablakból a vállá felett beszüremelő fényhez tartotta.

A viták magasra csaptak közöttünk. A Varázslók Harmadik Szabálya: A szenvedély uralja az észet. Attól tartok, a törvények e legármányosabbja lesz a mi végzetünk. Bár mindannyian ismerjük, attól félek, néhányunk mindenképpen megszegi majd. Mindegyik klikk azt hiszi, az ő törekvése az ésből fakad, de a kétségbeesés közepette, attól félek, mindegyik csak szenvedély. Még Alric Rahl is saját ötletének megszállottja. Eközben az Álomjáró sorra kaszabolja le embereinket. Imádkozom, hogy a Pusztítás Tornyai elkészüljenek, másképp mind elvesztünk. Ma elbúcsúztam testvéreinktől, akik elhagyták a Tornyt. Könnyeztem, mert tudtam, soha többé nem látom e jó embereket ezen az árnyékvilágon. Hányunknak kell meghalnia az észérvek miatt? De sajnos tudom, ha megszegjük a Harmadik Szabályt, a legrosszabb történne meg.

Miután Richard végzett a fordítással, elfordult az ablak felé. Ő már járt a Tornytok közt. Tudta, a varázslók életüket adták, hogy fellobbantsák a Tornyt védő bűbajt, de számára sosem tűntek élő embernek. A több ezer éves csontok gazdájának szavaiból kicsendülő kétségbeesés megborzongatta. A naplóba írott szavakon keresztül mintha a csontok is feltámadtak volna.

Richard a Harmadik Szabályra gondolt, s megpróbálta lefordítani a maga nyelvére. Azelőtt az Első és a Második Szabály esetében ott volt neki Zedd, majd Nathan, hogy elmagyarázzák, és segítsék megtudnia, hogy működik mindez a való életben. Ezúttal egyedül kell boldogulnia.

Eszébe idézte az Aydindrilből kivezető utakat, amikor beszélni akart néhány, Aydindril elhagyó emberrel. Tudni akarta, miért mennek el, mire néhány rettegő ember azt felelte: tudják az igazságot az új Rahl egy vérivó szörnyeteg, aki mindenkit lemészárol.

Ha sarokba szorította őket, esküdöztek, hogy saját szemükkel látták, hogyan tartja Rahl Nagyúr gyerekek garmadáját szolgáskorban a palotájában, hogyan hurcoltat számtalan fiatal nőt az ágyába, hogy utána a szerencsétlenek eszeveszetten, ruhátlanul kóboroljanak az utcán. Még fiatal lányokról is tudtak, akiket másállapotban hagyott. Mások ismertek olyanokat, akik valóságban is látták erőszakosságának e szerencsétlen áldozatait, amint koraszülött alakatlan szörnyeknek, gonosz magja borzalmas csiráinak adtak életet. Védtelen embereken elkövetett bűnöket tulajdonítottak neki.

Megkérdezte őket, miért is olyan őszinték vele, ha olyan gonosz. Azt mondták, tudják, hogy nyíltan sosem tenne velük semmit, már sokat hallottak arról, milyen együttérzően viselkedik nagy nyilvánosság előtt, csak azért, hogy megtévessze az embereket. Immár tudták tehát, hogy a tömegek előtt sosem tenne velük semmit, ezért tehát gyorsan elviszik asszonyaikat ördögi szorítása elől.

Minél inkább megpróbálta lecsendesíteni ezeket a terjengő pletykákat, annál makacsabban ragaszkodtak hozzájuk az emberek. Azt mondták, túl sok embertől hallották már mindezt, tehát csak lehet benne igazság. Az ilyesféle pletykák sosem tévednek, mondták, mert mindenki tudja, hogy ilyen sok embert nem lehet bolonddá tenni. Szenvédeyiesen ragaszkodtak hitükhöz és félelmekhez, és nem hallgattak az észérvekre. Csak azt akarták, hagyják őket biztonságba menekülni, mert úgy hallották, hogy a Birodalmi Rend majd megvédi őket.

Szenvedélyük a biztos romlást idézi majd rájuk. Nem tudta, a Harmadik Szabály megszegése hogyan árthat az embereknek. Nem tudta, hogy vajon helytálló-e az elképzelése. Úgy tűnt, összefonódik az Első Szabállyal: az emberek bármilyen hazugságot elhisznek, akár azért, mert igaznak akarják tudni, akár azért, mert félnek, hogy igaz. Úgy tűnt, néhány törvény összekeveredik, ha az egyiket megszegi, a másik is sérül, s ő nem tudta, hol végződik az egyik, hol kezdődik a másik.

Akkor Richardnak eszébe jutott: otthon Nyugatföldön Mrs Rencliff, az asszony nem tudott úszni, mégis kitepte magát a férfiak szorításából, akik megpróbálták visszafogni, és be sem várva a csónakot, az áradás dagasztotta folyóba ugrott a fia után. Néhány perc múlva a csónak odaért, és a fiú életét megmentették. Chad Rencliff viszont anya nélkül nőtt fel, mert az anyja testét sosem találták meg.

Richard libabőrös lett a gondolattól. Kezdte felfogni, a Varázslók Harmadik Szabálya: A szenvedély uralja az észet.

Hosszú időbe telne összeszedni, hogy az embereket hányféleképpen döntheti romlásba szenvedélyük, ahelyett, hogy eszükre hallgatnának, s ami rosszabb, hogy a mágia ugyanígy mennyi rosszat tehet.

Mire Ulic mindezt átgondolta, visszatért a tábornokkal.

Reibisch a szívére csapta öklét, ahogy belépett a szobába.

- Rahl Nagyúr, Ulic azt mondta, sürgősen látni kíván.

Richard megragadta a szakállas férfi sötét egyenruháját.

- Mennyi időbe telik egy keresőosztagot felállítani?

- Rahl Nagyúr, ezek d'haraiak. A d'harai katonák bármelyik pillanatban útrakészek.

- Jól van! Ismered jövődöbeli hitvesemet, Kahlan Amnell?

Reibisch tábornok bólintott.

- Igen. Ő az Inkvizitor Anya.

Richard bólintott.

- Igen, az Inkvizitor Anya. Errefelé tart északnyugat felől. Még nem ért ide, tehát valami baj történt. Varázslat ült rajta, mely elfedte, hogy ő az Inkvizitor Anya, s így ellenségei ne tudjanak vadászni rá. E mágia valahogy megtört. Talán semmiség az egész, de az is lehet, hogy bajban van. Ellenségei mostantól biztosan megismerik őt.

A férfi megvakarta rozsdaszínű szakállát. Szürkészöld szemei végre felnéztek.

- Értem, felség. Nekem mi a teendőm?

- Közel kétszázezer emberünk van Aydindrilben, s legalább százezer elszórtan a városszéli falvak körül. Nem tudom, merre van jegyesem, csak annyit, hogy valahol északnyugat felé és útban ide. Meg kell védenünk! Azt akarom, hogy gyűjtsd össze a városbeli csapatok felét, legalább százezer embert, és menj elébe!

A tábornok megsimította a forradását, majd felsóhajtott.

- Az nagyon sok, Rahl Nagyúr. Gondolja felséged, hogy tanácsos most ennyi embert kivonni a városból?

Richard az asztal és a tábornok között rótt a padlót.

- Nem tudom pontosan, merre is van Kahlan. Ha túl kevés embert viszel, akár 50 mérfölddel is elkerülheted és feleslegesen kóborolhatsz tovább. Ennyi emberrel megtalálhatjuk útközben, ha elég széles hálót alkotunk, s nem szalasztjuk el, ha átfésülünk minden utat és ösvényt.

- Akkor felséged is velünk tart?

Richard kétségbeesve meg akarta találni Kahlant és Zeddet. Az asztal mögött ülő Berdinére pillantott, s a háromezer éves varázsló szavaira hallgatott. A Varázslók Harmadik Szabálya: A szenvedély uralja az észet.

Berdinenek szüksége van rá a napló lefordításában. Már megtudott jó néhány fontos dolgot az elmúlt háborúból, a Tornyokról, és az Álomjárókról. A földön egy új Álomjáró ütötte fel a fejét.

Ha elmegy, és Kahlan kicsúszik a keresőhálóból, talán hosszabb ideig tart, hogy csatlakozzon hozzá, mintha egyszerűen bevárja Aydindrilben. Emellett ott van a Torony is. Valami történt a Toronyban, és az ő feladata, hogy mágia legyen a mágia ellen.

Richard szenvedélye azt súgta, menjen - mindennél jobban szeretett volna Kahlan keresésére indulni -, de lelki szemei előtt Mrs Rencliff képe lebegett, ahogy a sötét, zuhogó vízbe merül, mert nem akarta megvárni a csónakot. Ezek az emberek az ő csónakja.

A seregek megkereshetik Kahlant és megvédhetik. Semmivel sem tudna hozzájárulni ehhez a védelemhez. A józan ész azt mondta, hogy itt várjon, akármennyi idegességébe kerül is. Tetszik, nem tetszik, most ő volt a vezér. Egy vezérnek ésszel kell cselekednie, különben mindenki az ő szenvedélye árát fizeti meg.

- Nem, tábornok. Aydindrilben maradok. Gyűjtsd össze a seregeket! Szedd elő a legjobb nyomkeresőket. - A férfi szemébe nézett. - Tudom, hogy nem kell elmondanom, mennyire fontos ez nekem.

- Nem, Rahl Nagyúr, - válaszolt a tábornok együttérző hangon. - Ne aggódjon felséged, meg fogjuk találni őt. Én magam megyek el az emberekkel, és megbizonyosodom, hogy minden úgy folyik, mintha felséged személyesen ellenőrizné. - Öklét a szívére csapta. - Mindannyian inkább az életünket adnánk, mintsem a királynőnek bántódása essék!

Richard a férfi vállára tette kezét.

- Köszönöm, Reibisch tábornok. Tudom, én sem tehetnék többet, mint amit te fogsz. A szellemek legyenek veled!

10. fejezet

- Kérlek, Zorander varázsló!

A csontos férfi fel sem nézett tányérjából, úgy falta a szalonnás babot. Az asszony nem is értette, hogyan fér el benne ennyi étel.

- Figyelsz rám?

Nem volt ínyére, hogy kiabáljon, de türelmének végén járt. Ez a dolog az elképzeltnél nehezebbnek bizonyult. Tudta, hogy meg kell tennie, tiszteletben kellett tartania a férfi fogságát, de ez aztán már mindennek a teteje volt.

Zorander varázsló örömteli sóhajjal lökte tányérját a csomagok tetejére. - Jó éjt, Nathan!

Nathan felemelt szemöldökkel válaszolt, ahogy Zorander varázsló visszakúszott a priccsre.

- Jó éjt, Zedd!

Mióta az öreg varázslót foglyul ejtette, Nathan is egyre inkább kicsúszott a kezei közül. Azelőtt sosem volt Tehetséges csapattársa. Ann felállt, és derekára tett kézzel nézett le a takaró alól kikandikáló ősz fürtökre.

- Zorander varázsló, könyörgök!

Feldühítette, hogy ilyen stílusban kell kérnie Zedd segítségét, de komoly nehézségek árán tanulta meg, hogy mi lenne, ha a gallér hatalmával kényszerítené Zeddet a kényelmetlen feladatokra. Hogy volt képes mindazokra a trükkökre a gallér ereje ellenére, ez teljességgel meglepte őt, Nathant pedig nagyon jól elszórakoztatta.

Ann közel volt ahhoz, hogy könnyekben törjön ki.

- Kérlek, Zorander varázsló!

A férfi felemelte a fejét, a rávetődő tűzfény mély ráncokat rajzolt csontos arcára. Mogyorószínű szemeit az asszonyra függesztette.

- Ha újra kinyitod azt a könyvet, meghalsz.

Kísértetként lopózva valahogyan varázslatot bocsátott, újra és újra megkerülte az asszony pajzsát, amikor az a legkevésbé várta. Legalább azt megértette volna, hogy tudott a férfi fényvarázst bocsátani az útikönyvre. Kinyitotta aznap éjjel, meglátta Verna üzenetét, hogy elfogták és gallért raktak rá, aztán minden szörnyen elromlott.

A könyv kinyitása működésbe hozta a fényvarázst. Láttá, ahogy izzik és villog. Világos égő parázs röppent fel a levegőbe. Az öreg varázsló csak annyit mondott nyugodtan, ha nem csukja be a könyvet addig, amíg a világító szikra eléri a földet, szénéé ég.

Egyik szemével a szikrát nézve épp csak sikerült neki lefirkantani egy üzenetet Verna számára, hogy sürgősen meneküljön el, s vigye magával a Nővéreket is. Épp időben csukta be a könyvet. Tudta, hogy a férfi nem tréfál, s a könyvön halálos varázs ül.

Most is látta a lágyan villózó mágiát. Sosem látott ehhez hasonlót, s hogyan sikerülhetett a varázslónak mindez, amikor ő úgy tudta, hogy a gallér leblokkolja az erejét, Ann fel sem tudta fogni. Nathan sem értette, de igen érdeklődött a dolog iránt. Ann tudta, hogy semmiképp sem tudná kinyitni a könyvet anélkül, hogy meg ne halna.

Ann letérdelt a priccs mellé.

- Zorander varázsló, tudom, jó okod van arra, hogy dühös legyél rám, de ez élet-halál kérdése! El kell küldenem egy üzenetet. A Nővérek élete halálos veszélyben forog. Zorander varázsló, az égre kérlek! A Nővérek meg fognak halni! Tudom, te jó ember vagy, ezt nem hagyhatod!

A férfi kidugta ujját a takaró alól, s az asszonyra mutatott vele.

- Szolgásgba vetettél ezzel a gallérral. Te hoztad mindezt a Nővérekre és magadra! Megmondtam, megtörted a fegyverszünetet, s Nővéreidet ezzel halálra ítélted. Veszélybe sodrod a szeretteim életét. Ők is meghalhatnak, mert nem engeded, hogy segítsen őket. Megfosztottál a lehetőségtől, hogy a mágikus tárgyakat megóvjam a Toronyban. Veszélybe sodrod a népemet a Középföldön. Mind meghalhatnak amiatt, amit velem tettél.

- Nem érted, hogy mindannyiunk sorsa összekötött? Ez a harc a Birodalmi Rend ellen folyik, nem miközöttünk. Nem akarlak bántani, csak rávenni, hogy segíts.

A férfi felmordult.

- Ne feledd, amit mondtam: te is, Nathan is jobb, ha el sem alusztok az idők végezetéig. Ha alváson kaplak, és nincs ott Nathan, hogy megvédjen, sosem ébredsz fel többé. Becsületes figyelmeztetés, bár nem érdemled meg.

Megfordult, és magára húzta a takarót.

Drága Teremtő, így akarta a jóslat is, vagy minden teljesen félresiklott? Ann a tűz mellé lépett, Nathanhez.

- Nathan, nem gondolod, hogy beszélhetnél a fejével?

Nathan lenézett rá.

- Megmondtam, hogy a terv ezen része tökéletes ostobaság. Egy dolog egy fiatalemberre gallért rakni, de az Első Rend Varázslóját felgallérozni teljesen más. A te terved volt, nem az enyém.

Ann fogcsikorgatva kapta el Nathan ingét.

- Verna meg is halhat abban a gallérban! Ha ő meghal, a Nővérek is mind elvesztek!

Nathan merített még egy kanál babot.

- Már az elejétől kezdve óvtalak ettől a tervtől. Majdnem megöltek a Toronynál, de a jóslat ezen része még veszélyesebb. Már megmondtam: Zedd igazat beszél! Ahogy ő látja, halálos veszélybe sodortad a barátait. Ha tud, meg fog ölni, hogy elmenekülhessen és segíthessen nekik. Ebben nem kételkedem.

- Nathan, annyi együtt töltött év után, hogy lehetsz ebben olyan biztos?

- Úgy érted, hogy ennyi évi fogság után hogy lázadhatok még mindig fel?

Ann elfordította fejét, s egy könnyecsepp csordult le az arcán. Visszafojtotta a torkát szorító zokogást.

- Nathan! - suttogta. - Egész idő alatt ismertél, láttál engem valaha úgy kegyetlenkedni, hogy ezzel ne életeket akartam volna megóvni? Úgy ismertél, mint aki az életek és a szabadság megmentésén kívül másért is harcol?

- Feltételezem, hogy mások, és nem az én szabadságomat érted ezalatt...

Ann megköszönte a torkát.

- Tudom, hogy a Teremtő előtt felelek ezért, de azért teszem, mert meg kell tennem, s mert törődöm veled, Nathan. Tudom, mi történne veled odakinn a nagyvilágban: meghurcolnának és megölnének olyan emberek, akik nem értenek téged.

Nathan a többi mellé lökte tányérját.

- Az első vagy a második őrséget vállalod?

Ann visszafordult hozzá.

- Ha annyira akarod a szabadságot, akkor mi tart vissza attól, hogy elaludj örökös közben, s hagyd, hogy meghaljak?

A férfi átható kék szemei fenyegetően megvillantak.

- Le akarom venni ezt a gallért. Az egyetlen, amit nem akarok, hogy meghalj, mielőtt bevégezzed tervedet! Ha ekkora árat akarnék fizetni ezért, már ezerszer meghalhattál volna, és ezt te is tudod!

- Ne haragudj, Nathan! Tudom, jó ember vagy, s teljesen tudatában vagyok annak, hogy lényeges szerepet játszottál az életmentés munkájában. Az, hogy erre kényszerítselek, nagy szívfájdalom nekem.

- Kényszerítés? - A férfi felnevetett. - Ann, jobban mulatok rajtad, mint bármely más asszonyon az életem során! A legtöbbjét sosem hagynám ki! Melyik asszony venne nekem kardot? Vagy adna alkalmat, hogy használhassam? Az az ostoba jóslat azt mondja, hogy fel kell dühítened, és jó úton is haladsz. Attól félek, még be is válik. Én vállalom az első őrséget. Ne felejtse el megnézni az ágyadat. Ezalatt el is rejthetett oda valamit. Még nem gondoltam ki, mit csináljak a bolhákkal.

- Én sem. Még mindig vakarózom. - Az asszony kicsit megvakarta a nyakát. - Már majdnem otthon vagyunk. Ahogy rohanunk, nem tart hosszú ideig.

- Otthon! - gúnyolódott a férfi. - Aztán már megölhatsz minket.

- Drága Teremtő! - suttogta Ann magában. - Mi más választásom van?

Richard hátrátolta székét, és ásított. Olyan fáradt volt, hogy a szeme majd leragadt. Kinyújtózott, és megint ásított, ettől a mellette ülő Berdine-nek is hasonlóra támadt kedve. A szoba túlsó felén az ajtónál Rainára is átragadt az ásítás.

Az ajtón egy kopogás hallatszott, s Richard talpra ugorva szólt:

- Szabad!

Egan dugta be a fejét.

- Hírnök érkezett.

Richard intett, s Egan feje eltűnt. Egy nehéz köpenyes, lóverejték szagú d'harai katona sietett be, s öklét a mellére csapta.

- Ül le! Látszik, hogy nehéz utad volt! - mondta Richard.

A katona derekához igazította csatabárdját, s a székre pillantott.

- Jól vagyok, Rahl Nagyúr! De attól tartok, nincs jelentenivalóm.

Richard lezöttyent saját székére.

- Értem! Nyoma sincs? Semmi?

- Nincs, Rahl Nagyúr. Reibisch tábornok azt parancsolta, mondjam el, hogy alapos munkát végeztek, hüvelykről hüvelykre átkutatnak mindent, s biztosítják felségedet, semmit nem hagynak ki, de eddig nyomát sem találták.

Richard csalódottan felsóhajtott. - Rendben! Köszönöm! Legjobb lenne, ha ennél valamit!

A férfi tisztelgett, és elment. Két hete, hogy Kahlán keresésébe kezdtek, s mindennap hírnökök keresték fel Richardot, hogy jelentsenek az eredményről. Amióta a csapatok szétszakadtak, hogy más-más útvonalon haladva keressenek, mindegyik csoport megküldte a maga hírnökét. A mai nap ez volt az ötödik.

A hetekkel ezelőtti történetek igazi történelmi távlatnak tűntek. Minden, amit hallott, a múlttal volt összefüggésben. Amennyire Richard tudta, már egy hete megtalálhatták volna Kahlant, s már úton lehettek volna visszafelé. Ezzel ellentétben még mindig a sikertelenségről szóló híreket hallotta. A szívében még élt a remény.

Az időt és máshol kóborló szellemét a napló fordításával kötötte le. Ugyanazt érezte, mintha mindennap jelentéseket olvasna, mintha látná a történelem folyását. Richard gyorsan megtanulta a ó-d'harai kifejezéseket, akárcsak Berdine.

Mivel ismerte a Bonnie Day kalandjait, leginkább azon dolgoztak, hosszú listákat csináltak azokból a szavakból, melyeknek kihámozták a jelentését, hogy valami eredménye legyen a naplón végzett munkának. Ahogy előre haladtak az olvasásban, szavanként rakosgatták össze a szöveget. Egyre több részt töltött ki emlékezetből, s

így még több szót ismerhetett fel.

Gyakran könnyebb volt egyszerűen felhasználni a naplóból tanultakat, minthogy megmutassa Berdine-nak, hogy ő csinálja meg. Lassan már ó-d'harai nyelven álmodott, ébren pedig e nyelven beszélt.

A varázsló, aki a naplót írta, sosem nevezte meg magát; nem hivatalos nyilvántartás volt, csak személyes napló, tehát nem kellett leírnia a nevét. Berdine és Richard Kolónak kezdte őt hívni, a *koloblicin* rövidítéseként, ez az ó-d'harai szó „erős tanácsadót” jelentett.

Ahogy egyre többet értett a naplóból, riasztó kép tárult elé. Kolo az ősi háború közepette írta naplóját, mely harc az Elveszettek Völgyében álló Pusztítás Tornyaiából eredt. Verna Nővér egyszer azt mondta, hogy a Tornyok háromezer éve őrizték a völgyet, s egy nagy háborút volt hivatott megállítani. Kolo egy helyen megemlíti, hogy naplói kisfiú kora óta vele vannak, általában évente egyet írt, tehát ezt, szám szerint a negyvenhetediket, valószínűleg ötvenes éveinek közepén írhatta. Richard el akart menni a Toronyba, hogy megkeresse Kolo többi naplóját is, de még ebben is nagyon sok volt a felderítendő rejtély.

Kolo nyilvánvalóan a többiek által megbízott tanácsadó volt a Toronyban. A többi varázsló nagy része a mágia mindkét oldalával rendelkezett, mind az Alkotó, mind a Pusztító Mágiával, de néhányuknak csak Alkotó Mágia volt a kezében. Kolo nagy szánalommal viseltetett irántuk, s mindenben segíteni próbálta azokat, akik a Tehetségnek csak egy oldalával bírtak. Ezeket a „szerencsétlen varázslókat” mindenki Tehetségtelennek tekintette, de Kolo úgy hitte, megvan a maguk egyéni módja a cselekvésre, és sokszor érvelt azért, hogy teljes jogokat nyerhessenek a Toronyban.

Kolo idejében varázslók százai éltek a Toronyban, s családok, barátok és gyermekek zajától volt hangos. A most üres folyosók egy időben nevetéstől, beszélgetésektől, könnyed cseveltyől voltak hangosak. Kolo néhányszor megemlíti Frydát, valószínűleg a felesége lehetett, kisfiát és annak húgát. A gyermekeket bizonyos szinten korlátozták a Toronyban, s hétköznapi dolgokat tanítottak nekik, mint az olvasás, írás és matematika, de a tanok között a jóslás és a Tehetség használata is szerepelt.

De a hatalmas Toronyra, mely tele volt étellel, munkával és a családok örömeivel, nagy veszély leselkedett. A világ háborúban állt.

Kolo egyéb feladatai között az is szerepelt, hogy a sliph felett kellett őrködni. Richardnak eszébe jutott a toronybeli mriswith, aki azt kérdezte tőle, vajon azért jött-e, hogy felébressze a sliph-et. A szobára mutatott, ahol megtalálták Kolo naplóját, és azt mondta, a nőtény most végre kiszabadult. Kolo szintén a nőtény szót használta, valahová beírta, hogy a nőtény órá néz, miközben ő a naplóját írja.

Komoly feladat volt a naplót ó-d'harairól átültetni, elhagyták tehát azt, hogy egy-egy szövegrészt átugranak: ez csak megzavarta őket. Egyszerűbb volt az elejétől, szóról szóra követni, s így megtanulni Kolo sajátos kifejezőmódját, ahogy a szavakat használta, hogy egyszerűbben felismerhessék cirkalmas nyelvezetét. A napló negyedénél tartottak, de a folyamatot jelentősen meggyorsította a tény, hogy Richard kezdte megtanulni az ó-d'harai nyelvet.

Amíg Richard hátradőlt és újabbat ásított, Berdine felé fordult.

- Mi ez a szó?

- Kard! - válaszolta a férfi habozás nélkül. Még a Bonnie Day kalandjaiból emlékezett a szóra.

- Hoppá! Nézz csak ide! Azt hiszem, Kolo a te kardodról ír.

Richard székének mellső lábai a földre csattantak, ahogy előrezöttyent. Felvette a könyvet a papírdarabbal együtt, melyre a lány a fordítást jegyezte. Richard átfutotta, majd visszanézett a naplóra, hogy Kolo szavaival is elolvassa ugyanezt.

Az Igazság Kardjának kovácsolására tett harmadik próbálkozás is kudarcba fulladt ma. Az öt férfit feleségeik és gyermekeik fájdalmasan jajongva siratják a folyosókon. Hány embernek kell meghalnia, mire sikert aratunk, vagy felhagyunk a lehetetlennel való próbálkozással? Hiába kecsegtető a cél, az ára szinte elviselhetetlen terhet ró ránk.

- Igazad van. Úgy tűnik arról szól, amikor megpróbálták létrehozni az Igazság Kardját.

Richard megborzongott, hányan haltak meg a kard készítésénél. Még a gyomra is felfordult tőle. Mindig is mágikus tárgyként gondolt a kardra, s úgy gondolta, hogy az csupán egyszerű eszköz, melyre egy nagyhatalmú varázsló bűbájt bocsátott. Hallván, hogy ebben a munkában emberek haltak meg, szégyen töltötte el, hogy nem becsülte eléggé.

Richard folytatta az olvasást, a napló következő részével. Miután már egy órán keresztül beszéltek Berdine-nal a szavak jelentéséről, lefordította.

Ellenségeink múlt éjjel gyilkosokat küldtek a sliphen keresztül. Ha az örök nincsenek résen, sikert is arattak volna. Ha a Tornyokban felcsap a láng, akkor az Óvilág valóban pecsét alá kerül, s a sliph megpihenhet. Akkor mindannyian nyugodtabban alszunk majd, kivéve a szerencsétlen őrt. Mindannyian megegyeztünk abban, hogy

egyikünk sem tudja megítélni, mikor lobbanthatjuk lángra a Tornyokat, ha ez valaha is bekövetkezik egyáltalán, s így az őrt nem hívhatjuk vissza időben a sliph mellől. Ha a Tornyokat életre hívtuk, akkor az ő is pecsét alá kerül a nősténnyel együtt.

- A Tornyok - mondta Richard. - Amikor befejezték a Tornyokat, s pecséttel zárták el az Óvilágot az Újvilágtól, azt a szobát is lepecsételték. Ezért volt ott Kolo. Nem tudott kijönni.

- Akkor most mért van nyitva a szoba? - kérdezte Berdine.

- Mert leromboltam a Tornyokat. Emlékszel, mondtam neked, hogy úgy tűnik, mintha Kolo szobáját egy légnyomás nyitotta volna fel valamikor az elmúlt pár hónapban? Hogy lehet, hogy az ajtókon nőtt mohának nem volt ideje újranőni? Azért történhetett, mert leromboltam a Tornyokat. Ez Kolo szobájának pecsétjét is feltörte, háromezer éve először.

- Miért épp ezt a kutas szobát pecsételték le?

Richard egy pillanatra elgondolkodott. - Azt hiszem, ez az sliph-féle, amiről Kolo beszél, ezen a kúton keresztül érkezik.

- Mi ez az sliph? A mriswith is beszélt róla.

- Nem tudom, de valahogy arra használhatták, hogy más helyekre utazzanak vele. Kolo azt mondta, hogy az ellenség a sliphen keresztül küldött rájuk gyilkosokat. Az Óvilág emberei ellen harcoltak.

Berdine hangja aggódva mélyült el, ahogy Richardhoz hajolt. - Azt akarod mondani, hogy szerinted ezek a varázslók át tudtak utazni az Óvilágba és vissza?

Richard megvakarta a tarkóját.

- Nem tudom, Berdine. De nagyon úgy tűnik.

Berdine még mindig úgy bámult rá, mint aki azt hiszi, hogy Richard megőrült, és örültségének újabb bizonyítékát is bemutatja majd.

- Rahl Nagyúr, ez hogyan lehetséges?

- Honnan tudhatom? - nézett ki Richard az ablakon. - Késő van! Jobb, ha aludni megyünk!

Berdine megint ásított.

- Jó ötletnek tűnik.

Richard becsukta Kolo naplóját, és a hóna alá dugta.

- Az ágyban elalvás előtt még olvasgatni szeretném.

Tobias Brogan a kocsin ülő mriswithre bámult, majd arra, amelyik mellettük ült, s a többiekre, akik az emberek oszlopai között mentek. A nap megcsillant a páncélokban. Láta az összes mriswithet; egyik sem volt láthatatlan, hogy mögéjük settenkedjen és hallgatózzon. Haragja felforrta a kocsin ülő Inkvizitor Anya profilja láttán. Dühítette, hogy még mindig életben van, s a Teremtő megtiltotta neki, hogy kardját emelje rá.

Időnként oldalra sandított, hogy Lunetta meghallja-e, ha egy pár szót súg neki.

- Lunetta, én egyre jobban összezavarodom.

Nővére közelebb léptetett lovával, hogy beszélhessen vele, de nem nézett körül, hogy van-e mriswith a környéken, aki kihallgassa szavait. A Teremtő hírnökei vagy sem, nem tetszettek neki ezek a pikkelyes teremtmények.

- De Tábornok uram, azt mondtad, hogy a Teremtő maga mondta meg, mit kell tenned, amikor megjelent neked! Nagy megtiszteltetés az ő parancsát teljesíteni!

- Azt hiszem, a Teremtő...

A kocsin ülő mriswith felállt és karmával előre mutatott, ahogy a hegy tetején megálltak.

- Lássssssszd! - szólalt meg sziszegő hangon, s mély gyomorhangon gurgulázott hozzá.

Brogan felemelte a fejét, s hatalmas várost látott maga alatt, a közelben pedig a csillogó tengert. Az épületek végeláthatatlan sokaságának közepében aranyló, napsütötte folyóval körülvéve sziget állt, tetején hatalmas palota emelkedett, tornyai és tetőzete szikrázott a napfényben. Már látott azelőtt is városokat, de ilyenben még sosem járt. Annak ellenére, hogy nem akart itt lenni, lenyűgözte.

- Szép nagyon! - sóhajtott fel Lunetta.

- Lunetta! - suttogta Brogan. - A Teremtő múlt éjjel megint eljött hozzám.

- Igazán, tábornok uram? - Ez csodás dolog! Az utóbbi időben oly gyakori látással jutalmaz téged! A Teremtő nagy terveket szánhat neked, testvérem.

- Egyre furcsább dolgokat mond a Teremtő.

- A Teremtő? Furcsábbakat?

Brogan tekintete a hűgáéra siklott.

- Lunetta, azt hiszem, nagy baj lesz. Úgy hiszem, a Teremtő kezd megbolondulni...

Amikor a kocsi megállt, a mriswith kimászott, s nyitva hagyta az ajtót. Kahlan kinézett az egyik oldalt az ablakon, és a másik oldalt, az ajtón. Közben látta, hogy a mriswithek arrébb mennek tanácskozni. Végre egyedül voltak.

- Mit gondolsz, mi történt? - suttogta. - Hol vagyunk?

Adie oldalra hajolt, és kinézett az ablakon. - Drága szellemek! - suttogta rémülten. - Az ellenséges terület szívében vagyunk.

- Ellenséges terület? Miről beszélsz? Hol vagyunk?

- Tanimurában! - suttogta Adie. - Ez a Próféták Palotája.

- A Próféták Palotája! Biztos vagy benne?

Adie kiegyenesedett ültében.

- Igen, biztosan. Laktam ott. Amikor fiatal voltam, ötven évvel ezelőtt.

Kahlan hitetlenkedve bámolt rá.

- Az Óvilágban éltél azelőtt? Voltál a Próféták Palotájában?

- Hosszú idővel ezelőtt volt, gyermekem, és hosszú a történet. Arra most nincs időnk. Mindez azután történt, hogy a Falka Vére megölte Pellt, a kedvesemet.

Jóval naplemente után is az úton voltak, minden este, mikor a nap felkelt, már tovább is indultak. A kocsiban Kahlan és Adie legalább aludni tudott. A lóháton ülők keveset aludtak, Egy mriswith vagy Lunetta mindig vigyázott rájuk, s hetek alatt alig pár szót tudtak beszélgetni. A mriswithet nem zavarta, ha alszanak, de figyelmeztette, mi lesz velük, ha beszélnek. Kahlan nem kételkedett a szavukban.

A hetek során, amíg dél felé haladtak, az időjárás egyre melegebb lett, és már nem vacogtak a kocsiban, nem is kellett egymáshoz bújniuk Adie-vel, hogy felmelegedjenek.

- Nem értem, miért hoztak minket ide? - mondta Kahlan.

Adie közelebb hajolt.

- Csodálkozom, hogy nem öltek meg minket.

Kahlan kikandikált az ablakon, hogy lássa a mriswithet, aki Brogannel és Nővérével beszélt.

- Mert élve nagyobb az értékünk, ez nyilvánvaló.

- De miért?

- Mit gondolsz? Kit akarnak? Amikor megpróbáltam Középföldre menni, varázslót küldtek rám, hogy megöljön, s menekülnöm kellett, miközben Aydinril lassan a Birodalmi Rend kezébe csúszott. S most ki fűti Középföldet ellenük?

Adie szemöldöke fehér szeme fölé emelkedett.

- Richard!

Kahlan bólintott.

- Csak erre tudok gondolni. Már megkezdtek Középföld elfoglalását, sikereik voltak, sok országot maguk mellé fordítottak. Richard megváltoztatta a szabályokat, s véget vetett e terveknek azzal, hogy megadásra kényszerítette az országokat.

Kahlan kibámolt az ablakon.

- Akármennyire fáj is belenyugodni, talán Richard terve az egyetlen, amivel megmentheti Középföld népét.

- Hogyan használhatnak minket Richard ellen? - csapott Adie Kahlan térdére. - Tudom, hogy szeret, Kahlan, de nem bolond.

- A Birodalmi Rend sem az.

- Akkor mi más módon lehetséges ez?

Kahlan belenézett Adie fehér szemébe.

- Láttál-e már sanderieket pumára vadászni? Egy báránykát kötöznek egy fához, hadd bégessen az anyja után. Aztán leülnek és várnak.

- Úgy gondolod, mi vagyunk a fához kötött báránykák?

Kahlan megrázta a fejét.

- A Birodalmi Rend lehet gonosz és kegyetlen, de sosem ostoba. Mostanra tudják, Richard sem az. Richard egy életet sem cserélne fel mindenki szabadságáért, de azt is megmutatta, hogy a cselekvéstől sem fél. Talán megkísértik a gondolattal, hogy megmenthet minket anélkül, hogy másokat veszélybe sodorna bárminek a feladása nélkül.

- Gondolod, hogy igazuk van?

Kahlan felsóhajtott.

- Mire gondolsz?

Adie arca komoly kifejezést vált.

- Amíg életben vagy, a kardjával fog hadakozni, hogy kiszabadítson.

Kahlan látta, hogy Lunetta lemászik a nyeregből. A mriswith elment a karmazsinköpenyesek osztagai felé.

- Adie, el kell szöknünk, különben Richard utánunk jön. A Birodalmi Rend nyilván erre számít, különben már

meghaltunk volna.

- Kahlan, még egy gyertyát sem tudok meggyújtani ebben a gallérban a nyakam körül.

Kahlan elkeseredetten felsóhajtott, s kinézett az ablakon. Láttá, ahogy a mriswithek a sötét erdő felé indulnak. Jártuk közben maguk köré csavarták köpenyüket s eltűntek.

- Tudom. Én sem férek hozzá az erőmhöz.

- Akkor hogyan szökjünk meg?

Kahlan a színes szövetdarabkába öltözött varázslónőt figyelte, ahogy a kocsi felé ment.

- Ha Lunettát a mi oldalunkra tudnánk fordítani, ő talán segíthetne.

Adie helytelenítően morgott egyet.

- Nem fordulna az öccse ellen. - Adie homlokán gondolkodva szaladtak össze a ráncok. - Furcsa egy nő. Van körülötte valami furcsa.

- Furcsa? Micsoda?

Adie megrázta a fejét.

- Mindig fenn viseli az erejét.

- Egyfolytában?

- Igen. Egy varázsló vagy varázslónő csak akkor hívja elő az erejét, amikor szüksége van rá. Ő más. Valamiért mindig fenn viseli az erejét. Sosem láttam még anélkül, hogy körülötte ne lebegne, mint a színes rongyai. Nagyon furcsa!

Mindketten elhallgattak, mert meghallották Lunetta erőlködő szuszogását, ahogy felmászott a kocsira. Lezöttyen a szemben lévő ülésre, és küldött feléjük egy kedvesnek szánt mosolyt; úgy tűnt, jó hangulatban van. Kahlan és Adie visszamosolyogtak. Ahogy a kocsi előrehaladt, Kahlan kényelembe helyezte magát az ülésen, s megragadta az alkalmat, hogy kinézhet az ablakon. Nem látott mriswitheket, de az nem jelentett semmit.

- Elmentek! - szólt Lunetta.

- Kik? - kérdezte Kahlan óvatosan.

- A mriswithek. - Mindannyian megragadták a kapaszkodókat, mert a kocsi egy gyökéren hajtott át. - Azt mondták, menjünk egyedül.

- Hová? - kérdezte Kahlan, remélve, hogy belevonhatja a másikat egy kis beszélgetésbe.

Lunetta szemei felcsillantak busa szemöldöke alatt.

- A Próféták Palotájába. - Izgatottan hajolt előre. - Ez a hely tele van *streganichával*.

Adie összevonta szemöldökét.

- Mi nem vagyunk boszorkák.

Lunetta pislogott. - Tobias azt mondja, *streganichák* vagyunk. Tobias a főtábornok. Tobias nagy ember.

- Mi nem vagyunk boszorkák - ismételte Adie. - Mi Tehetséges asszonyok vagyunk, akik Mindenek Teremtőjétől kaptuk Tehetségünket. A Teremtő nem adhat nekünk gonosz dolgot, ugye?

Lunetta egy pillanatra sem habozott. - Tobias azt mondja, az Őrző adta nekünk a gonosz varázst. Tobias sosem téved.

Adie elmosolyodott Lunetta összevont szemöldöke láttán.

- Hát persze, hogy nem, Lunetta. Az öcséd nagy hatalommal bíró embernek tűnik, ahogy mondd. - Adie megigazította ruháját, s keresztbe tette lábát. - Úgy érzed, gonosz vagy, Lunetta?

Lunetta gondolkodva vonta össze szemöldökét.

- Tobias azt mondja, gonosz vagyok. Próbál segíteni, hogy megjavuljak, s harcoljak az Őrző mocska ellen. Segítek neki kiirtani a gonoszság gyökerét, hogy a Teremtő parancsát teljesítse.

Kahlan látta, hogy Adie sehová sem jut ezzel a beszélgetéssel azonkívül, hogy magára haragítja Lunettát, s így témát vallott. Végül is Lunetta értett a gallérjukhoz.

- Gyakran vagy a Próféták Palotájában?

- Ó, nem! - mondta Lunetta. - Ez az első eset. Tobias azt mondja, ez a gonosz háza.

- Akkor miért visznek minket oda? - kérdezte Kahlan könnyedén.

Lunetta vállat vont.

- A hírnökök azt mondják, oda kell mennünk.

- Hírnökök?

Lunetta bólintott.

- A mriswithek. Ők a Teremtő hírnökei. Ők mondják meg, mit tegyünk.

Kahlan és Adie egy pillanatra elnémultak. Kahlan végül megszólalt.

- Ha ez a gonosz háza, furcsának tűnik, hogy a Teremtő azt akarja, odamenjünk. Öcséd láthatóan nem bízik a Teremtő hírnökeiben. - Kahlan látta, ahogy Brogan összeráncolt tekintettel nézte őket, miközben bementek a fák közé.

Lunetta üveges szemmel elnézett közöttük.

- Tobias azt mondta, ne beszéljek róluk.

Kahlan összefonta két ujját.

- Ugye, nem hiszed, hogy a hírnökök bántanak az öcsédet? Úgy értem, hogy ha a Palota a gonosz lakhelye, ahogy az öcséd mondja...

A testes nő előrehajolt.

- Nem engedem. Anyánk mondta, mindig meg kell védenem öcsémet, mert ő fontosabb, mint én. Tobias valaki.

- Miért mondta édesanyád?

- Azt hiszem, most már jobb, ha csendben maradtok - mondta Lunetta fenyegető hangon.

Kahlan hátradőlt az ülésen, s kinézett az ablakon. Úgy tűnt, Lunettát könnyen fel lehetett dühíteni. Kahlan úgy döntött, legjobb, ha nem erőszakoskodnak. Brogan utasítására nemegyszer kísérletezett az őket fogva tartó gallér hatalmával.

Kahlan Tanimura építményeit nézte, ahogy elhaladtak a kocsi mellett, s megpróbálta elképzelni itt Richardot, ugyanezek között az építmények között. Közelebb érezte magához a férfit, hogy azt látja, amit kedvese is látott. Valamit könnyített a szíve sóvárgásán, amit a férfi után érzett.

Drága Richard, kérlek, ne sétálj bele ebbe a csapdába, hogy engem megmentés! Hagyj meghalni! Inkább mentsd meg Középföldét!

Kahlan jó pár nagyvárost látott már, Középföldön mindegyiket, s ez a város legtöbbször felért. A külső kerületek ütött-kopott viskókkal voltak teli, legtöbbször csak néhány régebbi ház vagy raktár mellé felhúzott fészert volt. Ahogy egyre beljebb kerültek a város szívébe, az épületek egyre fényűzőbbek lettek, s mindenféle boltot lehetett látni közöttük. Elhaladtak néhány nagyobb piac mellett, ahol hemzsegtak a színpompás ruhájú emberek.

A városban mindenhol hallani lehetett a dobok állandó hangját. A zene lassú ritmusban szólt, és hamar idegesítővé vált. Ahogy Lunetta körülnézett, szemével a dobosokat kereste, s ahogy elhaladtuk közben a dobszó felhangosodott, Kahlan látta, hogy varázslónőnek sem tetszenek. Az ablakon kipillantva Kahlan megpillantotta Brogant, ahogy a kocsi közelében lovagolt. A dobok láthatóan őt is megzavarták.

A kocsi egy köhídon hajtott át, s mindhárman megkapaszkodtak. A vaskerekek petárdaként szikráztak, ahogy a kocsi ráhajtott a köre. Kahlan az ablakból látta, ahogy a Palota eléjük magasodik, közben pedig áthaladtak a víz felett.

Fákkal szegélyezett hatalmas füves rét terült el a Palota előtti téren, ahol a kocsi megállt. A karmazsinköpenyes férfiak mind a nyeregben maradtak, egyikük sem mozdult, hogy leugorjon.

Hirtelen Brogan savanyú arca jelent meg az ablakban.

- Kifelé! - mordult fel. Kahlan mozdult, hogy felálljon. - Nem te, Lunettához beszélek! Te itt maradsz, míg nem mondom, hogy megmozdulhatsz! - Megcsavarta bajuszát. - Előbb-utóbb enyém leszel! Akkor majd megfizetsz mocskos praktikáidért!

- A mriswithek nem hagyják majd, hogy az ő kis ölembük elkapjon engem - mondta Kahlan. - A Teremtő nem engedi, hogy egy efféle alak rám tegye a mocskos kezét. Nem vagy több, mint mocskok a Örző körme alatt, és a Teremtő is tudja. Utál téged!

Kahlan érezte, ahogy a gallér égető fájdalmat küld a lábaiba, s nem engedi mozdulni, és egy másik adagot a torkába kapott, mely visszafojtotta a hangját. Lunetta szemei villámlottak. De Kahlan már elmondta, amit akart.

Ha Brogan megölné, Richard nem eshetne ilyen csapdába, hogy megmentse.

Brogan szemei kidüledtek, arca köpenyéhez hasonló karmazsinszínt öltött. A fogát csikorgatta. Hirtelen benyúlt Kahlanért a kocsi. Lunetta elkapta a kezét, mert azt hitte, hogy öccse érte nyúl.

- Lesegítség, tábornok uram? A derekam fáj ettől a hosszú, göröngyös úttól. A Teremtő kedves, hogy ilyen nagy erőt ad neked, öcsém. Véd elmédbe szavait!

Kahlan megpróbált megszólalni, de nem jött ki hang a torkán. Lunetta megakadályozta, hogy beszéljen.

Úgy tűnt, Brogan már lehiggadt, és morogva lesegítette nővérét a kocsi. Már épp vissza akart fordulni a kocsihoz, amikor látta, hogy egy asszony közeledik. Az asszony kezének szemtelen intésével odébb parancsolta őt. Kahlan nem hallotta szavait, de Brogan lóra pattant, s odébbhívta embereit.

Ahernnek azt mondták, szálljon le a kocsi bakjáról, s menjen a Vér embereivel. Kahlan a szellemekhez imádkozott, hogy a Vér ne ölesse meg Ahernt, most, hogy a kocsi leszállította rakományát. Hirtelen mozdulattal a Vér minden tagja követte Brogant és Lunettát.

A kora hajnali levegő elcsendesedett távoztukra. Kahlan érezte, ahogy a gallér meglazul a nyakán. Újra dühös lett, ahogy eszébe jutott: Richardnak is nyakába akasztották ezt a nyakörvet. Méghozzá őmiatta. Mindennap megköszönte a szellemeknek, hogy a férfi végül is megértette, amit tett, érte tette, azért, hogy megóvjá saját gyilkos erejétől. De a gallér, amit ő és Adie kapott, nem segítette őket, mint Richardot. Ezek inkább jármok voltak.

Egy fiatal nő jött az ajtóhoz, és bekukucskált. Szűk vörös ruhát viselt, mely kevés kétséget hagyott alakjának tökéletessége felől. Hosszú haj keretezte arcát, mely ugyanolyan sötét volt, mint a szemei. Kahlan hirtelen csak piszokcsomónak érezte magát e feltűnően szép asszony jelenlétében.

A nő szemei Adie-n állapodtak meg.

- Egy varázslónő. Nos, talán téged is használhatunk valamire. - Mélyreható pillantása Kahlanre esett. - Gyere

velem!

Szó nélkül elfordult, és elsietett. Kahlan hirtelen fájdalmat érzett a hátában, és egy erő kirepítette a kocsiból. Odakint megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát. Épp időben fordult meg, hogy megragadja Adie kezét, és ne essen el. Kettejüknek alaposan szedniük kellett a lábukat, hogy utolérjék a nőt, mielőtt az újabb kínvárást küldene rájuk.

Kahlan és Adie a nő sarkában gyalogolt. Kahlan teljesen ostobának érezte magát, mert a gallér hatalma alatt sietében összeakadtak lábai, miközben azon igyekezett, hogy lépést tartson a királynői tartással előtte vonuló, vörös ruhás nővel. Adie-t nem sarkallta annyira a gallér. Kahlan a fogát csikorgatta, s azt kívánta, bárcsak megfojthatná ezt a gögös nőszemélyt.

Voltak ott más férfiak és nők is, akik a reggeli levegőben a dolgukra siettek. A tiszta ruhás emberek látványa fájón emlékeztette őket mocskos gönceikre és testükre tapadó porrétegekre. Mindazonáltal úgy gondolta, úgysem engedik megfürdeni: Richard talán nem is ismeri meg majd a pizsok alatt. Talán el sem jön érte.

Kérlek, Richard, véd meg Középföldet. Maradj ott!

Fedett járdák mellett haladtak el, melyeket vadszölő borította rácsok, és nyílra készülő fehér bimbók szegélyeztek, majd bevezették őket egy magas falba vágott kapun. Az örök ugrásra készen figyeltek, de egy mozdulatot sem tettek, hogy megállítsák az őket vezető asszonyt. Miután átvágtak egy fákkal körülvett árnyas utacskán, beléptek egy hatalmas épületbe, amely egyáltalán nem az a patkányok járta várbörtön volt, aminek Kahlan képzelte. Leginkább egy pazar vendégszárnynak tűnt, ahol a Palotába látogató előkelőségeket látták vendégül.

A vörös ruhás nő egy faragott, kőszegélybe ágyazott faajtó előtt állt meg. Bekopogtatott a fogantyúval, majd kinyitotta, s beengedte őket. A szoba nagyon elegánsnak tetszett, a falról legalább harminclábnyi szélességben nehéz drapériák omlottak alá. Volt néhány gazdagon aranyozott szék, egy mahagóniasztal, s egy rekamié.

A nő Kahlanhoz fordult.

- Ez lesz a te szobád. - Rövid mosolyt villantott meg. - Azt akarjuk, hogy kényelemben élj. Amíg végzünk veled, a vendégünk vagy. Csak próbálj meg átlépni az ajtón és az ablakon lévő pajzson, hamarosan négykézláb találsz magad, s addig fogsz hányni, amíg a beleid szétrepednek. Az első engedetlenséget így büntetjük. Nem lesz kedved, hogy másodszor is megpróbáld! A második büntetésre már nem leszel kíváncsi!

Ujját Adie-re emelte, de sötét szeméit Kahlanen tartotta.

- Ha bármi bajom lesz veled, a barátod látja kárát. Még ha úgy érzed, erős a gyomrod, akkor is be fogod látni, hogy nem így van. Érted?

Kahlan biccentett, attól félt, hogy nem szólhat egy szót sem.

- Kérdeztem tőled valamit! - szólt a nő fenyegetően csendes hangon. Adie sikoltva esett a padlóra.

- Felelned kéne.

- Igen! Igen, értem! Ne bántsát őt, kérlek!

Amikor Kahlan odafordult, hogy felsegítse a ziháló Adie-t, a nő rászólt, hogy hagyja békén a „vén csoroszlyát”, majd jobban lesz.

Kahlan vonakodva kiegyenesedett, s hagyta, hogy Adie magától álljon lábra. Az asszony kritikus pillantással nézett végig rajta. Arcának gúnyos kifejezése felforralta Kahlan vérért.

- Tudod, ki vagyok? - kérdezte a nő.

- Nem.

A nő szemöldöke felszaladt.

- No, no, az a csúnya fiú! Azt hiszem, nem kellene meglepődnöm, hogy Richard nem tett említést leendő feleségének rólam, tekintettel...

- Tekintettel mire?

- Merissa a nevem! Most már tudod, ki vagyok?

- Nem!

Az asszony finoman elnevette magát, testéhez hasonlóan kihívóan elegánsan.

- Ó, olyan huncut ez a fiú, hogy ilyen buja titkokat rejt el a leendő felesége előtt...

Kahlan nem akart megszólalni, de szája magától szólott.

- Miféle titkokat?

Merissa közönyösen rántotta meg a vállát.

- Amikor Richard itt tanult, én voltam az egyik tanítója. Hosszú időt töltöttem vele. - A gúnyos mosoly visszatért az arcára. - Sok-sok éjszakát töltöttünk itt, egymás karjaiban. Sok mindenre megtanítottam őt. Erős és szenvedélyes szerető lett belőle. Ha bármikor lefeküdnél vele, akkor hasznát látod majd az én... gyengédebb tanításaimnak.

Merissa lágyan csengő nevetése még mindig visszhangzott, amikor kiment az ajtón, s utoljára még egy mosolyt küldött Kahlan felé, mielőtt becsukta az ajtót.

Kahlan csak állt ott, és olyan erővel szorította össze az öklét, hogy körmei felválták a tenyerét. Sikoltozni

szeretett volna.

Amikor Richard a Próféta Palotájába ment, ő tette rá a gallért, amiben útrakelt. Azt hihette, hogy azért, mert ő, Kahlan nem szereti. Azt hihette, hogy elküldi magától, és sosem akarja viszontlátni.

Hogy is állhatott volna ellen egy ilyen asszonynak, mint Merissa? Nem is lett volna rá oka.

Adie megragadta a lány ingét a vállán, és megfordította.

- Ne is hallgass rá!

Kahlan érezte, ahogy szemei megtelnek könnyekkel.

- De...

- Richard téged szeret! Ez a nő csak kínoz téged! Kegyetlen asszony ez: élvezi, hogy szenvedsz. - Adie felemelt ujjal idézte a régi mondást:

- „Sose engeddd, hogy egy szép asszony válassza meg az utadat, amikor egy férfin jár az eszed!” Merissának Richardon jár az esze. Láttam már azelőtt is ezt a kéjes pillantást. Nem is Richard kell neki. Csak a vére!

- De...

Adie megrázta az ujját.

- Ne veszítsd el Richardba vetett hitedet ömiatta. Épp ezt akarja! Richard szeret téged!

- És miattam rohan majd a vesztébe!

Kahlan fájdalmas zokogással esett Adie karjába.

12. fejezet

Richard megdörzsölte a szemét. Bár olvashatna gyorsabban, gondolta, mert a napló egyre jobban lekötötte, de az olvasás még mindig nehézkesen ment. Sok szót át kellett gondolnia, s néhánynak pedig meg kellett keresnie a jelentését, de ahogy az idő telt, rájött, hogy nem is annyira fordít, hanem olvas. Amikor rájött, hogy komolyabb erőfeszítés nélkül olvas ó-d'harai nyelven, újra elkezdte átgondolni a szavak jelentését.

Richard kíváncsiságát felkeltették Alric Rahl közbevetett megjegyzései. Úgy tűnt, őse megtalálta az ellenszert az Álomjárók ellen. Ő csak egy volt a sok közül, akik megpróbálták legyőzni az Álomjárókat, hogy azok többé ne tudjanak beférkőzni az emberek agyába, de szilárdan kitartott amellett, hogy megtalálta a megoldást.

Richard lenyűgözve olvasta, Alric Rahl hogyan küldte szavát D'Harából, hogyan alkotta meg a védőhálót népe fölé, és hogy másokat is megmenthessen ugyanezzel a hálóval, halálig tartó hűséget kellett esküdniük neki. Állította, e kötés őket is megvédi. Richard rádöbrent, hogy a d'haraiak kötése iránta innen ered. Alric Rahl azért alkotta ezt a mágiát, hogy megvédje embereit az Álomjárók ellen, s nem azért, hogy szolgaságba taszítsa őket. Richard büszkeséget érzett őse jótettéért.

Richard levegőt is alig vett, ahogy a naplót olvasta, s reménykedett, hogy hittek Alric Rahlban, még ha tudta is, hogy nem így volt. Kolo óvatosan érdeklődött a bizonyítékok iránt, de kételkedett is. Megírta, hogy a többi varázsló szerint Alric valamiféle trükköt alkalmazott. Kitartottak, hogy Rahl csak a világ feletti uralmat akarta megszerezni. Richard kiábrándultan felmordult, mikor azt olvasta, hogy visszautasító választ küldtek Alricnak, miszerint nem tesznek neki hűségesküt, és nem kötik hozzá magukat.

Az állandó zaj miatt Richard kinézett az ablakon, és azt látta, hogy koromsötét lett. Még azt sem látta, hogy a nap lement. Á gyertya, amit úgy tűnt, épp most gyújtott meg, már félig leégett. Az idegesítő zöreje a jégcsapok csepegése volt. A tavasz megkezdte munkáját.

Munkájától elszakadva azonnal elárasztotta a fájdalmas, örült aggodalom Kahlanért. A hírnökök mindennap azt jelentették, hogy nem találtak semmit. Hogy tűnhetett el?

- Nincs egy hírnök sem, hogy jelentsen?

Cara ingerült arckifejezéssel állt a másik lábára.

- Dehogynem! - gúnyolódott. - Van néhány odakinn, de azt mondtam nekik, hogy túlságosan lefoglal az enyelgés velem, hogysem zavarni merjenek.

Richard sóhajtott.

- Bocsáss meg, Cara! Tudom, hogy szólsz majd, ha hírnök érkezik. - Megfenyegette az ujjával. - Még akkor is, ha elalszom.

A lány elmosolyodott.

- Még akkor is, ha elalszol.

Richard körülnézett és összevonta szemöldökét.

- Mi történt Berdine-nal?

Cara megforgatta a szemét. - Néhány órával ezelőtt megmondta neked, hogy elmegy aludni egy pár órát az őrség előtt. Azt mondtad neki: Igen, jó éjt!

Richard visszanézett a naplóba:

- Igen, az lehet.

Újra olvasta azt a részt, ahol a varázslók félni kezdtek, hogy a sliph olyasvalamit hoz át, amit nem tudnak megállítani. A háború ijesztő titkokat rejtett Richard számára. Mindkét oldalon mágiát alkottak, leginkább

bizonyos célra alkotott lényeket, mint az Álomjárók, s mindezek ellenpárját a másik oldalon is megcsinálták, ha tudták. Ijesztő volt megtudni, hogy némelyikük független volt az emberektől, néha még a varázslóktól is. Ennyire kétségbeesett küzdelem volt.

Napról napra egyre attól tartottak, hogy mielőtt a Tornokok elkészülnek, a sliph - melyet nagy távolságok megtételére terveztek - egyszerre olyan ellenséges utasokat hoz, akikkel nem bírnak. Azt mondták, hogyha a Tornokok elkészülnek, a sliph megpihenhet. Richard egyfolytában gondolkodott, mi is lehet az sliph, és hogy is „pihenhet” meg, s a háború után hogyan ébreszthették volna fel, ahogy - elmondásuk szerint -reménykedtek benne.

A varázslók úgy döntöttek, hogy a sliphen keresztüli támadás veszélye miatt a legfontosabb, legértékesebb, vagy legveszélyesebb dolgokat el kell távolítani a Toronyból, hogy megvédjék azokat. Az utolsó tétel tűnt leginkább megvédendőnek, s már régen hozhatták e menedékhelyre, ekkor Kolo azt mondta:

Ma leghőbb vágyaink egyike valósult meg, egy közel száztagú csoport csodálatos, fáradhatatlan munkája képpen. A támadás esetén leginkább féltett kincseket megvédtük. Az egész Torony üdviválgástól zengett, amikor ma megkaptuk az üzenetet, hogy sikerrel jártunk. Néhányan úgy hitték, hogy ez nem lehetséges, de mindenki megdöbbenésére mégiscsak sikerült: a Szelek Templomát eltüntettük.

- Eltüntették? Mi volt a Szelek Temploma, és hová lett? - Kolo naplója nem adott magyarázatot.

Richard ásitás közben megvakarta a tarkóját. Már a szemét sem tudta nyitva tartani. Annyi olvasnivalója volt még, de aludnia kellett. Azt akarta, hogy Kahlan térjen vissza hozzá, s így megvédhesse az Álomjárótól. Zeddet is szerette volna látni, hogy elmesélhesse neki a megtanultakat.

Richard felemelkedett és az ajtó felé indult.

- Aludni mész, hogy rólam álmodj? - kérdezte Cara.

Richard elmosolyodott.

- Mint mindig. Ébressz fel, ha...

- Ha hírnök jön. Igen, igen, azt hiszem, már említetted.

Richard bólintott, s az ajtó felé indult. Cara elkapta a karját.

- Rahl Nagyúr, meg fogják találni az asszonyodat. Biztonságban lesz. Pihenj jól. Addig a d'haraiak keresnek, és nem fognak csődöt mondani.

Richard a lány vállára paskolt távoztában.

- Itt hagyom a naplót, hogy ha Berdine felébred, dolgozhasson rajta.

Ásított és megdörzsölte a szemét, miközben szobája felé tartott, amely nem messze volt a nagy teremtől. Épp csak a csizmáját vetette le, s átcsúsztatva fején a kardszíjat, hogy az Igazság Kardját a székre tegye, mielőtt beszédült az ágyba. Kahlan miatti aggodása ellenére másodperceken belül elaludt.

Zavaros álmai voltak róla, mikor hangos kopogásra ébredt. Az ajtó kitérült, és hirtelen fény öntötte el a szobát. Carát látta, lámpával kezében. A lány az ágya mellé állt, és meggyújtotta a másik lámpát.

- Rahl Nagyúr, ébredj! Ébredj fel!

- Ébren vagyok. - Richard felült. - Mi történt? Meddig aludtam?

- Talán négy órát. Berdine már néhány órája dolgozik a naplón, és valami olyasmit talált, amihez kellett a segítséged, de nem engedtem, hogy felébredj.

- Akkor most miért ébresztettél fel? Hírnök érkezett?

- Igen. Hírnök jött hozzád.

Richard majdnem visszafeküdt az ágyba. A hírnökök sosem hoznak jó híreket.

- Rahl Nagyúr, kelj fel! A hírnök híreket hozott.

Richard hirtelen felébredt, mintha egy csengő kondult volna meg fejében. Azonnal felült, majd sietve felvette csizmáit.

- Hol van?

- Hozzák.

Ulic éppen akkor hozta be karjában a katonát, aki láthatóan hetekig nyargalhatott. Alig tudott megállni a lábán.

- Rahl Nagyúr, üzenetet hozok.

- Richard intett a fiatal katonának, hogy üljön az ágya szélére, de az nem fogadta el, inkább beszélni akart.

- Valamit találtunk. Reibisch tábornok azt mondta, először értessem meg felségeddel, hogy ne ijedjen meg. Nem találtuk meg a testét, tehát valahol életben kell lennie.

- Mit találtak? - Richard észrevette, hogy reszket.

A férfi bőrruhájába nyúlt, s valamit kihúzott belőle. Richard elkapta, és kitekerte, hogy lássa, mi az. Egy karmazsinköpeny volt benne.

- Ezt a harctéren találtuk. Egy csomó hulla viselt ilyen köpenyt. Nagyon sok halott. Lehetnek vagy százan. - Újabb csomagot húzott elő, és átadta.

Richard kibontotta. Egy durván levágott, színe hagyott kék rongydarab volt, melynek egyik szélébe négy aranybojtot varrtak.

- Lunetta! - súgta. - Ez Lunettáé.

- Reibisch tábornok azt mondta, jelentsem, hogy csata volt. A Falka Véréből nagyon sokan haltak meg ott. Néhány fát is láttunk, melyeket tűzlabdák robbantottak fel, mintha mágiát is használtak volna a harcban. Voltak ott megperzselődött hullák is.

De csak egy testet találtak, mely nem a Falka Véréhez tartozott. Ő d'harai volt. Egy félszemű, nagy darab ember volt az, arcán forradással, a másik szemét kivágják.

- Orsk! Ez Orsk! Ő volt Kahlan testőre!

- Reibisch tábornok azt mondta, azt is adjam hírül, nem találták jelét annak, hogy akár ő, akár másvalaki vele együtt meghalt volna. Úgy tűnik, elkeseredetten harcoltak, aztán foglyul estek.

Richard megragadta a katona karját.

- Van-e valami ötletük a nyomkeresőknek, hogy merre vitték? - Richard dühös volt magára, amiért nem ment velük. Ha elment volna, már megtalálták volna a nyomát. Most hetekbe telhet, mire felzárkóznak.

Reibisch tábornok azt mondta, azt is említsem meg: a nyomkövetők eléggé biztosak abban, hogy dél felé vitték.

- Délre? Dél felé? - Richard teljesen biztos volt, hogy Brogan Nicobarese felé menekül kincsével. Ennyi halott elestén Gratch biztos dühödten harcolhatott. Bizonyos, hogy őt is elkapták volna, ha velük megy.

- Azt mondták, nem biztosak semmiben, mert már oly rég történt. Azóta többször is havazott, és most hogy a hó is olvad, nehéz nyomokat találni, de a tábornok véleménye szerint délre mentek, s teljes haderejével követi a királynőt.

- Dél felé - suttogetta. - Délre.

Hajába túrt, és gondolkodni próbált. Brogan inkább elmenekült, minthogy csatlakozzon Richardhoz és parancsnokságához a Birodalmi Rend ellenében. A Falka Vére a Birodalmi Rendhez állt. Az Óvilágot a Birodalmi Rend uralta. Az Óvilág dél felé terült el.

Reibisch tábornok követte Kahlant délre - követte az ő királynőjét. Délre.

Mit is mondott a mriswith fent a Toronyban?

„A királynőnek szüksége van rád, bőrtestvér. Segítened kell!”

Megpróbáltak segíteni neki. Mriswith barátai csak segíteni akartak.

Richard felcsatolta kardját, és átvette fején a bőr kardszíjat.

- Mennem kell!

- Veled tartunk! - mondta Cara. Ulic beleegyezően bólintott.

- Oda, ahová én megyek, nem jöhettek velem. Inkább ügyeljetek a dolgaimra! - A katonához fordult. - Hol a lovad?

A katona megmutatta.

- Itt kifelé, túl a következő udvaron. De eléggé lábfájós.

- Csak a Toronyig kell elvinnie.

- A Toronyig?! - Cara elkapta Richard karját. - Miért mész a Toronyba?

Richard elrántotta a karját.

- Ez az egyetlen út, hogy időben érjek az Óvilágba!

A lány vitatkozni kezdett, de Richard már a folyosón rohant. Futásban mások is csatlakoztak hozzá. Hallotta maga mögött a fegyverek és páncélok csörrenését, de nem lassított. Gondolkodás közben Cara kérdéseire sem figyelt oda.

Hogy fogja csinálni? Lehetséges-e ez? Annak kell lennie. Sikerülni fog!

Richard kirent az ajtón, csak egy pillanatig habozott, majd átrohant az udvaron, ahol a katona a lovát hagyta. Megtorpant egy pillanatra, amikor a sötétben megtalálta a lovat. Kedvesen megveregette az izzadt, félretáncoló állatot, majd felugrott a nyeregbe.

Épp, mikor megrántotta a gyeplőt, meglátta, ahogy Berdine a naplóval integet. Erre most nem volt ideje.

- Rahl Nagyúr! Le kell vinned a mriswith köpenyt!

- Aligha! - gondolta. - A mriswithek barátok.

- Ne! Állj meg! Rahl Nagyúr, hallgass rám! - A ló gyors galoppba kezdett, a fekete mriswith köpeny háta mögött repkedett. - Richard! Vedd le!

Mintha a tétlenül töltött várakozás hetei robbantak volna ki ebben a kétségbeesett tettvágyban. Szenvedélye, hogy megtalálja Kahlant, elfújta minden más gondolatát.

Berdine hangja elveszett a paták zajában. A szél fújta a férfi köpenyét, a Palota foltta lett a rohanásban, az éj elnyelte a férfi alakját.

- Te mit csinálsz itt?

Brogan megfordult a zajra. Nem hallotta meg a háta mögött a Nővér jöttét.

Szemöldökráncolva pillantott a vállig érő fehér haját copfba fogó, idős asszonyra.

- Mi közöd hozzá?

Az asszony összekulcsolta a kezét.

- Nos, mert ez a mi Palotánk, s mert te vendég vagy, az a közöm hozzá, pláne, ha vendégeink egyike olyan helyekre járkál, ahová különösképp megtiltottuk a belépést.

Brogan felháborodottan meredt rá.

- Tudod te egyáltalán, kivel beszélsz?

A nő vállat vont. - Nyilván valami pitiáner, önhitt tisztettségével, mondhatnám. Aki túlzottan is nagyképu ahhoz, hogy felismerje, amikor veszélyes helyekre téved. - Felvetette fejét. - Eltaláltam?

Brogan közelebb lépett. - Én Tobias Brogan vagyok, A Falka Vére főtábornoka.

- Húha! - gúnyolódott az asszony. - Milyen tekintélyt parancsoló! Nos, nem emlékszem arra, hogy azt mondtam volna: Nem mehetsz be az Inkvizítor Anyához, hacsak nem vagy Tobias Brogan, a Falka Vére főtábornoka. Számunkra te értéktelen vagy, legfeljebb arra vagy jó, hogy megtedd, amit megparancsolunk neked. Nem tehetsz semmit, kivéve, ha mi megparancsoltuk!

- Amit *megparancsoltatok*! Maga a Teremtő ad nekem parancsokat!

Az asszony nevetve felhorkant.

- A Teremtő! Nem gondolsz te egy kicsit túl sokat magadról? Te a Birodalmi Rend része vagy, és azt teszed, amit mi mondunk!

Brogan alig egy hajszál választotta el, hogy a szemtelen asszonyt miszlikbe vágja.

- Mi a neved? - morogta.

- Leoma Nővér. Ennyit meg tudsz még jegyezni abban az apró agyadban? Megparancsoltuk, hogy maradj csapataid mellett a barakkokban. Most menj vissza oda, s ebben az épületben többé ne lássalak, mert különben a Birodalmi Rend többé már nem használhat téged!

Brogan dühkitörését megelőzve Leoma Nővér Lunettához fordult.

- Jó estét, kedvesem!

- Jó estét! - mondta Lunetta óvatoskodó hangon.

- Már akartam is veled beszélni, Lunetta. Ahogy látod, ez a varázslónők háza. A Tehetséggel bíró asszonyok nagy megbecsülést élveznek itt. A te tábornokod itt nem jelent sokat, de a te képességeidnek jó hasznát vesszük. Szeretnék helyet ajánlani neked köztünk. Nagy becsben tartanánk. Hatalmad lenne, és becsülnének. - Lenézett Lunetta rongyaira. - Utánanézek, hogy szebb ruhát is kapj! Nem kell ezeket a ronda rongyokat viselned.

Lunetta összébbhúzta magán a rongyokat, és közelebb húzódott Brogan oldalához.

- Hű maradok tábornok uramhoz. Ő nagy ember!

Leoma Nővér gúnyosan vigyorgott.

- Igen. Biztosan az.

- Te pedig bűnös asszony vagy! - tört ki hirtelen veszélyes, vádló hangon Lunetta. - Az anyukám mondta.

- Leoma Nővér! - mondta Brogan. - Nem fogom elfelejteni a nevedet! - Övéen megcsapta a trófeazacskóját. - Megmondhatod a Őrzőnek, hogy nem feledem a nevedet! Sosem feledem a boszorkák nevét.

Leoma arcát gonosz mosoly öntötte el.

- Ha legközelebb beszélnék alvilági mesteremmel, megmondom neki!

Brogan magával húzta Lunettát, s azt ajtó felé rohant. Most visszavonul ugyan, de legközelebb megkapja, amit akar.

- Beszelnünk kell Galteróval! - mondta Brogan. - Elég volt ebből az ostobaságból! Ennél nagyobb boszorkafészkeket is kifüstöltünk már!

Lunetta aggódva tette a szájára ujját.

- De tábornok uram, a Teremtő azt mondta, tedd, amit ezen asszonyok mondanak! Azt mondja, nekik kell adnod az Inkvizítor Anyát!

Brogan hosszúkat lépkedett a kinti sötétségben.

- Mit mesélt neked Anyuska ezekről az asszonyokról?

- Nos,... azt mondta... ezek: rosszak.

- Boszorkák!

- De tábornok uram, az Inkvizítor Anya boszorka! Miért is mondaná a Teremtő, add át nekik őt, ha ők is boszorkák lennének?

Brogan ránézett. A homályban látta, hogy Nővére zavartan néz rá. Szegény nővére nem volt elég okos, hogy kitalálja.

- Hát nem nyilvánvaló, Lunetta? A Teremtő leleplezte magát! Ő az, aki adja a Tehetséget. Megpróbált becsapni. Már értem: azért, hogy megtisztítsa a világot a gonosziságtól. Minden Tehetségesnek meg kell halnia. A Teremtő maga is boszorka!

Lunetta rémülten lihegett.

- Anyuska mindig is azt mondta: te nagyságra születted!

Miután a világító gömböt az asztalra helyezte, Richard megállt a terem közepén a hatalmas, csendes kút előtt.

Mit kell tennie? Mi az a sliph, és hogyan kell idehívnia?

Körbelépkedett a derékmagas, kerek fal mellett, s lenézett a sötétségbe, de semmit sem látott.

- Sliph! - kiáltott a feneketlen lyukba. De csak a saját hangját hallotta.

Richard fel s alá lépkedett, eszeveszetten gondolkodott, mit is tegyen. Egyszerre valakinek a jelenléte cikázott át az elméjén. Megállt, és felnézett, amikor egy mriswithet látott az ajtó közelében.

- A királynőnek szüksége van rád, börtestvér. Segítened kell neki. Hívd a sliphet!

Richard odarohant a sötét, pikkelyes teremtményhez. - Tudom, hogy szüksége van rám. Hogy hívjam az sliphet?

A mriswith szája mosolyra nyílt.

- Háromezer éve te vagy az első, aki oly hatalommal született, mely felébresszheti! Már feltörted az őt tőlünk elválasszó pajzsot. Hassssználnod kell a hatalmad! Hívd a Tehetséggeddel a sliphet!

- A Tehetségemmel?

A mriswith bólintott, üveges szemeit Richardon nyugtatta.

- Hívd a Tehetséggeddel!

Richard végre elfordult a mriswithtől, s visszament a hatalmas kút fölötti falhoz. Megpróbált visszaemlékezni, hogy használta eddig a Tehetségét. Mindig ösztönösen jött. Nathan azt mondta, hogy neki, a harci mágusnak mindig is így jött a dolog: szükség - az ösztönön keresztül.

A szükséget kellett segítségül hívnia, hogy Tehetsége működjék.

Richard engedte, hogy az érzés átcikázzon lelke nyugodt középpontján. Nem is próbálta magához szólítani az erejét. Ugyanakkor szinte üvöltött érte.

Öklét a levegőbe emelte, hátracsapta a fejét. Engedte, hogy az érzés betöltse lelkét. Semmi mást nem akart. Szabadon engedte a tudattalan korlátjait. Nem is próbálta végiggondolni, mi a teendő, egyszerűen csak azt akarta, hogy meglegyen.

Szüksége volt a sliphre.

Utat engedett a düh hangtalan ordításának.

Gyere hozzám!

Az erő hatalmas sóhajként tört elő belőle. Két ökle között villám lobbant. A szükség hívására a varázserő választ adott. Most már azt is tudta, mit kell tennie. Kezei körül pulzáló fénygömb örvénylett, tekergőző csápokat lövellve ki magából.

Amikor érezte, hogy a varázslat a tetőfokára hág, lefelé lendítette a kezét. A fénygömb bömbölve csapódott a kút sötétjébe.

Lefelé haladtában a gömb izzó gyűrűvé alakult a perem belsejében. Ahogy egyre távolodott, kisebbedni látszott és a hang is elhalkult, majd elenyészett.

Richard letekintett a sötét kávéba, de minden csendes és mozdulatlan volt. Egyedül a saját zihálását hallotta. A Mriswith szóltanul figyelt - a cselekvés sora a férfin volt.

A sötét kőfalak börtönében hirtelen távoli morajlás törte meg a csendet.

Richard újra lenézett, de nem látott semmit. Mégis érzékelt valami változást. Hirtelen a padló megrendült a lába alatt.

A levegőben köpor szállt.

A kútba pillantva a férfi saját tükörképét látta. A kút kezdett megtelni - de nem lassan szivárgó vízzel. Valami fényes közeledett örült sebességgel, sivítva, a felszínhez. A hang egyre erősödött.

Richard hátravetette magát. Egészen biztosra vette, hogy az a valami kilő a kávéból és még a plafont is kirobbantja. Ilyen sebesség mellett képtelenség megállítani.

Hirtelen minden elcsendesedett. Richard felült és körbenézett. Egy fémcs dudor ringott a kút pereme fölött. Egyre nőtt és lehetetlen módon egyre feljebb emelkedett. Mintha a víz a levegőben lógott volna, bár az a valami minden volt, csak víz nem. Fényes felületén visszatükröződött minden, úgy mozgott, akár az életre kelt higany.

A dudor kezdett alakot ölteni.

A púp testével követve tört elő a kútból, mintha nyak volna, bugyborékolni kezdett, élékbe és lapokba, ráncokba és kanyarokba tekeredett: egy asszony fejévé alakult. Richard még lélegzetet venni is elfelejtett. Most már értette, miért hívta Kolo „nöstény”-nek.

Az arc végre meglátta őt a padlón. Úgy nézett ki, mint egy ezüstszobor, kivéve, hogy mozgott.

- Mester! - szólalt meg síri hangon, melyet a szoba falai is visszavertek. Ajkai nem mozdultak, ahogy beszélt, de úgy mosolygott, mintha öröme telnék benne. Az ezüstarc kíváncsiságot tükrözött. - Te hívtál engem? Utazni kívánsz?

Richard lábra pattant. - Igen. Utazni! Utazni akarok!

A kedves mosoly visszatért.

- Akkor gyere! Utazni fogunk!

Richard a köport a kezéről az ingére dörzsölte.

- Hogyan? Hogyan fogunk... utazni?
 Az ezüst szemöldök összeszaladt.
 - Még sosem utaztál?
 Richard megrázta a fejét.
 - Nem. De tudnom kell! Át kell jutnom az Óvilágba.
 - Gyakran járok ott. Gyere és utazni fogunk!
 Richard habozott.
 - Mit kell tennem? Mit akarsz, mit tegyek?
 Kéz jelent meg, és érintette meg a fal tetejét. - Gyere ide hozzám! - mondta a hang, visszhangozva a szobában. -
 El foglak vinni!
 - Mennyi ideig tart?
 Újra összeráncolta a szemöldökét. - Meddig? Innentől odáig. Addig. Elég hosszú vagyok. Már voltam ott.
 - Úgy értem... órák? Napok? Hetek?
 Úgy tűnt, a nőstény nem érti.
 - Más utazók sose beszéltek ilyesmiről. Kolo sem... - Akkor nem tart soká. Kolo sem említette sehol. A napló helyenként zavaros volt, mégpedig azért, mert Kolo sosem magyarázta el azt, ami az ő népének természetes volt. Meg sem próbált tanítani, sem tudást átadni az utóknak.
 - Kolo?
 Richard a csontokra mutatott. - Nem tudom a nevét. Kolónak neveztem el.
 Az arc kinyúlt a kútból, hogy a fal felé nézzen.
 - Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna.
 - Nos, már meghalt. Azelőtt nem így nézett ki. - Richard úgy döntött, jobb, ha nem meséli el, ki volt Kolo, mert esetleg a nősténynek eszébe jut, és feldühíti az emlék. Nem volt szüksége érzelmekre, el kellett jutnia Kahlanhez.
 - Sietek. Nagyra értékelném, ha sietnénk.
 - Lépj közelebb, így meg tudom mondani, utazhatsz-e?
 Richard közelebb lépett a falhoz s nyugodtan várt, amíg a kútból kinyúló ezüstkéz megérintette homlokát. Visszahökkent, mert a kéz meleg volt, holott ő hideg érintést várt. Visszalépett a kézhez, és engedte, hogy annak tenyere a homlokára szegeződjön.
 - Utazhatsz! - szólt az sliph. - Megvan benned mindkét oldal. De meg fogsz halni, ha így jössz!
 - Hogy érted azt, hogy „így”?
 A higanykéz mellé ereszkedett, s a kardra mutatott, de vigyázott, nehogy túl közel kerüljön hozzá.
 - Ez a varázstárgy nem férhet össze a sliph-en belüli élettel. Ezzel a varázssal bármilyen más élet elpusztul bennem.
 - Úgy érted, itt kell hagynom?
 - Ha utazni akarsz, igen, különben meghalsz.
 Richardnak igencsak nehezére esett felügyelet nélkül hagyni az Igazság Kardját, különösen azután, hogy megtudta: családosi férfiak haltak bele megalkotásába. Áthúzta a kardszíjat a fején, s a kezében tartott hüvelyre bámult. Vállán keresztül az őt bámoló mriswithre nézett. Megkérhetné mriswith barátját, hogy vigyázzon a kardra.
 Nem. Senki mást nem kérhet fel a felelősség terhének hordozására. Az Igazság Kardja az ő felelőssége volt, senki másé.
 Richard kihúzta a kardot hüvelyéből, s hagyta, hogy a fém tiszta csengése visszhangozzék, majd elhaljon a falakon. A mágia haragja nem halt el, keresztülvillámlott a lelkén.
 Feltartotta a pengét, s végignézte az élet. Érezte, ahogy az Igazság szó kiemelkedő aranybetűi a húsába marnak. Mit is kéne tennie? El kellett érnie Kahlanig. A kardot pedig megnyugtató biztonságban kellett hagynia.
 Az érzés hívására jött hozzá.
 Lefelé fordította a pengét, s mindkét kézzel megragadta a markolatot. Richard a varázs és a maga kavarta düh fergege keltette erő hördültével lefelé döfött a karddal.
 Szikrák és kőszilánkok repkedtek, ahogy Richard markolatáig a padló hatalmas kőkövájába döfte a kardot. Mire elvette a kezét, még mindig érezte magában a mágiát. Itt kellett hagynia a kardot, de a varázs még benne volt; ő volt az igazi Kereső.
 - Még mindig a kard varázsához vagyok láncolva. Magamban hordom a varázst. Ez is meg fog ölni?
 - Nem. Csak a mágia keltője halálos, az, aki kapja, nem.
 Richard felmászott a kőfalra, s hirtelen félni kezdett. Nem, meg kell tennie. Meg kell tennie.
 - Börtestvér! - Richard hátrafordult a mriswith szavára. - Fegyvertelen vagy. Vedd ezt! - Az teremtmény odadobta egyik háromélű kését Richardnak. Finoman szelte át a levegőt, s Richard a nyelénél fogva elkapta. Szélei ráfeküdtek a csuklójára, ahogy megmarkolta a kereszt alakú fogantyút. Meglepően jól simult a kezébe, mintha csak karja meghosszabbítása volna.
 - A yabree nemssssokára neked is énekel majd!

Richard biccentett.

- Köszönöm!

A mriswith lassú mosollyal viszonzta.

Richard a sliphhez fordult.

- Nem tudom, hogy elég hosszán vissza tudom-e tartani a lélegzetem.

- Már megmondtam, elég hosszú vagyok az úthoz!

- Nem, úgy értem nekem kell a levegő. - A férfi megmutatta, hogyan lélegzik ki-be. - Levegőt kell vennem!

- Engem fogsz belélegezni!

Richard a nőstény hangjának visszhangjait hallgatta.

- Micsoda?

- Ahhoz, hogy túléljed az utat, engem kell belélegezned! Először utazol, félni fogsz, de meg kell tenned. Azok, akik nem teszik, meghalnak bennem. Ne félj: életben hagylak, ha belélegzel engem. Ha elértük a másik helyet, akkor ki kell fújni a levegőbe! Akkor is félni fogsz, ugyanúgy, mint amikor beszívtál, de meg kell tenned, különben meghalsz!

Richard hitetlenkedve bámult. Beszívni a higanyt? Ráveheti magát ilyesmire?

El kell jutnia Kahlanhez. A lány veszélyben van. Meg kell tennie! Muszáj!

Richard nyelt egyet, majd mély lélegzetet vett.

- Rendben van, készen állok! Mit tegyek most?

- Te - semmit! Én cselekszem!

Folyékony ezüst kar nyúlt ki, és fonódott köré, meleg, hullámzó szorítása testét összeszorítva ragadta meg. A kar felemelte a falról, és behúzta az ezüstitájékba.

Richardnak hirtelen víziója támadt: eszébe jutott Mrs Rencliff, amint elmerül a dühöngő habokban.

13. fejezet

Verna pislogni kezdett a lámpa vakító fényében, amikor az ajtó kinyílt. Erezte, ahogy szíve a torkába ugrik. Úgy tűnt, Leoma még szinte el sem ment. Már most remegett a félelemtől, s szeme könnybe lábadt, holott Leoma még el sem kezdte a kínpróbát.

- Gyere beljebb! - ripakodott Leoma valakire.

Verna felült, s látta, hogy egy apró, vékonyka asszony jön be a szobába. - Miért kell nekem csinálnom? - panaszkodott ismerős hangon. - Nem akarom kitakarítani a szobáját! Ez nem az én dolgom!

- Itt kell dolgoznom vele, és már elviselhetetlen ez a bűz. Eriggy befelé és legalább egy kicsit takarítsd fel a mocskot, különben bezárlak, s megtanítalak, hogy add meg a méltó tiszteletet egy Nővérnek!

Az asszony morgolódva totyogott a szobába, s szappanos vízzel telt vödört is becipelte.

- Az már szentigaz: tényleg bűzlik! - jelentette ki. - Bűzlik, mint a magafajták. - A vödör a földön csattant. - Mocskos Sötétség Nővére!

- Csak egy kis szappanos vízzel töröld fel, dolgozz gyorsan. Nekem itt munkám van!

Verna felnézett, és látta, hogy Millie bámul rá.

- Millie...

Verna elfordult, de nem elég gyorsan, hogy Millie leköphesse. Keze fejével törölte le.

- Mocskos áruló! Ha belegondolok, hogy még bíztam is benne! Ha belegondolok, hogy Prelátusként tiszteltelek! S végig a Megnevezhetetlent szolgáltad! Ha rám bízna, megrohadatsz itt! Ez a hely bűzlik már a sétáló mocskos hulládtól is. Remélem, cséphadaróval...

- Elég! - mondta Leoma. - Csak töröld fel a padlót, s már meg is foszthatod magad ettől az utálatos látványtól.

Millie morgott az undortól. - Nem lehet elég hamar!

- Egyikünk sem élvezi, hogy egy szobában kell lennie egy ilyen bestiával, mint ez, de az én tisztem, hogy kikérdezzem, s legalább egy kicsit kevésbé fog bűzleni, ha kitakarítás.

- Igen, Nővérem, érted, egy igaz Fény Nővéreért megteszem, így legalább nem kell szívnod a szagát! - Millie megint Verna felé köpött.

Verna közel volt ahhoz, hogy sírva fakadjon, annyira megalázta, hogy Millie ilyen szörnyű dolgokat gondol róla. Mindenki mással egyetemben. Már abban sem volt biztos, hogy nincs igazuk. Agya zúgott a kínpróbáktól, s már nem is bízott annyira önnön ártatlanságában. Talán helytelen volt hű maradni Richardhoz: végül is ő csak egy ember.

Ha Millie végzett, Leoma újra kezdi majd. Hallotta saját zokogását, ahogy reménytelen helyzetén kesereg. Amikor Leoma meghallotta a zokogást, elmosolyodott.

- Üritsd ki azt a bűdös éjjeliedényt! - mondta.

Millie dúlt-fúlt az undortól.

- Rendben, rendben, csak húzd fel a szoknyád, és kiürítem.

Millie közelebb húzta a szappanosvizes vödört Verna emelvényéhez, s felemelte a bűzlő éjjeliedényt. Befogta

az orrát, s kartávolságra nyújtva kivitte a szobából.

Miután kicsoszogott a folyosóra, Leoma megszólalt.

- Hallod, a változást?

Verna megrázta fejét. - Nem, Nővér.

Leoma felhúzta szemöldökét. - A dobok. Abbamaradt a dobolás.

Verna már kezdte érteni. Valószínűleg akkor hagyták abba, amikor aludt.

- Tudod, mit jelent ez?

- Nem, Nővér.

- Azt jelenti, hogy a császár közel van, és nemsokára megérkezik. Talán holnap. Meg akarja tekinteni a mi kis kísérletünk eredményeit. Ma éjjel vagy feladod Richardhoz fűződő hűségedet, vagy Jagang előtt felelsz érte. Elfogyott az idő! Gondolkodj el ezen, amíg Millie végez a mocskod feltakarításával.

Millie átkokat motyogva jött vissza az üres éjjelivel. Miután a legtávolabbi sarokba tette, visszament, hogy felsúrolja a padlót. A vízbe merítette a rongyot, s a padlóra dobta, egyre közeledve Vernához.

Verna megnyalta kicserepesedett ajkát, s a vízre bámult. Még ha szappanos víz is, akkor is ízlene. Elgondolkodott, vajon lenne-e ideje egy kortyot is lenyelni belőle, mielőtt Leoma megállítja. Valószínűleg nem.

- Nem kellene megcsinálnom - morogta Millie magában, de elég hangosan ahhoz, hogy a másik kettő is meghallja. - Elég baj, hogy én takarítom a Próféta szobáját, most, hogy végre van egy. Azt hittem, végre vége annak, hogy ilyen örültek szobáit kell felvakarnom. Azt hiszem, itt az ideje, hogy egy fiatalabb Nővér csinálja ezt a munkát. Igazán furcsa ember. ... A jósok mind flúgosok, igazán. Nem tetszik ez a Warren, még akkor sem, ha ő az utolsó.

Verna majdnem könnyekben tört ki Warren nevének hallatán. Annyira hiányzott neki. Elgondolkodott, vajon jól bánnak-e vele. Leoma megválaszolta a hangtalan kérdést.

- Igen, kicsit furcsa. De a vallatások a gallérban lassan eszéhez térítik. Én felelek érte.

Verna elfordult Leomától. Tehát vele is ugyanezt művelték. Ó, szegény Warren!

Millie a térdével tolta tovább a vödröt, ahogy a padlót súrolta.

- Ne nézz rám! Nem szeretem, ha nézel! Már a tekintetedtől is remegek, mintha az Őrző tekintete lenne.

Verna lesütötte a szemét. Millie a vödörbe dobta a rongyot, és megcsavarta, hogy kimossa. A vállán keresztül nézte Vernát, miközben a rongyot mosta.

- Nemsokára végzek. Nem előbb, mint szeretném, de hamar. Akkor megkaphatod ezt a gonosz árulót! Remélem, nem leszel túl kedves hozzá!

Leoma elmosolyodott.

- Megkapja, amit megérdemel!

Millie kihúzta kezét a szappanos vízből. - Jó! - Egyik nedves, síkos kezével felemelte Verna combját. - Vedd innét a lábad! Hogy mossam fel a padlót, ha úgy ülsz itt, mint egy tuskó?!

Verna valami merevet érzett a combján, miután Millie elvette a kezét.

- Az a Warren is egy disznó. Olyan mocskot csinál a szobájába! Most voltam ott, s majdnem úgy bűzlött, mint ez a mocskófészek.

Verna lába minkét oldalára becsúsztatta kezeit, s a combja alá tette, hogy egyensúlyban tartsa, amíg Millie kérésére felemelte lábait. Ujjai valami keménységet, és vékonyat tapogattak ki. Ködös agya először nem is ismerte fel, mi lehet ez. Egészen felvillanyozta a felismerés.

Egy dacrát tartott a kezében.

Mellkasa összehúzódott. Izmai megfeszültek. Levegőt is alig kapott.

Millie hirtelen újra az arcába köpött, melytől újra összerezsent és elfordult.

- Ne nézz így egy becsületes asszonyra! Vedd le rólam a szemed!

Verna rájött, hogy Millie megláthatta, ahogy tágra nyílt szemmel bámulja.

- Végeztem! - mondta Millie, miközben inas teste kiegyenesedett. - Hacsak nem akarod, hogy meg is fürdessem, de azt felejtsd is el! Nem nyúlok ehhez az átkozott perszónához!

- Csak vidd a vödrödet, és menj! - mondta Leoma, növekvő türelmetlenséggel.

Verna úgy szorította a dacrát, hogy elszibbadtak az ujjai. A szíve úgy kalapált, hogy azt hitte, eltöri a bordáját.

Millie vissza se nézett, úgy csoszogott ki a szobából. Leoma becsukta az ajtót.

- Ez az utolsó esélyed, Verna! Ha még mindig ellenállsz, akkor a császár elé viszünk. Nemsokára kívánni fogod, hogy bár mellénk álltál volna, ennyit megígérhetek.

„Gyere közelebb!” - gondolta Verna. - Gyere közelebb!

Érezte, ahogy az első fájdalomroham felkúszik benne. Visszaesett a priccsre, s elfordult Leomától. „Gyere közelebb!”

- Ülj fel, és nézz rám, ha hozzád beszélek!

Verna épp csak egy aprót tudott sikoltani, de a helyén maradt, remélve, hogy Leomát közelebb csalogathatja. Ha ilyen messziről támad, nincs esélye; az asszony megbéklyózná, mielőtt elérné. Közelebb kell jönnie.

- Azt mondtam, ülj fel! - Leoma léptei közeledtek.

Édes Teremtőm, kérlek, hozd közelebb őt!

- Rám nézel, és azt mondd: megtagadod Richardot. Meg kell tagadnod, hogy a császár átvehesse agyadat. Tudni fogja, hogy feladtad hűségedet, tehát hazugságra ne is gondolj!

Újabb lépés. - Nézz rám, ha hozzád beszélek!

Újabb lépés. Egy ököl markolt a hajába, és hátrafeszítette a fejét. Elég közel volt, de karja égett a fájdalomtól, és képtelen volt felemelni a kezét. - *Ó, édes Teremtő, ne engedd, hogy a karjaimon kezdje a próbát! Engedd, hogy a lábaimon kezdje. Szükségem van a karomra!*

Ahelyett, hogy a lábain kezdte volna, idegtépő fájdalom csapott a karjaiba. Minden erejével megpróbálta felemelni a dacrát. A karja nem mozdult. Ujjai meggömbültek a fájdalomtól.

Erőlködése ellenére ujjai kinyíltak, és a dacra kiesett belőle.

- Kérlek! - zokogta. - A lábaimat most hagyd békén! Könyörgök, a lábaimmal ne!

Leoma megrántotta a hajába markoló öklét, s az arcába ütött. - Lábak, karok, nem számít! Fel fogod adni!

- Nem tudsz megtörni! Nem fog sikerülni és... - Verna nem tudott többet kinyögni, mert a kéz újra az arcába csapott.

Az égető fájdalom a lábaiba markolt. Combizmai féktelenül rángatóztak a fájdalomtól. Verna karja zsibbadt ugyan, de legalább mozgatni tudta. Keze vakon kotorászott a priccsen, kétségbeesetten kereste a dacrát.

Hüvelykjével megérintette. Ujjait a hűvös fémfogantyú köré fonta, és megmarkolta a fegyvert.

Minden erejét és akaratát összeszedve Leoma combjába bökte a dacrát.

Leoma felsikoltott, s elengedte Verna haját.

- Csendesen! - zihálta Verna. - Dacrát nyomtam beléd! Maradj nyugton!

A Nővér leengedte egyik kezét és a combjában álló dacra fölé tapasztotta. - Ne is reménykedj, hogy ez beválik!

Verna nyelt egyet, s végre levegőt kapott!

- Nos, azt hiszem, majd meglátjuk, nem igaz? Úgy tűnik, nincs vesztenivalóm! Neked van: az életed!

- Vigyázz, Verna, mert rájössz majd, milyen büntetést kapsz érte! Vedd ki, s úgy veszem, hogy meg sem történt. Csak vedd ki!

- Ó, nem hiszem, hogy ez bölcs dolog volna, Nővérem.

- Én irányítom a gallérodát! S csak annyit kell tennem, hogy leállítom a Hanodat. Ha rákényszerítesz, neked lesz rosszabb.

- Igazán, Leoma? Nos, azt hiszem, el kell mondanom, hogy húszéves utam során jócskán megtanultam a dacra használatát. Igaz, hogy el tudod állítani a Hanomat a Rada'Hannal, de két dolgot jobb, ha átgondolsz.

Először is, ha megpróbálsz korlátozni a Hanomat, nem lehetsz elég gyors, hogy egy aprócska sugarat ne tudjak beléd bocsátani. Gyakorlatból tudom, hogy annyi elég is lesz. Ha a Hanomhoz nyúlsz, azonnal meghalsz.

Másodszor: ha leállítod a Hanomat, a galléron keresztül kell tenned. Így tudod csak irányítani; így működik. Arra nem gondoltál, hogy ha összekapcsolod a varázserődet az enyémmel a galléron át - merthogy ugye így működik, az aktiválhatja a dacrát? Nem vagyok benne biztos, de a magam részéről, innen a nyél felől nézve hajlandó vagyok megpróbálni a dolgot. Mit gondolsz? Akarod kipróbálni, Leoma?

Hosszú csend következett a homályos szobában. Verna érezte, ahogy meleg vér szivárog a kezére. Végre megszólalt Leoma vékonyka hangja. - Nem. Mit akarsz, mit tegyek?

- Nos, először is leveszed rólam a Rada'Hant, majd, mivel tanácsadómnak neveztetek ki, beszélgetni fogunk - tanácsot fogsz adni nekem.

- Ha levettem a gallérodát, akkor kiveszed a dacrát, és elmondom, amit tudni akarsz.

Verna felnézett a pánikkal teli szemekbe.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy követelésekkel állj elő! Azért kötöttem ki ebben a szobában, mert túlzottan jóhiszemű voltam. Megtanultam a leckét! A dacra addig marad ott, amíg nem végeztem veled. Ha nem teszed, amit mondok, nem vehetem hasznát az életednek! Megértetted, Leoma?

- Igen! - hangzott a lemondó válasz.

- Akkor kezdjük el!

Vakító sebességgel, nyílként tört előre, bár ugyanakkor lassú ragyogással csúszott előre, mint egy teknősbéka a csendes víztükör alatt, egy holdfényes éjszakán. Nem volt sem meleg, sem hideg. Szemei fényeset, sötétet, mindent egyszerre fogadtak, egy csodás színeképszerű látomásban, tüdeje pedig megtelt a sliph édes jelenlétével, amikor beszívta a nőstényt.

Maga volt a gyönyör.

Hirtelen véget ért.

Sóhajok robbantak körülötte. Fák, sziklák, csillagok, a hold. A látvány rémülettel töltötte el.

- *Lélegezz!* - mondta neki a nőstény.

A gondolat elborzasztotta. - *Nem!*

- Lélegezz! - hallotta újra.

Eszébe jutott Kahlan, a vágya, hogy segítsen rajta, s nagy levegőt vett, a gyönyört kilélegezte a tüdejéből.

Vonakodva, de végül beszívta az idegen levegőt.

Hangok töltötték be körülötte a levegőt - bogarak, madarak, denevérek, békák, szélfúttá falevelek, mind csicsergett, brekegett, csattogott, füttyült, susogott: hangzavaruk szinte fájdalmas volt.

A kar kedves mozdulattal tette le egy kőfalra, ahogy az éjszaka világa ismerős világot tükrözött az agyában. Láttá, ahogy mriswith barátai a sötét erdőben szétszóródtak a kút körüli kőromok mögött. Néhányan a kőkockákon ültek, mások az oszlopok között álldogáltak. Úgy tűnt, egy ősi szoborrom szélén állnak.

- Köszönöm, sliph!

- Ott vagyunk, ahol lenni akartál - mondta a nőstény, hangja visszhangzott az éjszaka levegőjében.

- Itt... leszel, ha újra utazni akarok?

- Ha ébren vagyok, mindig útra készen állok.

- Mikor alszol?

- Ha mondd, Mester.

Richard biccentett, nem egészen biztosan, mire is bólint. Kinézett az éjszakába, ahogy ellépett a sliph kútjától. Ismerte az erdőt, nem látásból, hanem az érzetéről. Ez volt a Hagen erdő, bár sokkal mélyebben lehetett az úton, mint amennyire valaha is megpróbált behatolni, mert sosem látta ezt a helyet. A csillagokból megtudta Tanimura irányát is.

Mriswithek jöttek szép számban a kőromot körülvevő komor erdőből.

- Üdvözlünk téged, bőrtestvér! - kiáltották sokan, mikor elhaladtak mellette. A mriswithek az ő háromágú tőréhez csattintották sajátjukat, hogy mindkettő megcsendüljön.

- Remélem, nemsokára énekelni fog a *yabree*, bőrtestvér! - mondta mindegyik.

Richard nem ismerte a megfelelő választ, így csak annyit mondott.

- Köszönöm!

Ahogy a mriswithek odaütögették késeiket az övéhez, a zümmögő csengés egyre hosszabb ideig tartott, és kellemes zsongás járta át egész karját. Más mriswithek is jöttek, és ő elébük ment, hogy az ő *yabree*-jükkel is összeüsse a sajátját.

Richard felnézett az emelkedő holdra, s a csillagok állására. Kora este volt, a nyugati ég tompán csillogott. Aydindrilt az éjszaka végén hagyta ott. Ez nem lehet ugyanaz az éjjel. Ez a következő éjszaka. Nem lehet más. Majdnem egy teljes napot a sliphben töltött.

Hacsak nem volt két nap. Vagy három. Vagy egy hónap, akár egy év is. Nem tudta; csak annyit, hogy legalább egy nap eltelt. A hold mérete ugyanakkora; talán tényleg csak egy nap volt.

Habozott, és közben még egy mriswithet üdvözölt. A háttérben mriswithek mentek a sliphbe. Egész sor állt ott, a sliphre várva. Alig néhány másodperc telt el, és máris újabb lépett a ragyogó higanyba.

Richard már nem érezte, hogy *yabree*-ja küldi ezt a meleg dorombolást a karjába. A csontjaiban érzett lágy dallam mosolyra fakasztotta.

Zavaró hiányérzet vetett véget a csodálatos éneknek.

Megállított egy mriswithet.

- Hol van rám szükség?

A mriswith egy *yabree*-vel mutatta meg.

- Ő fog elvinni. Ő tudja az utat.

Richard a mutatott irányba indult. A sötétben, közel a falomhoz, egy alak várt. A *yabree* éneke tette készre.

Az alak nem mriswith volt, hanem egy nő. A holdfényben tisztán látszottak a körvonalai.

- Jó estét, Richard!

Richard visszahőkölt.

- Merissa!

Az nő barátságosan elmosolyodott.

- Hogy van az én kis tanítványom? Jó sok idő eltelt azóta. Remélem, jól vagy, és a *yabree* énekel neked.

- Igen - dadogta -. Valami felé hajt a dal.

- A királynőhöz.

- Igen, a királynő! Szüksége van rám.

- Készen állsz akkor, hogy segíts neki? Hogy kiszabadítsd?

Miután a férfi biccentett, az asszony elfordult, és a romok közé vezette. Néhány mriswith is követte őket, s beléptek az omladozó bejáraton. Vadszőlő borította falhasadékokon keresztül beszűrődött a holdfény, de ahol a falak nem engedték át a fényt, az asszony a tenyeréből felcsapó lánggal világított menet közben. Richard követte a komor romok között kanyargó lépcsőkön, és olyan folyosókon, melyeket láthatóan évszázadok óta nem látogatott ember.

Az asszony tenyeréből felcsapó fény hirtelen szükségtelenné vált, ahogy beléptek egy hatalmas terembe.

Merissa az apró lángot a minden oldalról függő fáklyákra küldte, s pislákoló fénnel borította be az óriási üreget. Régóta néptelen, por- és pókhálólepte balkonok vették körül a termet. Mindannyian egy csempézett medence felé néztek a terem közepén. A csempék, egykor fehérek lehettek, ma kosztól és portól foltosan sötétlettek. Az iszapos vizet békanyál lepte be. A részben kupolás mennyezet közepén nyitott volt, a nyílás felett felemelkedő oszlopokkal.

A mriswithtek mellé csúsztak, közvetlen közel. Mindkettő az övéhez csattantotta *yabree*-ját. A kellemes ének visszhangot vetett megnyugodó lelkében.

- Ez a királynő helye! - mondta az egyik. - Eljöhetünk hozzá, és amikor a fiak megszületnek, elmehetnek, de a királynő nem szabadulhat innét.

- Miért? - kérdezte Richard.

A másik mriswith odalépett, s kinyújtotta karmát. Valami láthatatlannal érintkezett, és egy egész fénykupola kezdett világítani. A szikrázó pajzs tökéletesen illeszkedett a kőkupolához, de a közepén nem volt nyílás. A mriswith visszahúzta karmát, mire a pajzs újra láthatatlan lett.

- Az öreg királynő ideje lejárt, és haldoklik. Mindannyian ettünk a húsából, és az utána következő legidősebb nőstény most már királynő lett. Az új királynő a *yabree*-n keresztül énekel nekünk, s azt mondja: fiakkal gazdag. Számára itt az idő, hogy elköltözzön, és újabb családot alkosson.

A nagy sorompó eltűnt, és a sliph is felébredt. Most segítened kell az új királynőnek, hogy újabb területeket foglalhassunk el.

Richard bólintott.

- Igen! Szabaddá kell lennie. Érzem. Énekel tölt el. Miért nem szabadítottátok ti ki?

- Nem tudjuk. Ahogy neked kellett ledöntened a Tornyokat, és felébresztened a sliphet, csak te szabadíthatod ki a királynőt. Meg kell tenned, mielőtt két *yabreed* lesz, amik énekelnek neked.

Richard ösztönei által vezérelve az oldallépcső felé indult. Megérezte, hogy az alján erősebb a pajzs; a tetején bizonyosan megtörhető. A melléhez szorította *yabree*-ját, ahogy felmászott a kőlépcsőkön. Megpróbálta elképzelni, milyen csodás is lenne két *yabree*.

A *yabree* hangja balzsam volt lelkének, de a királynő tovább hívogatta. A mriswithek hátramaradtak, de Merissa vele tartott.

Richard úgy mozgott, mintha már azelőtt is sokszor megtette volna az utat. A lépcsők befelé vezettek, majd csigalépcső kanyargott a romok középebe. A holdfény szaggatott árnyakat küldött a pusztulás közepette is mindmáig álló köszirt felé.

Végre elérték a csigalépcső tetején álló csillagvizsgáló-tornyot, melynek szélén pillérek emelkedtek, és fejmagasságban egy vízköpőkkel gazdagon díszített párkányzat maradványait tartották. Úgy tűnt, egykor az egész kupolát körülvette, és összekötötte más olyan tornyokkal is, mint amilyenek most a tetején álltak. A magas toronyból Richard leláthatott a kupola nyílására. Az íves tetőt hatalmas, dárdaszerű oszlopok borították, melyek sorokban ki- vagy befelé mutattak.

Merissa hátulról egészen nekipréselődött vörös ruhájában. Az az árnyalat volt, melyet csak az órákon viselt. Csendesen lenézett a sötét kupolára.

Richard érezte a királynőt az alatt lévő iszapos medencében. Erezte, amint szól hozzá, sürgeti, hogy kiszabadítsa. *Yabree*-ja a csontjáig ható éneket hallatott.

Lefelé nyújtotta kezét, s engedte, hogy a benne feszülő erő kirobbanjon. A másik karját felemelte, s ujjaival lemutatott a *yabree*-val. Az acélpengék megcsendültek a férfin átsapó erőtől.

A *yabree* pengéi egyre magasabb hangon zúgtak, míg végül hangorkán hasított az éjszakába. Bár a hang fájdalmas volt, Richard mégsem engedte, hogy alábbhagyjon. Ellenkezőleg, fokozta az erejét. Merissa elfordult, s befogta a fülét, ahogy a levegőbe belehasított a *yabree* üvöltése.

Az alanti kupolapajzs megrezdült, és fénye villogva felerősödött. A felületén szikrák jelentek meg és szánkáztak végig az ívén. Aztán pajzs fülsiketítő csattanással leomlott; darabkái csillámló üvegcserepekként hulltak a padlóra, s lehulltukban kihunytt fényük.

A *yabree* elcsendesült, és az éjszaka nyugalma visszatért.

Odalent valami nagy tömeg kezdett sziszegni, lerázta magáról a gyomot és a mocskot. A királynő kifeszítette szárnyát, kipróbálta erejét, majd egy félelmetes lökéssel a levegőbe emelkedett. Erős szárnycsapásokkal a kupola széléig emelkedett, és a kövekbe kapaszkodott. Először próbált szárnyait egészen összecsukva mászni a kőtorony felé, ahol Richard és Merissa állt. Magabiztos, lassú, de erőteljes lépésekkel húzta felfelé testét, karmai megkapaszkodtak a kőfal repedéseiben.

Végül megállt, és úgy megkapaszkodott a Richard melletti pillérbe, mint egy szalamander egy csúszós tuskóba. A holdvilágban Richard látta, hogy ugyanolyan vörös, mint Merissa ruhája. Richard először azt hitte, hogy egy vörös sárkány, de ahogy jobban megnézte, látta az eltéréseket.

A királynő mellső és hátsó lábai izmosabbak voltak, mint egy sárkányé, és apróbb pikkelyek borították, mint a mriswitheket. Hátán lemezes taraj futott végig, a farkától egészen a tüske borította tarkójáig. Feje tetején a néhány

hosszú, rugalmas tüske tövén dudorok emelkedtek, tetejükön pikkelytelen bőr feszült, mely minden lélegzetére lüktetett.

A királynő feje körül kutató, láthatóan keresett valamit. Szárnyai kibomlottak, és lassan csapkodtak a levegőben. Valamit akart.

- Mit keresel? - kérdezte Richard.

A királynő, fejét Richard felé fordítva, nagyot sóhajtott, s Richard orrát furcsa szag csapta meg. Valahogy még jobban érezte belőle a szükségét; a szag jelentést hordozott, melyet megértett:

- Ide akarok menni!

Akkor az éjben a pilléren túli világ felé fordította a fejét. Felmordult, hosszú, mély vibráló morajt hallatott, mely, végigdübörgött a levegőn. Richard látta a befelé áramló levegőt a feje tetején levő húsos tarajon. Miközben trombitált, ezek lebegni kezdtek, és hangot adtak ki. Továbbra is az erős szagot érezve, Richard kinézett az éjszakába a torony elé.

A levegő megrezdült, s világosodni kezdett, ahogy egy kép jelent meg előtte. Ezt a helyet ismerte Richard: Aydindril volt az, mintha csak vastag köd alatt látná. Richard látta a város épületeit, az Inkvizitor Palotát, s ahogy a királynő újabbat trombitált, és a kép egyre világosabb lett az éjszakában, a hegyoldalra boruló Varázslók Tornyát is.

A királynő feje megint felé fordult, s újabb szagot fűjt ki, de ennek jelentése más volt. Azt jelentette: Hogy jutok el oda?

Richard elmosolyodott csodálkozásában, hogy szagokon keresztül érteti meg magát. Elmosolyodott, hiszen tudta a választ.

Kinyújtotta karját, melyből fény csapott ki, megvilágítva a sliphet.

- Ott! Ő fog elvinni!

A királynő csapott egyet a szárnyával, és elrugaszkodott az oszlopról. Ahogy távolodott a kötől, széttárta a szárnyait és odavitorlázott a sliphhez. A királynő nem repült valami jól, és Richard mégis értette - csak segítségként használhatta szárnyait, de nem repülhetett egészen Aydindrilig. Segítség kellett hozzá. A sliph már köré is fonta karjait. A higanykar magához ölelte, és a vörös királynő eltűnt.

Richard csak állt ott, mosolygott, ahogy a *yabree* éneke a csontjában zúgott.

- Lenn találkozunk, Richard! - szólott Merissa. Érezte, ahogy az asszony hirtelen megragadja az inge nyakánál fogva, s Hanjának erejével átdobja a torony oldalán. Ösztönösen kinyúlt, és estében épp csak, hogy sikerült elkapnia a kupolanyílás szélét. Az ujjain lógott, lábai egy legalább százlábnyira lógtak a földtől. *Yabree*-ja a földön csattant. Hirtelen rémületében úgy érezte, mintha egy rémálomban ébredne fel.

A dal véget ért. *Yabree*-ja nélkül agya hirtelen felébredt a ráboruló ködből. Összerándult rémületében, mikor rádöbbsen az alattomos csalásra, s hogy mit tettek vele.

Merissa, aki kihajolva látta, hová kapaszkodik a férfi, villámot küldött felé. Richard behúzta a lábait, és az épphogy elkerülte. - Kétszer nem fog hibázni! - gondolta.

Richard eszeveszetten keresett valamit, a kupola szélén, amiben megkapaszkodhatott. Ujjai végre találtak egy repedést. Kétségbeesett akarattal, hogy elmeneküljön Merissa elől, átlendült a kupola belső oldalára, épp amikor Merissa újabb villáma a lenti medencébe csapódott, sárcsomókat repítve a levegőbe.

Merissától, és a magasságtól való félelmében Richard váltott kézzel elkezdett bemászni egy bordázott pilléren. Merissa a lépcsők felé iramodott. Ahogy egyre lejjebb ért, a pillér vége egyre meredekebb, és csaknem függőleges lett, mire elérte az ív alját.

Richard felmordult a sietség hevében, ujjai sajogtak, de leginkább a szégyen fájt. Hogy is lehetett ilyen ostoba? Hogyan is hihette el? Egyre kevésbé értette a dolgot.

A mriswith köpeny!

Eszébe jutott, ahogy Berdine kiszaladt, és Kolo naplójával a kezében kiáltozta, hogy vegye le a köpenyt. Eszébe jutott az is, hogy a naplóban azt olvasta: nemcsak ők, de ellenségeik is csináltak olyan dolgokat, melyek bizonyos mágikus tulajdonságokkal ruháztak fel embereket. Mint például erő vagy kitartás, vagy az, hogy tűzcsóvát bocsássonak az elpusztítandó pontba, vagy nagy távolságokra ellássonak, még éjszaka is.

A mriswith köpeny is ilyen dolog lehetett, mely a varázslóknak megadta a lehetőséget, hogy láthatatlanná legyenek. Kolo említette, hányféle eszköz fordult ellenük. Az is lehet, hogy a mriswith köpenyt az ellenség találta ki.

Édes szellemek, miféle galibát csinált? Mit tett? Le kell vennie a köpenyt! Berdine csak figyelmeztetni akarta.

A Varázslók Harmadik Törvénye: A szenvedély uralja az észet. Olyan szenvedélyesen meg akarta találni Kahlant, hogy nem használta az eszt, s nem hallgatott Berdine figyelmeztetésére sem. Most hogy fogja megállítani a Birodalmi Rendet? Ostobaságában csak segítette őket.

Richard erősen kapaszkodott a függőleges oszlopon. Még tíz láb.

Merissa jelent meg az ajtóban. Látta, ahogy egy villámmal ível át a termen. Elengedte a kötelet, és a földre zuhant. Esés közben azt kívánta, bár gyorsabban menne. A villám hangja fülsüketítő volt, a fény veszélyesen közel

csapott be a feje mellett. Muszáj elmenekülnie előle. Menekülnie kell.

- Találkoztam a jövődöbeliddel, Richard!

Richard megtorpant.

- Hol van?

- Gyere, és megbeszéljük. Elmesélem, hogyan fogom élvezni, amint sikoltozik.

- Hol van?!

Merissa nevetése körülviszhangzott a kupolában.

- Itt, kis tanítványom. Tanimurában.

Richard dühösen villámnyilat szórt felé. A falat érte, azon a helyen, ahol a nő az előbb állt. Füst és kódarabkák csaptak ki a levegőbe. Elcsodálkozott, hogy is csinálta ezt. Ismét az ösztöne vezette.

- Miért? Miért akarnátok bántani?

- Ó, Richard, nem őt akarom bántani. Téged! Az ő fájdalma a te fájdalmad is; ennyire egyszerű az egész! Óáltala kaphatom meg a véredet.

Richard a folyosó felé nézett.

- Miért akarod a véremet? - A folyosó irányába vetődött.

- Mert mindent tönkretettél. Visszazártad mesteremet az Alvilágba. Már épp megkaptam volna a jutalmam! Nekem ígérték a halhatatlanságot! Én megtettem a magamét, de te tönkretetted!

Fekete villámlás hasított a levegőbe, s pontosan mellette csapódott a falba. A Pusztító Erőt használta. Merissa elképzelhetetlen hatalommal bíró varázslónő, és tudja, ő hol van; érzi őt. Akkor miért hibázza el folyton?

- Rádásul - mondta az asszony mégis, ahogy megérintette az alsó ajkába szegezett gyűrűt - miattad azt a disznó Jagangot kell szolgálnom! Fogalmad sincs, miket csinál velem! Fogalmad sincs, mikre kényszerít! Mindezt miattad! Mindezt miattad, Richard Rahl! De megfizetsz mindenért! Megesküdtem, hogy a véredben fürdöm meg, és meg is teszem!

- Mi lesz Jaganggal? Feldühíted, ha megölsz!

Tűz csapott fel a férfi mögött, s tovább kergette a következő oszlopig.

- Épp ellenkezőleg. Most, hogy megtetted, amit vártak tőled, már nem lehetsz hasznára az Álomjárónak! Abban a kegyben részesített, hogy azt csinálhatok veled, amit akarok, és nekem komoly terveim vannak.

Richard rájött, hogy így nem tud megszabadulni tőle. Hiába van a fal mögött, az asszony megérzi a Hanjával.

Újra Berdine-ra gondolt. Ahogy megragadta mriswith köpenyét, hogy letépje magáról, a mozdulat mégis abbamaradt. Merissa nem látja majd a Hanjával, ha a köpeny varázsába burkolózik. De a köpeny ereje volt a hatalom, mely a mriswitheket életre hívta.

Kahlan fogoly volt. Merissa azt mondta, meg fogja kínozni, csak hogy neki ártson. Nem maradt más választása - maga köré tekerte a köpenyt.

14. fejezet

- Ő az utolsó, ahogy ígéretem.

Verna szemébe bámult az asszonynak, akit vagy százötven éve ismert. Szíve majd megszakadt. Ezek szerint mégsem ismerte eléggé. Sokukat nem ismerte eléggé.

- Mit akar Jagang a Próféták Palotájával?

- Azon felül, hogy Álomjáró, nincs több hatalma, mint bármely embernek. - Leoma hangja remegett, de folytatta. - Másokat felhasznál, különösen a Tehetségeseket, hogy teljesítsék akaratát. A mi tudásunkkal fogja felderíteni a jóslatok elágazásait, melyek győzelmet hoznak neki, és gondja lesz rá, hogy megfelelő lépésekkel legyőzze a világot.

Nagyon türelmes ember. Majd húsz évébe telt, mire legyőzte az Óvilágot, s mindez idő alatt a tudását tökéletesítette, mások szellemét próbára téve, és begyűjtötte a szükséges értesüléseket. Nemcsak fel akarja használni a pincebeli jóslatokat, de be is akar költözni a Próféták Palotájába. Ismeri a Palotát övező varázslatot; embereket küldött ide, hogy kipróbálja, azokra is hat-e, akiknek nincs Tehetségük, és nincsen káros mellékhatása. Itt fog élni majd, és innen vezeti a maradék világ meghódítását, e helyről, a jóslatok felhasználásával.

Ha már egyszer minden terület az övé lesz, hosszú évszázadokig uralkodni fog, és élvezni fogja a zsarnokságát. Véleménye szerint semmi ehhez hasonlóan hatalmasat nem álmodtak még, és tökéletesebbet sem. Olyasmi ez, mintha egy uralkodó halhatatlanná válna.

- Mi mást tudsz még mondani?

Leoma megrázta kezét.

- Semmit. Mindent elmondtam. Most elengedsz, Verna?

- Csókold meg a gyűrűsujjadat, és könyörögj a Teremtő könyörületességéért!

- Micsoda?

- Tagadd meg a Őrőt! Ez az egyetlen reményed, Leoma!

Leoma megrázta a fejét.

- Ezt nem tehetem, Verna! Nem akarom!

Vernának nem volt vesztegetni való ideje. Egyetlen szó vagy vita nélkül megragadta Hanját. Fény villant Leoma szemeiben, ahogy holtan a padlóra bukkott.

Verna hangtalanul az üres folyosó végéig osont, Simona Nővér szobájába. Boldogan érezte, hogy akarata szerint irányíthatja Hanját. Eltávolította a pajzsot az ajtóról. Óvatosan, hogy ne ijessze meg, bekopogott, majd kinyitotta az ajtót, és hallotta, ahogy Simona a szemközti falhoz rohan.

- Simona, Verna vagyok! Ne félj, kedvesem!

Simona fülsiketítő sikolyt hallatott.

- Ő jön! Ő jön!

Verna meggyújtotta tenyerében Hanjának finom ragyogását.

- Tudom. Nem vagy őrült, Simona Nővér. Valóban jön.

- Menekülnünk kell! El kell mennünk! - kiáltozott. - Ó, kérlek, el kell mennünk, mielőtt ideér. Eljön az álmaimban, és kigúnyol. Annyira félek! - S a gyűrűsujját csókolgatva a földre esett.

Verna átölelte a remegő asszonyt.

- Simona, figyelj rám jól! Van egy mód, ami megóv az Álomjárótól! Biztonságba tudlak helyezni. El tudunk menekülni.

Az asszony elcsendesedett, és Vernára pislogott.

- Hiszel nekem?

- Igen. Tudom, hogy igazat mondasz. De neked is hinned kell nekem, amikor azt mondom, ismerem a megoldást, mely megvéd az Álomjárótól.

Simona letörölte könnyeit maszatos arcáról. - Lehetséges lenne? Hogyan?

- Emlékszel Richardra? A fiatalemberre, akit visszahoztam?

Simona mosolyogva bólintott, s átölelte Vernát.

- Ki tudná elfelejteni Richardot? Baj és csoda egy személyben.

- Most figyelj! A Tehetsége mellett Richard olyan varázserő felett rendelkezik, melyet őseitől örökölt, akik legyőzték a régi Álomjárókat. Ez a mágia őt is megvédi tőlük. Bárki mást is megvéd, aki hűséget esküszik neki, s aki minden módon hű hozzá. Az eredeti mágia is ezért született - hogy legyőzzék az Álomjárókat.

Simona szemei kitágultak.

- Ez nem lehet igaz - egyszerű hűség, hogy legyőzze a varázst?

- Leoma bezárt egy terembe lent a folyosó végén. Gallért rakott a nyakamra, s fájdalompróbával akarta megtörni hűségemet, hogy áruljam el Richardot. Azt mondta, hogy az Álomjáró hozzám is el akart jönni, ahogy veled is teszi, de hűségem Richardhoz elejét vette ennek. Működik, Simona! Nem tudom, hogyan, de működik. Védve vagyok az Álomjáró ellen. És te is védve lehetsz.

Simona Nővér kisimította szürke fürtjeit az arcából.

- Verna, nem vagyok bolond. Le akarom venni a galléromat. El akarok menekülni az Álomjáró elől. El kell menekülnünk. Mit kell tennem?

Verna szorosabban átölelte az apró asszonyt.

- Segítesz nekünk? Segítesz, hogy a megmaradt Fény Nővérei is elmenekülhessenek?

Simona a gyűrűsujjához érintette cserepes ajkát.

- A Teremtőre esküszöm!

Simona odébb kúszott, és homlokát a padlóra téve letérdelt. - Hűséget esküszöm Richardnak. Az életemet neki ajánlom, és remélem, a Teremtő a következő világban is megóv.

Verna sürgette Simonát, hogy álljon fel. Kezeit a Rada'Han két oldalára téve beleengedte Hanja sugarait. A sugarak hozzákapcsolódtak a fémhez, miközben az egész szoba zümmögött az erőfeszítéstől. A gallér felpattant, és leesett.

Simona örömteli kiáltást hallatott, s megölelte Vernát. Verna viszonzta az ölelést; ismerte már a Rada'Han levételekor érzett boldogságot.

- Simona, el kell mennünk! Sok a munkánk, s nincs túl sok időnk! Szükségem van a segítségedre!

Simona letörölte könnyeit.

- Készen állok. Köszönöm, Prelátus.

Az ajtónál, melyen rajta volt a bonyolult háló, Verna és Simona együtt használták Hanjukat. A hálót három Nővér alkotta, s bár Vernának volt annyi varázsereje, akkor sem ment volna könnyen egyedül levennie. Simona segítségével a háló simán lecsúszott.

Az ajtó túloldalán álló örök meglepődtek, amikor meglátták a koszos foglyokat. Alabárdjukat keresztbe tették előttük.

Verna felismerte az egyik őrt.

- Walsh, te ismersz engem, vidd az utamból azt a fegyvert.

- Azzal gyanúsítanak, Sötétség Nővére vagy.

- Tudom, hogy nem hiszed el.
Az alabárd fenyegetően szegeződött rá.

- Miből gondolod?

- Mert ha igaz lenne, egyszerűen megölnék, hogy elmenekülhessek.
Az őt egy pillanatra gondolkodva elhallgatott.

- Folytasd!

- Háborúban állunk. A császár meg akarja kaparintani a világot. Felhasználja a valódi Sötétség Nővéreit, például Leomát, és az új Prelátust, Uliciát. Ismered őket, és engem is. Kinek hiszel?

- Nos... nem vagyok biztos.

- Akkor engedd, hogy megmagyarázzam pontosan. Emlékszel Richardra?

- Természetesen! Ő a barátom.

- Richard harcban áll a Birodalmi Renddel. Eljött az idő, hogy válassz, melyik oldalra állsz! Itt és most el kell döntened, kinek fogadsz hűséget. Richard vagy a Birodalmi Rend?

A férfi összeszorította a száját. Végül földre ejtette a fegyverét. - Richardot választom!

A másik őt hol Walshra, hol Vernára nézett. Alabárdja hirtelen előreleandult, s azt kiáltotta: - A Birodalmi Rend!

Verna már tökéletesen uralta a Hanját. Mielőtt a fegyver hozzáérhetett volna, olyan erővel lökte vissza a férfit, hogy mikor a falnak csapódott, betört a koponyája. Holtan esett a földre.

- Azt hiszem, jól választottam - nyelt egyet Walsh.

- Igazán jól tetted. Az igazi Fény Nővéreit és a hű varázslókat meg kell innen szöktetnünk! Azonnal menekülnünk kell. Nincs egy pillanatnyi vesztegetni való időnk sem.

- Menjünk! - mondta Walsh, felkapta fegyverét, és mutatta az utat.

Odakint a meleg éjjeli légből sovány alak ült a kinti padon. Amikor felismerte őket, felpattant.

- Prelátus! - suttogta könnyes örömmel.

Verna olyan erővel ölelte Millie-t, hogy az egy halk nyikkanással próbált lazítani a szorításon.

- Ó, Prelátus bocsáss meg a gyűlöletes dolgokért, amiket mondtam. Egy szavam sem gondoltam komolyan, esküszöm!

Verna, közel a könnyekhez újra megölelte az asszonyt, majd vagy tucatszor megcsókolta a homlokát.

- Drága Millie, köszönöm! Te vagy a Teremtő legjobb szolgálója. Sosem felejttem el, amit értem és a Fény Nővéreiért tettél. Millie, menekülnünk kell! A császár el akarja foglalni ezt a helyet. Gyere velünk kérlek, hogy biztonságban légy!

Millie vállat vont.

- Én? Egy öregasszony? Elmeneküljek a gyilkos Sötétség Nővérei és a mágikus szörnyek elől?

- Igen. Kérlek!

Millie elvigyorodott a holdfényben.

- Sokkal mulatságosabbnak hangzik, mint a padlóvakarás meg az éjjeliedények kiürítése.

- Rendben, akkor mind figyeljetelek. Mi...

Magas árnyék lépett ki az épület sarkából. Közeledtére mindenki elhallgatott.

- Nos, Verna, úgy tűnik, ki tudtál szabadulni. Gondoltam, hogy így lesz. - Az alak közelebb lépett, hogy láthassák. Philippa Nővér volt, Verna másik tanácsadója. Philippa megcsókolta gyűrűsujját, és keskeny szája mosolyra nyílt. - Hála a Teremtőnek! Örülök, hogy újra köztünk vagy, Prelátus!

- Philippa, ma éjjel el kell vinnünk a Nővéreket, mielőtt Jagang ideér, vagy mindannyiunkat elfognak és felhasználják.

- Mit tegyünk, Prelátus? - kérdezte Philippa.

- Mindannyian figyeljetelek ide! Sietnünk kell, de mindenek fölött óvatosan kell cselekednünk. Ha elkapnak minket, mindannyian gallérban végezzük.

Richard egészen kifulladt a Hagen erdőből való menekülés közben. Egy gyökérnél megállt, hogy levegőhöz jusson. Láta, hogy a Palota körüli földeken Nővérek járkálnak, de nem veszik észre őt. Bár mriswith köpenyben volt, nem kutathatta át az egész Palotát; napokig tartana. Rá kell jönnie, hol van Kahlan, Zedd és Gratch, hogy visszamehessenek Ayndirilbe. Zedd biztosan tudja, mi a teendő.

Zedd valószínűleg rettenetesen dühös lesz rá az ostobaságáért, ráadásul teljesen érthetően. Gyomra görcsbe rándult, ha az általa okozott veszedelemre gondolt. Még mindig nem tudta elhinni, hogy ostoba tette után nem halt meg. Hány életet sodort veszélybe meggondolatlanságával?

Kahlant valószínűleg szétveti majd a düh miatt. Teljesen igaza is lesz.

Richard azon gondolkodott, hogy vajon a mriswithek miért mentek Ayndirilbe. Rettegett az ottani barátai miatt. Talán a mriswithek csak új otthont akarnak, mint amilyen a Hagen erdő volt nekik. Beköltöznek, és nem zavarnak senkit. Egy belső hang csak nevetett vágyakozó gondolatain. Vissza kell mennie.

- Ne gondold most erre! - figyelmeztette magát. - A megoldásra koncentrálj!

Előbb ki kell hoznia innen a barátait, a többi miatt aggódni ráér utána is.

Furcsa volt, hogy Kahlant, Zeddet és Gratch-et talán a Palotában tartják fogva, de nem kételkedett abban, amit Merissa mondott neki; azt hitte, a kezében tartja, s így nem volt oka, hogy hazudjon. Nem értette, hogy a Sötétség Nővérei miért is rejtegetik zsákmányukat olyan helyen, ami veszélyes lehet a számukra.

Richard megtorpant. Egy kisebb csoport vágott át a gyepen, a holdfényben. Nem látta kik azok, és már-már elindult, hogy megnézzze, de úgy döntött, hogy az első sugallatra hallgat: találkoznia kell Ann-nel. A Prelátus biztosan tud segíteni. Annalina Prelátuson és Verna Nővéren kívül nem tudta, melyik Nővérben bízhat. Várt, amíg az emberek végigmentek a fedett folyosón, mielőtt újra nekiindult.

Amikor hónapokkal ezelőtt elhagyta a Palotát, tudta, hogy a varázslónők között még voltak Sötétség Nővérei, valószínűleg ők rejtették el Kahlant, de nem tudta, kik lehetnek azok. Megkereshetné Vernát, de nem tudta, hol lehet. Tudta, hol találja a Prelátust, tehát ott kell kezdenie a keresést.

Ha kell, kövenként rombolja le a Próféta Palotáját, hogy megtalálja Kahlant és a barátait, de félt, hogy újra meg fogja sérteni a Varázslók Harmadik Szabályát. Úgy döntött, ezúttal legalább a kezdeteknél ésszel cselekszik a szenvedély helyett.

Édes szellemek, hol végződik az egyik, és hol kezdődik a másik?

A Prelátus kertjének külső kapujánál Kevin Andellmír állt őrt. Richard ismerte Kevint, s elég biztos volt benne, hogy megbízható. Elég biztos: ez nem elég, tehát Richard magán tartotta a mriswith köpenyt, s Kevin mögött becsusszant a kertbe. A távolból hallotta, a folyosón néhány férfi gonosz kacaját, de ők még túl messze voltak.

Richard ismerte a Prelátus egykori tanácsadóit. Egyikük meghalt, amikor a másik, Ulicia Nővér, megtámadta a Prelátust. A támadás után Ulicia Nővér és még öt másik Sötétség Nővére egy hajó fedélzetén menekült el, a *Lady Sefán*. A Prelátus szobája előtti asztalok ezúttal üresen álltak.

Senki sem volt a folyosón, vagy a külső irodában, s a Prelátus irodájának ajtaja is nyitva volt, tehát Richard pihenésképp széthúzta magán a köpenyt. Azt akarta, hogy Ann megismerje.

A holdfény besütött a szoba háttérében álló dupla ajtón, és látni engedte az asszony körvonalait, így Richard láthatta, hogy egy széken ül az asztalnál. A homályban fejét leszegve szunyókálni látszott.

- Prelátus! - szólt Richard lágyan, hogy ne ijessze meg ébredéskor. Az asszony felemelte fejét, és kezét is megemelte.

- Beszélünk kell, Prelátus! Richard vagyok. Richard Rahl.

Fény csapott ki az asszony felfordított tenyeréből.

Ulicia Nővér mosolygott rá.

- Jöttél, hogy beszéljünk? Milyen érdekes! Nos, egy beszélgetés igazán jólesne.

Ajka gonosz vigyorra nyílt, Richard hátrált, s keze a kardja markolata után tapogatózott.

Nem volt vele a kardja.

Hallotta, ahogy az ajtó becsapódik mögötte.

Megperdült, és négy egykori tanítóját látta: Tovi, Cecilia, Armina és Merissa Nővéreket. Látta, ahogy közelednek hozzá, és mindannyian egy-egy gyűrűt viseltek az alsó ajkukban. Csak Nicci hiányzott. Úgy vigyorogtak, mint a vásott gyerekek a cukorkára, háromnapos böjt után.

Richard érezte, hogy a harag fellángol benne.

- Mielőtt valami ostobaságot csinálnál, jobb, ha előbb végighallgatsz. Meghalni ráérsz utána!

Richard habozott és Merissára nézett.

- Hogyan érhettél vissza előbb, mint én?

A nő szemöldöke sötét, gonosz szemei fölé emelkedett.

- A lovamon jöttem.

Richard Uliciahoz fordult.

- Ezt mind kiterveltétek, igaz? Csapdát állítottátok, én meg szépen belesétáltam!

- Ó, igen, kisfiam, te mindent pontosan a terv szerint csináltál.

Merissára mutatott, míg Uliciahoz intézte szavait.

- Honnan tudtad, hogy nem halok meg, amikor kidobott a toronyból?

Ulicia mosolya egy pillanatra eltűnt, ahogy Merissára bámult. Richard rádöbbsent, hogy Merissa a saját szakállára cselekedett.

Ulicia visszanézett Richardra.

- Az a lényeg, hogy itt vagy! Most azt szeretném, ha megnyugodnál, különben valakinek baja esik; lehet, hogy a Tehetség mindkét oldalával születél, de mi is rendelkezünk vele. Még ha meg is tudnád ölni kettőnket-hármunkat, esélyed sincs ötünk ellen, és akkor Kahlant meghal.

- Kahlant... - nézett rá dühösen Richard. - Hallgatlak!

Ulicia összefonta a karjait.

- Látod, Richard, nagy gondban vagy, de szerencsédre nekünk is van egy bajunk.

- Miféle bajotok?

A Nővér szemei hirtelen fenyegetően keményedtek meg.

- Jagang!

A többiek megkerülték az asztalt, és Ulicia mellé gyűltek. Egyikük sem mosolygott már. A szemükben Jagang nevére megvillanó utálat még a nyájas külsejű Tovi és Cecilia esetében is lángra tudott volna lobbantani egy követ.

- Látod, Richard, lassan muszáj lesz aludnunk.

Richard összeráncolta a szemöldökét.

- Micsoda?

- Téged nem látogat Jagang álmodban. Minket igen. Egyre nagyobb problémát jelent.

Richard érezte, ahogy az asszony minden erejével uralkodik magán. Ez a nő valami fontosabbat akar a saját életénél is.

- Bajok vannak az Álomjáróval, Ulicia? Sajnos én nem tudhatom, milyen érzés. Tudod, én úgy alszom, mint a tej.

Richard általában felismerte, amikor egy Tehetséges megérinti a Hanját; érezte, látta a szemükben. A Nővérek körül még a levegő is izzott. Szemükben elég erő gyűlhetne össze ahhoz, hogy megolvassanak egy hegyet. Nyilvánvalóan még ez sem bizonyult elégnek. Az Álomjáró komoly ellenfélnek ígérkezik tehát.

- Rendben, Ulicia, térjünk a lényegre! Nekem Kahlant kell, és ti is akartok valamit. Térjünk a tárgyra!

Ulicia megérintette ujjával az ajkából kiálló gyűrűt, s félrenézett.

- Ezt el kell döntenünk, mielőtt elalszunk. Csak a kigondolt tervet meséltem el most a Nővéreknek. Niccit nem találtuk meg, hogy beavassuk. Ha elalszunk, mielőtt ezt megoldanánk, és bármelyikünk erről álmodik...

- Megoldani? Kahlant akarom. Bökd ki, mit akarsz!

Ulicia megköszörülte torkát.

- Hűséget akarunk fogadni neked.

Richard szemei elkerekedtek. Nem volt biztos benne, hogy jól hallotta-e, de nem volt ideje átgondolni a hallottakat.

- Mindannyian a Sötétség Nővérei vagytok. Ismertek, és mindannyian meg akartok ölni. Hogyan szeghetitek meg az Őrzőnek tett esküket?

Ulicia acélkemény pillantással nézett fel.

- Nem mondtam, hogy ezt akarjuk. Azt mondtam, hogy szeretnénk hűséget esküdni neked, ebben a földi életben. A teljes igazság ismeretében nem hiszem, hogy a kettő ne férne össze.

- Nem fér össze? Megbolondultál?

A nő baljóslatúan pillantott rá.

- Talán meg akarsz halni? Kahlant is meg akarod ölni?

Richard megpróbálta lecsillapítani száguldozó gondolatait.

- Nem!

- Akkor csend legyen és figyelj! Van valamink, ami kell neked. Neked is van valamid, ami nekünk kell. Mindkettőnknek feltételeink vannak. Te nyilván Kahlant akarod, de épen és egészségesen. Jól mondom?

Richard viszonzta a baljóslatú pillantást.

- Tudod, hogy igen. De miből gondolod, hogy lepaktálok veletek? Megpróbáltátok megölni Annalina Prelátust!

- Nem csak próbáltuk, meg is öltük.

Richard ingerült horkantással becsukta szemeit.

- Bevalljátok, hogy megöltétek, s azt várjátok, hogy bízzam...

- Fogy a türelmem, fiatalember, s jövődöbelid pedig kifogy az időből. Ha nem viszed el, mielőtt Jagang ideér, biztosíthatlak, nincs remény rá, hogy valaha is viszont lásd. Nincs időd rá, hogy megkeresd!

Richard nyelt egyet.

- Rendben. Hallgatlak.

- Te lakatoltad le az Őrző e világhoz vezető kapuját. Keresztülhúztad számításainkat. Tetteddel semmissé tetted a Őrző e világi hatalmát, visszaállítottad a Teremtő és az Őrző között fennálló egyensúlyt. Ebben az egyensúlyban, ami általad született, mozog Jagang, hogy felépítse saját birodalmát. Minket is megszerzett. Szabadon jár ki-be az elménkben. Foglyai vagyunk, mindegy, hol járunk. Már megmutatta nekünk, milyen kellemetlen rabtartó tud lenni. Nincs mód, hogy megszabaduljunk tőle, csak egy.

- Úgy érted, a hozzám való hűség: a kötelék.

- Igen. Ha úgy teszünk, ahogy Jagang parancsolja, akkor továbbra is hasznosnak ítéld majd bennünket. Bármilyen... kellemetlen is, legalább életben maradunk. Mi élni akarunk. Ha hűséget fogadunk neked, megtörjük a rabigát, amivel Jagang foglyul ejtett, és megmenekülünk.

- Úgy érted, meg akarjátok ölni - vetette közbe Richard.

Ulicia megrázta a fejét.

- Soha többé nem akarjuk látni a pofáját. Nem érdekel, mit tesz, csak ki akarunk szabadulni a markából.

Teljesen őszinte leszek: visszatérünk munkánkhoz, hogy mesterünket, a Őrőt, uralomra juttassuk. Ha sikerül, megkapjuk a jutalmunkat. Nem tudom, sikerülhet-e, de a kockázatot vállalnod kell.

- Hogy érted, hogy a kockázatot vállalnom kell? Ha felesküsztek rám, akkor engem kell szolgálnotok: harcolnotok kell a Őrő és a Birodalmi Rend ellen.

Ulicia ajkai gonosz vigyorba húzódtak.

- Nem, fiam! Alaposan átgondoltam én ezt. Itt az ajánlat. Hűséget fogadunk neked, te megkérdezed, hol van Kahlán, mi megmondjuk. Cserébe semmi mást nem kérdezhetsz, és meg kell engedned, hogy utána azonnal elmeneküljünk. Te sem látsz minket többé, de mi sem téged.

- De ha a Őrő kiszabadításán dolgoztok, akkor ellenem vagytok, s ez megtöri a kötést. Ez nem megy!

- Te a saját szemszögödből nézed a dolgot. A védelem, melyet a kötés ad, a kötet vállaló személy meggyőződéséből fakad - a hűségből fakadó tettekből. El akarod foglalni a világot. Azt hiszed, ezt a emberiség javára teszed. Azok, akiket meg akartál győzni, és az oldaladra állítani, vajon mind hittek-e neked, és melletted maradtak-e? Vagy volt-e olyan is, aki a jó szándékodban zsarnokságot sejtett és inkább menekült, semhogy veled tartson?

Richardnak eszébe jutottak az Aydindrilből menekülők.

- Azt hiszem, valahol megértem, de...

- Mi nem a te erkölcsi színteden fogadunk hűséget. A mi hűségünket saját szempontjaink, mértékeink szerint mérjük. A mi felfogásunk szerint, a Sötétség Nővéreiként elég, ha nem teszünk semmit, ami közvetlenül károdra származik, s így nem törjük meg, hozzád fűződő hűségünket, mert ha nem bántunk, az határozottan javadra szolgál.

Richard az asztalra csapott öklével, és odahajolt hozzájuk.

- Ki akarjátok szabadítani a Őrőt. Ez határozottan a káromra van!

- Ez hozzáállás kérdése, Richard. Mi csak hatalmat akarunk, ahogy te is, és az erkölcsiség, amibe becsvágyadat burkolod, lényegtelen máz csupán. Erőfeszítéseink nem egyenesen ellened irányulnak. Ha esetleg sikert aratnánk a Őrő oldalán, mindenki elveszne, még Jagang is, tehát nem baj, ha történetesen megtörik a kötet. Lehet, hogy ez nem egyezik a te erkölcseddal, de a miénkkel igen, tehát a kötés működni fog.

Ki tudja, még az is lehet, hogy csoda történik, s megnyered harcod a Birodalmi Rend ellen, és megölöd Jagangot. Akkor már nem lesz szükségünk a kötésre. Van elég türelmünk, hogy meglássuk, mit hoz a jövő. Csak ne légy olyan bolond, hogy visszatérsz Aydindrilbe. Jagang éppen most visszafoglalja, és te semmit sem tehetsz ellene.

Richard kihúzta magát, és nézett az asszonyra. Megpróbálta végiggondolni a dolgot. - De... ez nem lenne más, mint kiszabadítani és szabadon engedni titeket.

- A te erkölcsöd szerint ez gonoszság. Az igazság az, hogy csak annyit jelentene: megadtad nekünk az esélyt, de korántsem biztos, hogy sikerrel járunk. Mindazonáltal megkapod Kahlant, s az esélyt, hogy megállíthasd a Birodalmi Rendet, s megpróbáld megakadályozni a tetteinket. Amit mellesleg máskor is megtettél már. Mindegyikünk nyer valami fontosat ezen az üzleten. Mi a szabadságunkat, Kahlán a sajátját. Elég korrekt üzlet, azt hiszem.

Richard csendesén végiggondolta az örült ajánlatot; kétségbeesésében más kiutat nem látott.

- Tehát, ha meghajoltok, és hűséget fogadtok nekem, megkapjátok a kötéseteket, aztán kerekét oldotok, mi a biztosíték, hogy az igazat mondjátok, és megtalálom Kahlant?

Ulicia ravasz mosollyal emelte fel a fejét.

- Egyszerű! Mi megesküszünk, te kérdezel. Ha hazugsággal válaszolunk az egyenes kérdésedre, a kötés megtörik, és újra Jagang kezében leszünk.

- És mi lesz, ha én szegem meg az egyezséget, ha újabb dolgot kérek tőletek, miután megkérdeztem, hol van Kahlán? Akkor is tartanotok kellene magatokat a kötéshez, hogy védve legyetek Jagangtól!

- Ezért szerepel ajánlatunkban a kitétel, hogy csak egyet kérdezhetsz: hol van Kahlán? Ha mást is teszel, akkor megölünk, ahogy akkor is, ha visszautasítasz. Nem járnánk rosszabbul, mint így. Meghalsz, Jagang pedig azt csinál Kahlannal, amit akar, és meg is teszi, erről biztosíthatlak! Meglehetősen perverz ízlése van. Kérdezd Merissát!

Richard Merissára nézett, és látta, hogy a vér kifut az arcából. A nő kigombolta vörös ruháját, és megmutatta egyik mellét. Richard is elsápadt, és elfordította a tekintetét.

- Csak az arcomat engedte meggyógyítanom. A többit hagynom kell, parancsa szerint, hogy... mulattassa. És ez a legkisebb rossz, amit eddig tett velem. A legkevesebb - mondta Merissa vérfagyasztó hangon. - S mindezt miattad, Richard Rahl!

Richard lelki szemei előtt látta: Kahlant, gyűrűvel az ajkában, ilyen borzasztó sebekkel a testén. A térde megroggyant. Ajkába harapott, és Uliciára nézett.

- Nem te vagy a Prelátus. Add ide a gyűrűjét. - A nő habozás nélkül lehúzta, és átadta.

- Ha hűséget akartok fogadni, én megkérdezem, hol van Kahlán, az igazat kell mondanotok, aztán elmenekültök?

- Ez az ajánlatunk.

Richard mélyet sóhajtott.

- Akkor megalkudtunk.

Ulicia a szabadság sóhajával hunyta le szemét, miután Richard becsapta az ajtót maga után. Richard sietett. Uliciát már nem érdekelte; megkapta, amit akart. Ma éjjel úgy fog aludni, hogy nem kell féltennie az álmait Jagangtól.

Ötük élete egyért. Elég jó üzlet.

S nem is kellett elmondania mindent. Igaz, hogy azért többet, mint szerette volna. De azért jó üzlet volt.

- Ulicia Nővér! - mondta Cecília hangjában olyan biztossággal, mely már hónapok óta hiányzott. - Megtetted a lehetetlent! Megtörted felettünk Jagang hatalmát. A Sötétség Nővérei szabadok, és mindez semmibe sem került!

Ulicia mély lélegzetet vett.

- Én nem lennék benne olyan biztos. Éppen most indultunk el egy ismeretlen ország ismeretlen földjén, s még térképünk sincs hozzá. De most már szabadok vagyunk. Nem szabad elkótyavetyélnünk az esélyt. Azonnal mennünk kell.

Felpillantott, ahogy az ajtó dördülve kivágódott.

Blake kapitány törtetett vigyorogva az irodába. Két, gúnyosan mosolygó tengerész követte. Egyikük lassított, hogy megtapogassa Arminát. A lány meg sem próbálta lesöpörni kezét.

Blake kapitány dülöngélve megállt előtte. Kezeit az asztalra tette, és odahajolt hozzá. Ulicia érezte a szeszt a lehelletén.

- Ni csak, hölgyeim! De jó, hogy újra látjuk egymást!

Ulicia nem árulta el érzelmeit.

- Így van.

A férfi kéjvágyó tekintete túl alacsonyan járt, semhogy elkapja a nő pillantását. - A *Lady Sefa* épp most kötött ki, és mi, magányos tengerészek, úgy gondoltuk, társaságot szeretnénk ma éjszakára. A fiúk nagyon élvezték, amikor legutóbb a hölgyekkel töltötték az éjjelt, és szeretnék megismételni.

Az asszony félénk hangon válaszolt.

- Remélem, ezúttal kedvesebbek lesztek, mint legutóbb...

- Hölgyem, a helyzet az, hogy nem tudták teljesen kiélevezni a dolgot. - Még közelebb hajolt, s jobb kezével megfogta az asszony mellbimbóját, annál fogva húzta fel székéből. Az asszony sikolya hallatán elmosolyodott. - Mozgassátok a feneketeket, szukák, mielőtt rossz kedvű leszek, hogy mielőbb kezelésbe vehessük a hajón!

Ulicia előrenyúlt, és kését a kapitány bal kezébe dőfte, odaszegezve a férfit az asztalhoz. Másik kezének ujját az ajkában függő gyűrűhöz érintette, s a Pusztító Mágia segítségével eltüntette.

- Igen, Blake kapitány, engedd meg, hogy mindannyian lemehezzünk a *Lady Sefára* és újabb, nagyon szívélyes látogatást tegyünk tengerészeid körében.

Hanjának öklével óriási csapást mért a kapitányra. Az asztalba fúródott kés kettészelte a férfi kezét, de mielőtt felsikolthatott volna, a száját eleven levegő tömte be.

15. fejezet

- Valami történik odakint... - suttogta Adie. - Biztosan ők azok. - Fehér szemeit Kahlanre szegezte. - Biztosan ezt akarod? Én megteszem, de...

- Muszáj! - mondta Kahlan, miközben a tűzre pillantott, hogy megbizonyosodjék, elég nagy lánggal ég-e. - El kell menekülnünk! Ha netán meghalunk, akkor nem lesz, ami idecsábítsa Richardot, így nem eshet a csapdájukba. Ha marad, ahol van, Zedd segítségével van esélye megvédeni Középföld népét.

Adie biccentett. - Akkor rajta! - Felsóhajtott. - Biztos, hogy nem tévedtem, de az okát nem tudom.

Adie azt mondta neki, hogy Lunetta valami nagyon különöset csinált; egyfolytában készenlétben viselte Hanját. Ez a feladat oly rendkívüli volt, mondta Adie, hogy bizonyosan szükséges hozzá egy varázserővel bíró talizmán. Lunetta esetében ez a talizmán csak egyetlen dolog lehetett.

- Ahogy mondtam, Adie nem csinálna ilyesmit ok nélkül, még ha nem is tudjuk, mi az.

Kahlan ajkára tette kezét, amikor meghallotta a padló csikorgását a folyosó felől. Adie vállig érő szürkésfehér haja megrebbent, ahogy hirtelen elfújta a lámpát, s az ajtó mögé kuporodott. A tűz még adott egy kis fényt, de a játszadozó lángok már csak az árnyékokat táncoltatták.

Az ajtó kinyílt. Kahlan odaállt az ajtó másik oldalára, s mély lélegzettel összeszedte minden bátorságát. Remélte, hogy levették a pajzsot, különben nagy bajban lesznek - minden eredmény nélkül.

Két alak lépett a szobába. Ők voltak azok.

- Mit csinálsz itt, te mocskos kis senki? - kiáltotta Kahlan.

Brogan Lunettával a háta mögött Kahlanre rontott. Kahlan szembeköpte a Tábornokot.

A férfi arca elvörösödött, és megragadta Kahlant. A lány a férfi lábai közé rúgott a csizmájával. Ahogy Brogan felkiáltott, Lunetta az öccséért nyúlt. Hátulról Adie egy fahasábbal tarkón vágta a varázslónőt.

Brogan Kahlanre vetette magát, birkózni kezdett vele, és a bordái közé rúgott. Adie tépkedni kezdte Lunetta rongyait, miközben a varázslónő a földön feküdt. Az egész csomót letépte, s Adie a kétségbeesés erejével kitekerte az alélt asszonyt ruhájából.

Lunetta, kábán felkiáltott, amikor meglátta, hogy Adie összetekeri zsákmányát, és a tűzbe dobja.

Miközben Brogannel birkózott, Kahlan látta, hogy a színes rongyruha lángra kap a kandallóban. Hátravetette magát, és zuhantában áthajította a férfit a feje fölé. Kettejük közül Kahlan állt talpra hamarabb. Mielőtt a férfi újra leteperhetne volna, a lány az arcába rúgott.

Lunetta kínlódva gömbölyödött össze. Kahlan Broganen tartotta szemét, ahogy a férfi vérző orral felállt. Mielőtt újra a lányra vethette volna magát, meglátta a nővérét Kahlan háta mögött, és megmerevedett.

Kahlan gyors pillantást vetett maga mögé. Az asszony eszeveszetten matatott a tűzben, és próbálta kiszedni a színes ruhacafatokat.

Az asszony nem Lunetta volt.

Vonzó, idősödő asszonyt láttak, fehér alsóruhában.

Kahlan szemei kitágultak a látványra. Mi történt Lunettával?

Brogan dühösen felordított.

- Lunetta! Hogy mersz bájolni mások szeme láttára! Hogy mersz varázsolni, hogy azt higgyék, csinos vagy? Azonnal hagyd abba! A mocskod utálatos!

- Tábornok uram! - kiáltott az asszony. - A csecsebecsém! A csecsebecsém elégnek. Kérlek, bátyám, segíts nekem!

- Mocskos *streganicha*! Azt mondtam, hogy hagyd abba!

- Nem tudom! - zokogott az asszony. - A csecsebecsém nélkül nem tudom.

Brogan dühösen felmordult, és odébblokkta Kahlant, majd a tűzhöz rohant. A hajánál fogva felemelte, s az öklével verte nővérét. Az asszony elesett, és Adie-t is a földre sodorta.

A férfi felrúgta Lunettát, ahogy az megpróbált feltápászkodni.

- Elég volt az engedetlenségből, a gusztustalan mocskaidból!

Kahlan felkapott egy tuskót, és a tábornok felé lendítette, de a férfi elhajolt, és az csak a vállát érte. Öklével gyomron vágta a lányt, mire az hanyatt esett.

Kahlan zihálva próbált levegőhöz jutni. - Te rohadt disznó! Hagyd békén a gyönyörű nővéredet!

- Holdkóros! Holdkóros Lunetta!

- Ne hallgass rá, Lunetta! A neved „Holdacskát” jelent! Ne hallgass rá!

Brogan dühösen felordított, s kezét Kahlan felé nyújtotta. Villám csapott le a szobában hangos dörrenéssel. Csak azért nem találta el Kahlant, mert a férfi őrzöngött dühében, és vaktában csapkodott. Vakolat és más törmelék röpködött a levegőben.

Kahlan halálra rémült. Tobias Brogan, a Falka Vére tábornoka, a férfi, aki a mágia megsemmisítésének szentelte magát, a Tehetségesek közül való volt.

Brogan újra felüvöltött s egy léglökést küldött Kahlan felé, mely mellbe lökte, és a falhoz csapta a lányt. Kahlan eszméletlenül rogyott a padlóra.

Lunetta hangosabban sikított Brogan tette láttán. - Ne, Tobias! Nem szabad használnod a mocskot!

A férfi nekiesett Nővérenek, s az asszony fejét a padlóhoz csapkodva verni kezdte. - Te csináltad! Te használsz a mocskot! Te büvösködsz! Te dobtál villámot!

- Nem, Tobias, te csináltad! Nem szabad használnod a Tehetséget! Anyuska mondta, hogy nem szabad!

A férfi fehér alsóruháját megragadva emelte fel Lunettát.

- Miről beszélsz? Mit mondott neked Anyuska, te mocskos *streganicha*?

A meglepően szép asszony csak zihált és nyelt egyet.

- Azt hogy, te vagy az, öcsém, aki nagyságra született. Azt mondta, nem szabad, hogy az emberek engem vegyenek észre. Akkor majd csak téged néznek. Azt mondta, te vagy a fontos! De mondta azt is, nem engedhetem neked, hogy használd a Tehetségedet!

- Hazugság! Anyuska sosem mondott ilyet! Anyuska nem tudott semmit!

- De igen, Tobias, tudta. Volt egy kevés Tehetsége. A Nővérek eljöttek érted, hogy elvigyenek. Szerettünk, nem akartuk, hogy elvigyék a mi kis Tobiasunkat.

- Nekem nincs Tehetségem!

- De igen, van, öcsém! Azt mondták, neked Tehetséged van, és el akartak vinni a Próféták Palotájába. Anyuska mondta, ha visszamennék nélküled, másokat is küldhetnek. Ezért megöltük őket. Anyuska és én. Így szereztél a forradást a szád mellett - verekednünk kellett velük. Azt mondta, ha megöljük őket, nem tudnak másokat küldeni. Azt is mondta, sosem szabad használnod az erődet, mert jönnek, és elvisznek téged.

Brogan mellkasa dühösen zihált.

- Mind hazugság! Te csináltad a villámot, te bájolsz mások előtt!

- Nem! - sírta Lunetta. - Elégették a csecsebecsém. Anyuska mondta, te nagyságra születél, de az egész

elpusztulhat. Megtanította, hogyan használjam a csecsebecséket külsőm leplezésére, s hogy tartsalak vissza, hogy a Tehetséged használj. Azt akartuk, hogy naggyá legyél! A csecsebecséim elégték. Te szórtál villámot!

Brogan őrző szemekkel bámult, mintha olyan dolgokat látna, amiket a többiek nem.

- Ez nem mocsok! Én magam vagyok! A mocsok gonosz. Ez nem az. Ez én vagyok!

Brogan szemei újra Kahlanre meredtek, ahogy a lány magához térve megpróbált felállni. A szoba vakító fényre gyúlt, ahogy újabb villám lobbant. Kilyukasztotta a falat, és a lány újra a padlóra rogyott. Brogan talpra ugrott, hogy utána vesse magát.

- Tobias! Állj meg! Nem szabad használni a mágiát!

Tobias Brogan rémisztő nyugalommal bámult Nővére.

- Ez a jel! Eljött az Idő! Mindig tudtam, hogy el fog jönni. – Kék villanások lobbantak ujjai között, ahogy az arca elé emelte kezét. -Ez nem mocsok, Lunetta, ez a Teremtő ereje. A mocsok szörnyű. Ez csodaszép! A Teremtő eljátszotta a jogát, hogy nekem parancsoljon. A Teremtő boszorka! Már megvan az erőm! Az idő eljött, hogy használjam. Most törvényt ülök az emberek felett! - Kahlan felé fordult. - A Teremtő most Én vagyok!

Lunetta könyörögve nyújtotta felé a kezét.

- Tobias, kérlek!...

A férfi visszaperdült felé, s halálos fénykígyók csaptak ki a kezeiből.

- Milyen dicsőség! Nem hallom többet a hazugságodat, pizskodat! Te és Anyuska boszorkák voltatok! - Kivonta kardját, és a villámok körbenyalták a pengét.

Lunetta koncentrált egy pillanatra. - Nem használhatod az erődöt, Tobias. Nem szabad! - A fények kialudtak.

- Használom, ami nekem adatott! - Az ujjából újra kicsaptak a fények, és a pengén táncoltak. - Most én vagyok a Teremtő! Hatalmamban vagytok, és azt mondom, most meghaltok!

Őrütség villant a szemeiben, ahogy megigézve bámult az ujj hegyén táncoló szikrákra.

- Akkor te... - suttogta Lunetta - te vagy igazi boszorka, s meg kell állítsalak, ahogy tanítottad!

Rózsaszín fény villant fel Lunetta kezeiből, és keresztüldöfte Tobias szívét.

A füstös csendben a férfi egy utolsót hördült, és összeesett.

Kahlan, mivel nem tudta, mit tesz most Lunetta, nem mozdult, lapult, mint nyuszi a fűben. Adie kinyújtotta kezét, s kedves hangon valami vigasztalót mondott neki az ő nyelvükön.

Lunetta mintha nem is hallotta volna. Mozdulatlanul rogyott öccse holttestére, s a férfi fejét az ölében ringatta. Kahlan azt hitte, megőrült.

Hirtelen Galtero rontott a terembe.

Megragadta Lunetta haját, és hátrahúzta a fejét. Nem vette észre, hogy Kahlan a háta mögött kuporog.

- *Steganicha!* - suttogta vészjósló hangon.

Lunetta nem is próbált ellenállni. Brogan kardja a közelben hevert. Kahlan érte vetődött. Kétségbeesetten ugrott a férfi felé, de nem volt elég gyors.

Galtero elmeteszte Lunetta torkát.

Mielőtt az asszony a földre hanyatlott volna, Kahlan is ledöfte a férfit.

Ahogy Galtero a földre esett, a lány kihúzta kardját a holttestből.

- Adie, nem történt bajod?

- Kívülről nem, gyermekem...

- Megértelek, de most nincs időnk sajnálkozni.

Kahlan megragadta Adie karját, s miután óvatosan meggyőződött róla, hogy Lunetta valóban eltávolította a pajzsot, mindketten kiléptek a folyosóra.

A folyosó mindkét végén egy-egy Nővér holtteste feküdt: az őreik. Lunetta mindkettőt megölte.

Kahlan csizmák dobogását hallotta a lépcsőn. Adie-vel átvágtak a véres öldöklés nyomain, s lerohantak a cselédlépcsőn, visszafelé. Körülnéztek a sötétben. Nem láttak semmit, de zajt hallottak a távolban: kardok csattogását. Kéz a kézben, együtt rohantak az életükért.

Kahlan érezte, ahogy könnyek csurognak az arcán.

Ann, lehajtott fejjel, hogy a Nővér ne ismerhesse fel, átvágott a folyosón, a pincék homályos fényében. Zedd a nyomában lépkedett. Az asszony az asztal mögött gyanakvó pillantást vetett rájuk, és odament hozzájuk.

- Ki az? - Becky Nővér hangja hűvösen csengett. - Senki sem mehet le többé! Mindenkit figyelmeztettünk.

Ann érezte, hogy egy Han ereje csapódik a vállának, hogy megállítsa; Becky Nővér odaállt elé. Amikor Ann felemelte a fejét, Becky Nővér szeme tágra nyílt.

Ann dacrát döfött belé, és az elzuhanó Nővér szeme villant egyet, mielőtt a test a földre rogyott.

Zedd mellé ugrott. - Megölted! Megöltél egy terhes asszonyt!

- Te! - suttogta Ann. - Te ítélted halálra! Bár a Sötétség Nővéreinek kivégzését rendelted volna el, és ne a Fény Nővéreiét.

Zedd a karjánál fogva magához penderítette.

- Megvesztél, asszony?

- Azt parancsoltam a Fény Nővéreinek, hogy azonnal hagyják el a Palotát. Megmondtam nekik, hogy el kell menekülniük. Ezerszer könyörögtem, hogy engedd, hadd használjam a könyvet. Meg kellett volna bizonyosodnom, vajon megtették-e. Mivel nem engedted, hogy használjam az Útikönyvet, fel kell tételeznem, hogy utasításaimat végrehajtották.

- Ez nem mentség, hogy megöld! Harcképtelenné is tehetted volna!

- Ha parancsomat követték, akkor ő egy Sötétség Nővére. Velük szemben nincs esélyem, hiába is küzdök. És neked sincs! Nem vállalhatjuk a kockázatot!

- S mi van, ha mégsem a Őrző szolgálai közé való?

- Nem kockáztathatok semmit.

Zedd szemei hideg dühtől villámlottak.

- Bolond vagy!

Ann szemöldöke felszaladt.

- Igazán? Te vajon kockáztatnád-e ezrek életét, hogy megóvj egyet, akiről szinte biztosan tudod, hogy ellenséged, aki meg akar állítani? Így lettél az Első Varázsló?

A férfi eleresztette a karját.

- Rendben van, igazad van! Mit akarsz tenni?

- Először nézz körül a pincében, hogy nincs-e ott valaki!

Mindketten egy oldalon lopakodtak, Ann a könyvespolcok közötti sorokból nézte, hogy az öregember úgy tesz-e, ahogy mondta.

Ha megpróbál elmenekülni, a Rada'Hannal könnyűszerrel visszatarthatja, és ezt a férfi is tudta.

Tetszett neki Richard nagyapja, de a szükség rávitte, hogy a férfi gyűlöletét is felhasználja. Ehhez dühösnek kellett lennie, hogy majd megragadja a felkínált lehetőséget, ha eljön az idő.

Amikor elérték a kísérteties pince hátsó falát, nem találtak senkit. Ann megcsókolta gyűrű nélküli gyűrűsujját, s köszönetet mondott a Teremtőnek. Lezárta az érzéseit, amik Becky Nővérhez fűzték, s azt mondta magának, hogy a Nővér nem örködött volna a pincében, ha nem esküdött volna fel az Őrzőnek és a császárnak. Megpróbált nem gondolni a meg sem született gyermekre, akivel szintén végzett.

- Most hogyan tovább? - pattogott Zedd, amikor a hátsó falnál találkoztak, közel az apró, néptelen szobákhoz.

- Ez Nathan dolga lesz! Azért hoztalak ide, hogy a magad dolgával törődj, a feladat egy része rád hárul. A Palotát háromezer éve varázslat védi. Sikerült rájönnöm, hogy ez egy elágazó hálóból áll.

Zedd szemöldöke felszaladt. Kíváncsisága felülkerekedett közönyén.

- Ez komoly baj! Sosem hallottam még senkiről, aki egy ilyen hálót létre tudna hozni! Biztos vagy ebben?

- Most már senki sem tudná megcsinálni, de a régi varázslóknak volt annyi erejük.

Zedd az állához nyomta hüvelykujját, s eltűnődött.

- Igen, gondolom, lehetett. - Tekintete az asszonyéba mélyedt. - De mi célból hozták létre?

- A varázslat módosítja a Palota terét. A külső pajzs, ahol Nathant hagytuk, héjként fedi be az egészet. Ez teremti meg a környezetet, melyben ez a fél létezni tud e világon. A mágia ezen a szigeten a másik világhoz kapcsolódik. Sok minden mellett az időt is megváltoztatja. Ezért öregszünk lassabban, mint a kinti világban élők.

Az öreg varázsló elmerengett.

- Igen, ez sok mindent megmagyaráz.

Ann félrenézett.

- Nathan és én legalább ezerévesek vagyunk. A Fény Nővéreinek Prelátusa voltam legalább nyolcszáz éven át.

Zedd lesimította ruháját csontos csípőjén.

- Ismerem a varázst, mely meghosszabbítja az életeteket, hogy befejezzétek gonosz munkátokat.

- Zedd, a Fény Nővérei akkor kezdték segíteni ezeket a fiatalembereket, amikor a régmúlt varázslói félteni kezdték hatalmukat, és nem akarták kiképezni a Tehetséges fiatalokat, nehogy azok felsőbbségüket veszélyeztessék. Így óvtuk meg az ifjakat a haláltól. Nem mindenkinek tetszik ez, de működik.

Mivel nincs varázslónk, aki segítsen, ez a feladat ránk hárul. Nincs a férfiakéhoz hasonló Hanunk, tehát ez hosszú ideig eltart. A gallér tartja őket életben, és kordában tartja Tehetségüket, nehogy belehaljanak, vagy megőrjítsen őket, amíg megtanítjuk őket mindarra, amire szükségük lesz.

A Palota körüli mágia időt ad ehhez. Háromezer éve került a Palotára, mikor volt még néhány segítőkész varázsló. Rendelkeztek az erővel, amivel elágazó hálót szöhetnek.

Zedd ezt egy pillanatra kíváncsivá tette.

- Igen. Igen, értem, mit akarsz mondani. Egy elágazó háló magába fordítja az erőt, úgy, ahogy a belek csavarodnak. Olyan területet terem, aminek középpontja csodás dolgokra képes. Az ősi varázslók olyan dolgokat tudtak, melyekről én csak álmodhatok.

Ann éberen figyelt, hogy megbizonyosodjék, valóban egyedül vannak.

- Egy ilyen háló önmagára is hatással van, mert belső és külső teret teremt. Két csomópont van benne, az egyik

a külső pajzson lehet, a másik a belsőn.

Zedd fél szemmel rásandított.

- De a belső fél csomópontja, ahol a lényeg történik, sebezhető lenne. Bár a szükség hozná így, mégis veszélyes húzás volna. Tudod, hol van a belső csomópont?

- Épp ott állunk.

Zedd kiegyenesedett. Körülnézett.

- Igen, látom a logikát benne - az egészet a Palota alatti szikla alá rejtették, ahol a legjobban védve van.

- Ezért, hogy megakadályozzuk a pusztítást, amit véletlenül okozhat, a Halsband sziget egész területén kategorikusan megtiltottuk a varázslók tüzeinek alkalmazását.

Zedd legyintett.

- Nem, nem. A varázslók tüze nem tehet kárt egy ilyen középpontban. - Gyanakvó pillantást vetett az asszonyra.

- Mondd, mit csinálunk mi itt?

- Azért hoztalak ide, hogy lehetőséget adjak neked arra, amit oly régóta szeretnél: hogy elpusztíthasd a varázst.

A férfi döbbenten nézett rá, pislogott, majd újra elbámolt, míg végre szóhoz jutott. - Nem. Nem lenne helyes.

- Zorander varázsló, ez a legkevésbé sem alkalmas pillanat arra, hogy az erkölcsösség mögé rejtőzz.

A férfi összefonta inas karjait.

- Ez a mágia nálam sokkal nagyszerűbb varázslók műve, olyanoké, akik nagyszerűbbek voltak, mint amilyen én valaha leszek, vagy amit elképzelhetek. Ez egy csoda, tökéletes mesteri alkotás. Ilyen remekművet én nem rombolok le!

- Megtörtem a fegyverszünetet!

Zedd felszegte állát.

- A fegyverszünet megszegése, bármelyik, az Újvilágban megjelenő Fény Nővérét halálra ítélte. A fegyverszünet megszegése azonban semmit sem szól arról, hogy mi lesz velem, ha az Óvilágba érek és kárt okozok. A fegyverszünet feltételei szerint, nincs jogom ilyet tenni.

Ann sötét pillantással hajolt felé.

- Megígérted, hogyha iderángatlak a gallérnál fogva, és ezzel veszélybe sodrom a barátaidat, eljössz a a szülőföldemre, és lerombolod a Próféták Palotáját! Megadom az esélyt!

- Ez csak egy hirtelen, forrófejű felfortyanás volt! Már kitisztult a fejem. - Haragos tekintettel mérte végig az asszonyt. - Körmönfont trükkökkel és gonosz csalással próbáltál meggyőzni arról, hogy gonosz, megvetendő, erkölcstelen gonosztevő vagy, de nem tudsz lóvá tenni! Nem vagy te gonosz fajta!

- Megbéklyóztalak! Elraboltalak!

- Nem rombolom le az otthonod és az életed! Ha így tennék, a varázs tönkretételével megváltoztatnám a Fény Nővéreinek életrendjét, és lényegében korábban vetnék véget életüknek. A Nővérek kötelességük végzése közben olyan időminták szerint élnek, ami számomra furcsa lehet, de nekik természetes.

Az élet az érzékeléstől függ. Ha egy egér, akinek az élete néhány kurta év csupán, képes lenne oly mágiaira, mellyel az övéhez hasonlóan rövidre fogná életem, az az én érzéseim szerint gyilkosság volna, de őneki ez csupán az élet rendes kerékvágását jelentené. Így értette Nathan, amikor azt mondta: megölnöd őt.

Olyan rövidre fognám életük fonalát, amilyen a normális embereké, de elvárásaik és esküjük szerint ez ugyanazt jelentené, mintha megölném őket, mielőtt leélhették volna az életüket. Nem teszem meg!

- Ha kell, Zorander varázsló, a gallérral okozok majd neked olyan fájdalmakat, hogy a végén beleegyezel!

A férfi arcára gúnyos mosoly lopózott.

- Fogalmad sincs, micsoda fájdalompróbákat tettem, hogy az Első Rend varázslójává lehessenek. Menj és csinálj, amit akarsz!

Ann elkeseredetten préselte össze a száját.

- De meg kell tenned! Gallért raktam a nyakad köré! Borzasztó dolgokat követtem el, hogy eléggé feldühítselek! A jóslat szerint egy varázsló dűhe kell ahhoz, hogy lerombolja otthonunkat!

- A bolondját járatad velem! - mondta Zedd, mogyorószínű szemei közelebb nyomultak. - Nem táncolok addig, míg nem az én nótámat játsszák.

Ann idegesen járkált fel-alá.

- Elmondom az igazat! Jagang császár próbálja elfoglalni, és saját hasznára hajtani a Próféták Palotáját. Ő egy Álomjáró, és ő irányítja a Sötétség Nővéreinek gondolatait. Fel akarja használni a jóslatokat, hogy megtalálja a jóslatok elágazásait, és megnyerje a háborút. Akkor a háló alatt sok száz évig fog élni, mindent és mindenkit sajátjaként fog uralni.

Zedd homlokráncolva nézett rá.

- Nos, ez valóban vérforraló! Ez elegendő érv, hogy a földdel tegyem egyenlővé a Palotát. Az áldóját, asszony, mért nem mondtad el ezt az elején?

- Nathan és én már évszázadok óta dolgozunk a jóslat ezen ágán. A jóslat szerint egy varázsló rombolja le a Palotát dűhében. A vereség túl sötét színben rajzolná fel az emberiség jövőjét, hogy kockára telessük azt, tehát azt

tettem, amit helyesnek gondoltam. Megpróbáltalak eléggé feldühíteni, hogy ledöntsd a Próféták Palotáját. - Ann megdörzsölte fáradt szemeit. - A kétségbeesés szülte mindezt.

Zedd vigyorogni kezdett.

- Kétségbeesés. Ezt szeretem! Tetszenek az olyan asszonyok, akik fel tudják mérni a kétségbeesés időnkénti szükségességét. Komoly szellemre vall!

Ann összefonta ruhaujját.

- Akkor megteszed? Nincs egy perc vesztegetni való időnk sem; a dobolás abbamaradt. Jagang bármelyik percben itt lehet!

- Megteszem! Jobb, ha közel megyünk a bejárathoz.

Mikor visszaértek a pince hatalmas, kerek ajtajához, Zedd benyúlt a zsebébe, és kihúzott egy kődarabnak tűnő valamit. A földre dobta.

- Ez micsoda?

Zedd hátranézett a válla fölött.

- Nos, az a sejtésem, hogy te mondtad Nathannek: bocsásson ki fényhálót.

- Igen, Nathanen, néhány Nővéren és rajtam kívül nincs más, aki fényhálót tudna szőni. Azt hiszem, Nathannek van elég ereje, hogy rést üssön a külső pajzson, ha láncreakció indult a belsőben, de tudom, egyikünknek sincs ereje, hogy ezt a belsőben megindítsa. Ezért kellett, hogy idehozzalak. Attól félek, csak egy, az Első Rendből való varázslónak van meg a szükséges ereje!

- Nos, megteszem, amit tudok - morogta Zedd. - De meg kell mondanom, Ann, akármilyen sebezhető is a középpont, nagyon erős a varázs, mert olyan varázslók alkották, akiknek ereje, hatalma a legmerészebb álmunkat is felülmúlja.

Ujjával egy kört írt a levegőbe, és a földön fekvő kődarab pattant egyet, majd tovább pattogva széles, lapos sziklává változott. Zedd rálépett.

- Menj ki és odakinn várj! Bizonyosodj meg, hogy Holly biztonságban van-e, amíg én itt dolgozom! Ha bármi baj történne, és mégsem tudnám uralni a fényláncot, nem lesz időd, hogy kijuss innét.

- Kétségbeesés, Zedd?

A férfi csak egy mormogással felelt, majd visszafordult a szobába, és felemelte karját. A sziklából azonnal szikrázó színek törtek elő, s zümmögő fény csavaros nyalábjaival borították be.

Ann már hallott a varázslók sziklájáról, de látni még sosem látott ilyet. Fogalma sem volt róla, hogyan működik. Érezte az erőt, amely kisugárzott az öreg varázslóból, amikor fellépett arra a dologra.

Ann kisietett a pincéből, ahogy a férfi kérte. Nem volt biztos benne, hogy Zedd valóban a biztonsága érdekében küldte ki. Lehet, hogy inkább azért, mert nem akarta, hogy Ann lássa, hogyan varázsol. A varázslók nagyon vigyázták titkaikat. Emellett Zedd még Nathannél is körmonfontabb volt - pedig Ann azt hitte, az ilyesmi már lehetetlen.

Holly sovány kis karjait Ann nyaka köré fonta, ahogy lefelé mentek a sötét fülke felé.

- Jött valaki?

- Nem, Ann - suttozta Holly.

- Jól van. Hadd rejtőzzem itt veled, s megvárjuk, amíg Zorander varázsló végez feladatával.

- Sokat kiabál, sok csúnya szót mond, és úgy lengeti a karjait, mintha vihart akarna hozni ránk, de azt hiszem, kedves ember.

- Neked még nem viszkettek a hóbolhák! - mosolyodott el Ann a sötét sziklamélyedésben. - De azt hiszem, igazad van!

- Nagyi néha megharagudott, például amikor valaki bántani akart minket, de akkor tudni lehetett, hogy komolyan gondolja. Zorander varázsló nem mindig gondolja komolyan. Csak mindig morgolódik.

- Neked még élesebb a szemed, mint nekem volt, gyermekem. Csodálatos Fény Nővér leszel egyszer!

Ann a vállához húzta Holly fejét, közben a csendben várakoztak. Remélte, hogy a varázsló gyorsan végez: ha a pincében ragadnak, nincs többé kiút, és egy összecsapás a Sötétség Nővéreivel igen veszélyes lehet.

Az idő rettenetes lassúsággal araszolt. Ann megérezte Holly lassú, egyenletes lélegzéséből, hogy a lány elaludt. Szegény gyerek nem alhatott eleget, de igazából egyikük sem, mert éjjel-nappal rohanniuk kellett, hogy időben - Jagang előtt -érjenek Tanimurába. Mindannyian halálosan elfáradtak.

Ann összerezsent, amikor valaki a vállára csapott.

- Menjünk! - súgta Zedd.

Az asszony, karján Hollyval, kimászott rejtékhelyükről.

- Sikerült?

Zedd, aki most a szokásosnál is mérgeesebbnek tűnt, visszanézett a pince hatalmas, kerek ajtajára.

- Nem tudom begyújtani ezt az átkozott dolgot. Olyan, mintha a víz alatt kellene tüzet gyújtanom.

Az asszony megragadta a ruháját.

- Zedd, meg kell tennünk!

A férfi aggódó pillantással nézett rá. - Tudom. De azok, akik megfonták a hálót, Pusztító Mágiával is rendelkeztek. Nekem csak Alkotó Mágiám van. Mindent, amit tudtam, megpróbáltam. A háló túl szoros, nem tudok rést ütni rajta. Nem vagyok képes rá. Nem lehetséges!

- Már én is szőttem fényhálót a palotában. Meg lehet csinálni.

- Nem azt mondtam, hogy nem szőttem egyet sem, hanem, hogy nem tudom rendesen lángra lobbantani. Még itt a középpontban sem.

- Megpróbáltad meggyújtani? Meg vagy örülve?

A férfi vállat vont.

- Kétségbeesés, nem emlékszel? Volt némi fogalmam róla, hogyan működhet, tehát ki kellett próbálnom. Még jó, hogy tettem vele egy próbát, különben azt hittük volna, hogy sikerült. Örökre belobbanna ugyan, de a háló a helyén maradt volna.

Ann vállá összegörnyedt. - De legalább, ha valaki most belép oda, remélhetőleg a háló rárobban. Amíg rá nem jönnek, hogyan vezessék el az erejét, nem férnek az iratokhoz.

- Sokba lesz ez nekik. Otthagytam néhány trükkös csapdát. Jó néhány halálos meglepetést.

- Semmi mást nem tehetünk?

- A háló elég erős, hogy felrobbantsa az egész Palotát, de nem tudom rendesen begyújtani. Ha a Sötétség Nővéreinek valóban van Pusztító Erejük, ahogy mondd, megkérhetnénk egyiküket, gyűjtsa meg a fényhálót nekünk.

Ann bólintott.

- Akkor csak ennyit tehetünk. Remélnünk kell, hogy a trükkjeid megölik őket. Még ha nem is tudjuk földig rombolni a Palotát, talán ennyi is elég lesz. - Megfogta Holly kezét. - Jobb, ha kimegyünk innen. Nathan már vár. El kell menekülnünk, mielőtt Jagang megérkezik, vagy a Nővérek meglátnak.

16. fejezet

Verna, meglátva az acél villanását a holdfényben, egy kőoszlop mögé rejtőzött. A csatazaj közeledett felé a Palota alsóbb régióiból. Szóbeszéd járta, nemrég karmazsinköpenyesek érkeztek, hogy csatlakozzanak a Birodalmi Rendhez, de most úgy tűnt, mindenkit lemészárolnak, aki a szemük elé kerül.

Két vörös köpenyes rohant elő a sötétből. A másik irányból, ahonnan az acél villanását látta, valaki előugrott, és egy pillanat alatt megölte őket.

- Ketten a Vérből - suttogott egy ismerős női hang.

- Gyere, Adie!

Egy másik sovány alak bontakozott ki az árnyékból. Az asszony kardot használt, de Vernának ott volt a Hanja, hogy megvédje magát. Úgy döntött, kockáztat.

- Ki az? Mutasd magad!

A holdfény csillant meg a felemelkedő kardon.

- Ki akarja tudni?

Verna reménykedett, hogy nem követ el újabb ostobaságot, de az asszonyok között lehet még barát is. Erősen megmarkolta dacráját.

- Verna vagyok!

Az alak az árnyékban habozott.

- Verna? Verna Nővér?

- Igen! Te ki vagy? - suttogott vissza.

- Kahlan Amnell.

- Kahlan! Az nem lehet! - Verna kirohant a holdfénybe, és egyenesen a lány elé állt. - Édes Teremtőm, de igen!

- Verna a lány köré fonta karjait. - Ó, Kahlan! Úgy aggódtam, hogy megöltek!

- Verna, nem is tudod, mennyire örülök, hogy egy barát arcát láthatom!

- Ki van itt veled?

Egy öregasszony lépett oda hozzájuk.

- Régen volt, de még mindig jól emlékszem, Verna Nővér!

Verna rábámult, megpróbálta emlékezetében felkutatni az öregasszonyt.

- Sajnálom, de nem ismerlek!

- Én vagyok az, Adie. Ötven éve, mikor fiatal voltam, laktam itt egy darabig.

Verna szemöldöke felszaladt.

- Adie! Emlékszem rád, Adie!

Verna nem mondta meg, hogy azért nem ismerte meg, mert fiatal lányként emlékezett rá. Már rég megtanulta, hogy bizonyos dolgokat nem mondunk ki hangosan; azok ott, a kinti világban, más idő szerint éltek.

- Azt hiszem, emlékezhetsz a nevemre, de nem az arcomra. Hosszú ideje volt már. - Adie melegen megölelte Vernát. - De én emlékszem rád! Kedves voltál hozzám, mikor itt voltam.

Kahlan félbeszakította a rövid visszaemlékezést.

- Verna, mi történik itt? A Falka Vére hozott ide minket, s épp most sikerült megszöknünk. Ki kell jutnunk innét, de úgy tűnik, harc tört ki a Palotában.

- Hosszú mese ez, s nincs időm, hogy végig elmondjam. Még abban sem vagyok biztos, hogy mindent tudok. De igazad van, azonnal menekülnünk kell. A Sötétség Nővérei elfoglalták a Palotát, s a Birodalmi Rend Jagang császára bármikor itt lehet. Azonnal el kell vinnem innen a Fény Nővéreit. Velünk jössz?

Kahlan a harc felé nézett. - Rendben, de el kell jutnom Ahernehez. Olyan hűséges volt, nem hagyhatom itt. Ismerem őt, tudom, hogy magával akarja hozni majd a kocsiját és az embereit is.

- Vannak még odakint olyan Nővérek, akik összegyűjtik a hozzám hűeket - mondta Verna. - Épp ott, a fal túloldalán kell találkozunk. A túloldalon, a kapu mellett rejtőző őrszem hűséges Richardhoz, ahogy a falon álló többi őr is. A neve Kevin. Megbízható. Ha odajutsz, mondd, hogy Richard barátja vagy! Ez a jelszó. Beenged a belső kertbe.

- Hű Richardhoz?

- Igen. Siess! Be kell mennem, hogy kimentsek egy jó barátot. Az emberedet itt bizony nem engedheted be; a Palota kertje már csatatér. Sosem sikerülne neki.

- Az istállók az északi végen vannak. Erre kell megszöknünk. Vannak Nővéreim, akik azon a kis hídon állnak őrt. Vezesd el őket észak felé, s jobbra az első, kőfallal körülvett tanyánál van a második gyülekezőhely. Ott biztonságos. Legalábbis egyelőre.

- Sietek! - mondta Kahlan.

Verna megragadta a karját.

- Nem várhatunk rád, ha nem jutsz vissza ide a megbeszélt időre.

- Elhozom a barátomat, s már indulnunk is kell. Nem kell megvárnotok! Ne aggódj, nekem is mennem kell. Azt hiszem, én vagyok a lépesmész, amivel Richardot idecsalják.

- Richard!

- Újabb hosszú mese, de vissza kell jutnom, mielőtt sikerül idecsalogatniuk.

Az éjszaka hirtelen fénybe borult, mintha néma villám csapott volna belé, csak nem láttak villanást. Mindannyian délkeletre néztek, s látták, hogy hatalmas tűzgolyók robbannak az éjszakai ég vásznába. Sűrű fekete felhő gomolygott a levegőben. Úgy látszott, az egész kikötő lángba borult. Óriási hajókat ragadott el tetején egy mérhetetlen vízoszlop.

A föld hirtelen megremegett, s ugyanakkor a levegő is remegni kezdett a távoli robbanások hangjára.

- Édes szellemek! - suttogott Kahlan. - Mi történik itt? - Körülnézett. - Kifutunk az időből. Adie, maradj a Nővérekkel! Remélem, hamar visszaérek.

- Le tudom venni a Rada'Hant! - szölt Verna, de túl későn. Kahlan ekkor már eltűnt a homályban.

Verna megfogta Adie karját. - Gyere! Elviszlek a Nővérekhez, akik a fal túloldalán várnak. Az egyikük majd leszedi rólad ezt a vacakot, amíg én bemegyek.

Verna szíve kalapált, ahogy Adie-t hátrahagyva becsusszant a Próféták kertjébe. Egyre beljebb jutva a sötét szobákba, felkészítette lelkét arra is, hogy Warrent holtan találja. Nem tudta, mit tettek vele, akár egyszerűen halálra is ítélték. Nem tudta, vajon el bírja-e viselni, ha csak a holttestét találja meg.

De nem. Jagang egy jóst akart, aki segít neki a könyvek olvasásánál. Úgy tűnt, mintha évek múltak volna el azóta, hogy Ann figyelmeztette, Warrennek azonnal el kell mennie.

Az a gondolat ötlött agyába, hogy Ann talán azért akarja elvitetni Warrent a Sötétség Nővéreinek karmaiból, mert a fiú túl sokat tud. Elhessegette a zavaró gondolatokat, miközben átfésülte a folyosókat, hátha egy Sötétség Nővére idebújt a harcok elől.

A Próféta szobája előtt Verna mély lélegzetet vett, majd bement a belső folyosóra, át a belső pajzsokon, melyek közel ezer éve fogva tartották Nathant, és most Warren felett örködnek.

Belökte a belső ajtót. A távolabbi dupla ajtó, mely a jósok parányi kertjébe vezetett, nyitva állt, és beszüremlett rajta a friss levegő, meg némi holdfény. Az oldalasztalon gyertya égett, de kevés fényt adott.

Verna szíve megdobbant, mikor látta, hogy valaki feláll egy székből.

- Warren?

- Verna! - sietett felé a fiú. - A Teremtőnek hála, megmenekültél!

Vernán a rettegés lett úrrá, ahogy reményei és vágyai előhozták régi félelmeit. Hátrált egy kicsit. Ujjával megfenyegette a fiút. - Miféle ostobaság volt ez, hogy visszaküldted a dacrátam? Miért nem használtad, hogy megmentsd magad, és elszökj? Óvatlan dolog volt elküldeni nekem! S mi lett volna, ha történik valami? Már nálad volt, és kiengedted a kezedből! Hogy juthatott ilyesmi az eszedbe?

A fiú elmosolyodott.

- Örülök, hogy látlak, Verna!

Verna visszafojtotta feltörő érzéseit, és mogorván válaszolt.

- Kérem a választ!

- Nos, először is, sosem használtam még dacrát, és féltém, hogy valamit elrontok. Akkor elveszítettük volna az egyetlen esélyünket. Másodszor, gallér volt a nyakamon, és amíg nem veszem le, nem tudok kimenni a pajzson. Féltém, hogy ha nem tudom rávenni Leomát, és inkább meghal, minthogy segítsen, akkor mindent elveszíték.

Harmadszor - mondta, s megkockáztatott egy lépést Verna felé -, úgy gondoltam, ha csak egyikünknek van esélye a menekülésre, akkor azt akartam, hogy te légy az.

Verna hosszú percekig nézte a fiút, s gombócot érzett a torkában. Nem bírta tovább, s Warren nyakába borult.

- Warren, szeretlek! Úgy értem, igazán, szívből!

A fiú gyengéden átölelte Vernát.

- Fogalmad sincs, mióta álmodozom, hogy ezt mondd nekem, Verna. Én is szeretlek!

- Mi lesz a ráncaimmal?

A fiú arcán felragyogott a jól ismert, kedves, meleg, jellemzően ragyogó mosoly. - Ha egy nap megráncosodsz, azokat is szeretni fogom!

Verna nem bírta magával, megindultan megcsókolta a fiút.

Egy kisebb karmazsinköpenyes csapat rohant utána a sarokra, hogy megölje. Közéjük ugrott, egyiküket térdén rúgta, míg a másikat a gyomrába mártotta a kését. Mielőtt kardjukkal megállíthatták volna, egy harmadiknak elvágta a torkát, s könyökével betörte az utolsó orrát.

Richard sápadt volt - beleveszett a benne viharzó düh villámló tengerébe.

Még ha a kard nem is volt vele, a mágia áthatotta őt. Az Igazság Keresője volt, s visszavonhatatlanul a kard varázserejéhez volt kötve. Halálos bosszúvággyal töltötte el lelkét. A jóslatok *fuer grissa ost drauka*-nak, ó-d'harai nyelven „a Halálhozó”-nak nevezték, s most úgy mozgott, mint egy árnyék. Eggyé vált a szavak jelentésével.

Úgy táncolt a Falka Vére katonái körül, mintha azok csak szobrok lennének, melyek meginognak egy romboló szélviharban.

Egy pillanat múlva újra csendes lett minden. Richard dühtől zihálva állt meg a testek között, s azt kívánta, bárcsak a Sötétség Nővérei lennének a csatlósai helyén. Azt az ötöt akarta elkapni.

Megmondták, hol van Kahlan, de mire odaért, a lány eltűnt. Még érződött a harc füstje. A szoba úgy nézett ki, mint ahol villámok csapkodtak. Megtalálta Brogan és Galtero hulláját, valamint egy ismeretlen nőt.

Ha Kahlan ott volt, elmenekülhetett, de majd megőrült a gondolattól, hogy a Sötétség Nővérei újra elkapták, vagy hogy mindig fogoly, és bánthatják, vagy ami még rosszabb, átadhatják Jagangnak. Meg kellett találnia.

El kellett kapnia egy Sötétség Nővérét, hogy szóra bírja.

A kertben őrző csata dúlt. Richardnak úgy tűnt, a Falka Vére emberei mindenkit kardélre hánytak a Palotában. Láta a halott öröket, takarítókat, de halott Nővéreket is.

Szintén nagyon sok elesettet látott a Falka Véreből. A Sötétség Nővérei mindenkit könyörtelenül megöltek. Richard látott egy majd százfős különítményt, melyet egyetlen Nővér tett el láb alól egy szempillantás alatt. Szintén látott megszámlálhatatlan katonát, akik úgy rohantak rá egy Nővérré, mint egy kutya farka a rókára.

Mire odaért a Nővérhez, aki lerázta üldözőit, az már eltűnt, ezért újabb után nézett. Egyik csak megmondja neki, merre van Kahlan. Ha mindegyik Sötétség Nővérét meg is kell ölnie a Palotában, egyik csak beszél majd.

A Falka Vére közül ketten is megpillantották Richardot, és rárohantak. Richard várt. A két férfi kardja csak a levegőt érte. Szinte oda sem figyelt, miközben megölte őket. Mielőtt a második férfi is a földre hanyatlott volna, már tovább is állt.

Amióta elkezdődött a harc, sok embert megölt a Falka Vére seregéből. Abban a pillanatban, ahogy meglátták, már el is vágta a torkukat. Nem kerülhetett el minden katonát, akit meglátott. Ha rárohantak, az az ő bajuk volt, nem az övé. Nem őket akarta bántani, hanem a Sötétség Nővéreit.

Az egyik fal közelében Richard a hold vetette árnyakat kerülgette az illatozó, bimbófedte varázsmogyoró-halmok körül, közben elhaladt a fedett gyilokjárók mellett. Egy oszlop mögé ugrott, amikor meglátta, hogy egy árnyék lopakodik a gyilokjárón. Közeledtével a hajából és az alakjáról meg tudta állapítani, hogy asszonyal van dolga.

Végre elkapott egy Nővért.

Amikor elé lépett, látta, hogy egy penge villan felé. Tudta, hogy minden Nővér dacrát hord, valószínűleg ez is az volt, bár egy közönséges tör is lehetett. Azt is tudta, milyen halálos fegyver egy dacr, s milyen mesterien tudtak bánni vele. Nem merte vállalni a kockázatot.

Richard kirúgta a fegyvert a nő kezéből. El is törhette volna az állkapcsát, hogy ne sikolthasson segítségért, de most a nyelvére is szüksége volt. Ha elég gyorsan cselekszik, a nő nem riaszthatja a többieket.

Elkapta a nő csuklóját, a háta mögé ugrott, elkapta a másik karját, amivel ütni akart, s egy kezébe fogta a nő kezét. Tört tartó karját a nő nyaka köré fonta, közben hátraesett. Richard a hátán feküdt, a nővel a mellkasán, s lábait annak lábai köré fonta, nehogy megrúghassa őt. A nő egy pillanat alatt harcképtelenné vált.

Richard a nő torkához nyomta a tört.

- Nagyon rossz hangulatban vagyok - sziszegte a nő fülébe. - Ha nem mondd meg, hol van az Inkvizítor Anya,

azonnal meghalsz.

Az nő zihálva kapkodott levegő után.

- Épp most akarod elvágni a torkát, Richard.

Agyának egy örökkévalóságnak tűnő másodpercig tartott átszűrnie a dühén és felfognia. Azt hitte, találós kérdéssel van dolga.

- Megcsókolsz, vagy elvágod a torkom? - kérdezte a nő, még mindig zihálva.

Ez Kahlan hangja volt. Richard elengedte a csuklóját. A lány megfordult, arca alig hüvelyknyire volt az övétől.

Ő volt az. Tényleg ő.

- Édes szellemek, köszönöm! - suttogta a csók előtt.

Dühe úgy csendesedett le, mint egy tó vize holdfényes éjszakákon. Szinte fájdalmasan szorosan ölelte magához.

Ujjai lágyan simogatták Kahlan arcát, mintha egy álom vált volna valóra. A lány ujjai is végigfutottak a férfi arcán, ahogy nézte szerelmesét. Most nem kellett a szavak. Egy pillanatra megszűnt a világ körülöttük.

- Kahlan - szólt végre Richard - tudom, hogy haragszol rám, de...

- Ha nem török el a kardom, és nem kellett volna törrel védekeznem, nem lettem volna ilyen könnyű préda! De nem vagyok dühös rád.

- Nem így értettem! Meg tudom magyarázni...

- Tudom, hogy érted, Richard! Nem vagyok dühös. Bízom benned. Van mit megmagyaráznod, de nem haragszom rád. Az egyetlen, amivel feldühíthetnél, az lenne, ha még egyszer az életben tízlábnyinál messzebbre mész tőlem.

Richard elmosolyodott.

- Akkor sosem leszel rám dühös. - Mosolya eltűnt egy pillanatra, s a földre hajtotta fejét. - Vagyis dehogynem! Nem tudod még, milyen zúrt okoztam. Édes szellemek, én...

A lány újra megcsókolta - lágyan, kedvesen, forrón. A férfi lecsúsztotta kezét a lány hosszú haján.

Messzebb tartotta a lányt magától.

- Kahlan, ki kell jutnunk innen! Most azonnal! Nagy bajban vagyunk! Én is nagy bajban vagyok!

Kahlan lehengeredett róla, és felült.

- Tudom. Jön a Birodalmi Rend. Sietnünk kell!

Fejét a férfi felé fordította. - Hol van Zedd, és Gratch? Nincsenek veled?

- Velem? Nincsenek. Azt hittem, veled vannak! Elküldtem Gratch-csel egy levelet. Édes szellemek, ne mondd, hogy nem kaptad meg a levelet! Nem csoda, hogy nem vagy rám dühös. Azt írtam...

- Megkaptam a levelet. Gratch már hetekkel ezelőtt Aydindrilbe ment Zeddrel a hátán. Zedd mágiával könnyítette a súlyán, hogy Gratch elbírja.

Richardon forró élmélyésroham vett erőt. Eszébe jutottak a torony szélén látott halott mriswithek.

- Nem láttam őket!... - suttogta.

- Talán elmentél, mielőtt odaérték. Hetekbe kerülhetett, mire ideértél.

- Csak tegnap hagytam el Aydindril.

- Micsoda? - suttogta a lány, elkerekedett szemekkel. - Hogy lehet...?

- A sliph hozott. Alig egy napba telt az út. Legalábbis azt hiszem, hogy alig egy nap volt. Lehet, hogy kettő. Nem tudnám megmondani, de a hold ugyanolyannak tűnt.

Richard észrevette, hogy összevissza beszél, és elhallgatott.

Kahlan arca vízben kezdett úszni a szemei előtt. A hangja is furcsának hallatszott, mintha valaki más beszélne.

- Találtam egy helyet a Toronyban, ahol verekedés volt. Mindenhol halott mriswithek feküdtek. Emlékszem, arra gondoltam, hogy mintha Gratch ölte volna meg őket. Egy hatalmas fal szélén történt. Volt egy vérfolt a párkányon, és a Torony külső falán is. Belenyúltam a vérfoltba. A mriswithvér bűzlik. De a vér egy része nem mriswithé volt.

Kahlan gyengéden átölelte.

- Zedd és Gratch! - suttogta Richard. - Ők lehettek azok.

A lány megszorította Richardot.

- Sajnálom, Richard!

Richard kibontakozott az ölelésből. Talpra állt és felsegítette a lányt is.

- El kell menekülnünk innét! Szörnyű dolgot tettem, és Aydindril veszélybe került. Vissza kell jutnunk oda!

Richard tekintete megáll a Rada'Hanon.

- Mit keres ez a nyakadban?

- Tobias Brogan ejtett foglyul: hosszú történet.

Még mielőtt a lány bevégezte volna a szavait, Richard a gallér köré tette ujjait. Érezte, hogy gondolkodás nélkül, dühe és a Tehetség ereje nyugodt középpontjából a karjába tódul.

A gallér úgy hullot szét a kezében, mint a napégette föld.

Kahlan a nyakához kapott. A megkönnyebbülés sóhaja szakadt ki belőle, majdnem jajszóval volt határos.

- Visszajött! - suttogetta, s odahajolt a férfihoz, a mellkasára téve kezét. - Érzem az Inkvizítor Erejét. Újra ki tudom tapintani.

A férfi fél karral átölelte.

- Jobb, ha kijutunk innen.

- Épp most szabadítottam ki Ahernt. Ott törtem el a kardomat - a Falka Vérének egyik katonáján. Rosszul vetődött. - magyarázta a lány, látva a férfi összevont szemöldökét. - Azt mondtam Aherennek, hogy menjen észak felé a Nővérekkel.

- Nővérek? Miféle Nővérek?

- Megtaláltam Verna Nővért. Összegyűjti a Fény Nővéreit, az ifjakat, a novíciákat és az öröket, akik velük menekülnek. Épp útban vagyok hozzájuk. Velük hagytam Adie-t. Siessünk, hogy beérhessük őket, mielőtt elindulnak. Nincsenek messze.

Kevinnek leesett az álla, amikor előlépett a fal mögül, hogy megállítsa őket. - Richard! - suttogetta. - Tényleg te vagy az?

Richard elmosolyodott.

- Bocsáss meg, de nem hoztam csokoládét, Kevin!

Kevin elkapta Richard kezét. - Hű maradtam, Richard! Majdnem az összes ör hű maradt hozzád.

Richard összevont szemöldökkel gondolkodott a sötétben.

- Én igazán... megtisztelve érzem magam, Kevin!

Az ör megfordult, és hangosan suttogett.

- Richard az!

Egész tömeg gyűlt e helyre, mióta ő és Kahlan átsiklott a fal mögötti kapun. A dokkok messzi fényénél Richard meglátta Vernát, s kitárta felé karjait.

- Verna, úgy örülök, hogy látlak! - Kartávolságba tolt a Nővért. - De meg kell mondanom, hogy igazán fűrödhetnél néha!

Verna felnevetett. Igazán furcsa, és ritka dolog volt ez mostanság. Warren is odasimult hozzá, s boldog kacajjal átölelte Richardot.

Richard magához húzta Verna kezét, markába nyomta a prelátusi gyűrűt, s rácsukta a Nővér ujjait. - Hallottam, hogy Ann meghalt. Nagyon sajnálom. Ez a gyűrűje. Azt hiszem, jobban tudod nálam, mit kell tenni vele.

Verna közel húzta szeméhez a gyűrűt tartó kezét. - Honnan ... honnan szerezted?

- Rávettem Ulicia Nővért, hogy adja nekem. Nem volt joga hozzá, hogy viselje.

- Rávetted...

- Vernát nevezték ki Prelátusnak, Richard - mondta Warren, s bátorítólag megfogta az asszony vállát.

Richard elvigyorodott. - Büszke vagyok rád, Verna. Vedd csak fel!

- Richard, Ann nem... A gyűrűt elvették tőlem... Törvény elé idéztek ... és megfosztottak a prelátusi tisztségtől.

Dulcinia Nővér közelebb lépett.

- Verna, te vagy a Prelátus. A tárgyaláson minden Nővér melletted szavazott.

Verna kutatóan nézett a rámeredő arcokra.

- Igazán?

- Igen. - mondta Dulcinia Nővér.

- A Sötétség Nővérei lerohantak minket, de mi mindannyian hittünk benned. Annalina Prelátus nevezett ki téged. Szükségünk van Prelátusra. Vedd vissza a gyűrűt!

Verna könnyezve biccentett a Nővéreknek, ahogy azok is kifejezték beleegyezésüket. Visszacúsztatta ujja a gyűrűt, és megcsókolta.

- Mindenkit azonnal el kell vinni innen! A Birodalmi Rend nemsokára ideér, hogy elfoglalja a Palotát.

Richard elkapta a karját, s visszahúzta.

- Hogy érted azt, hogy a „Birodalmi Rend nemsokára ideér, hogy elfoglalja a Palotát”? Mit akarnak a Próféták Palotájával?

- A jóslatokat akarják. Jagang császár fel akarja használni őket, hogy megismerhesse a Prófécia elágazásait, és a maga javára fordíthassa az eseményeket.

A Verna mögött álló Nővérek feljajdultak. Warren kezébe temette az arcát.

- Azt is tervezi - tette hozzá Verna - hogy itt fog lakni, a Palota mágiája alatt, így uralhatja a világot, miután a jóslatok segítenek letörni minden ellenállást.

Richard elengedte a karját.

- Nem engedhetjük neki. Minden elágazásnál támadhatóak leszünk. Még esélyünk sem lenne. A világ évszázadokig az ő zsarnoksága alatt szenvedne.

- Nem tehetünk semmit - mondta Verna. - El kell menekülnünk, mert itt megölnek minket, s nem lesz esélyünk sem, hogy segítsünk - sem arra, hogy átgondoljuk, hogy foglaljuk vissza a Palotát.

Richard végignézett az összegyűlt Nővéreken, akik közül sokat ismert is, majd visszafordult Vernához - Prelátus, mi lenne, ha lerombolnánk a Palotát?

- Micsoda? Hogy akarod csinálni?

- Nem tudom! De a Tornyokat is leromboltam, pedig azokat is a régi varázslók építették. Mi lenne, ha megtalálnánk a módját?

Verna elámult, s megnyalta ajkát. A Nővérek gyülekezete csendben álldogált. Phoebe Nővér furakodott át a tömegen.

- Verna, nem engedheted meg!

- Talán ez az egyetlen út, hogy megállítsuk Jagangot.

- De nem lehet! - mondta Phoebe, s közel volt hozzá, hogy elsírja magát. - Ez a Próféták Palotája! Ez az otthonunk!

- Mostantól az Álomjáró otthona lesz, ha hagyjuk.

- De Verna! - mondta Phoebe, s megszorította Verna karját.

- A varázs nélkül mind megöregszünk! Meg fogunk halni, Verna! Fiatalságunk egy pillanat alatt eltűnik! Megöregszünk, és meghalunk, mielőtt időnk lenne élni!

Verna az ujjával törülte le a másik könnyeit.

- Mindenki meghal egyszer, Phoebe, még a Palotában is.

Nem élhet az ember örökké. Betöltötte a rendeltetését, és most, ha nem teszünk valamit, előnye a kárunkra válik.

- Verna, nem teheted! Nem akarok megöregedni!

Verna megölelte a fiatal nőt.

- Phoebe, Fény Nővérei vagyunk. A Teremtőt szolgáljuk, hogy munkánkkal jobbra fordítsuk az e világon élők életét. Az egyetlen mód, hogy jobbitsunk sorsukon, mostantól az, hogy a Teremtő többi gyermekéhez hasonlókká legyünk, s hogy közöttük éljünk. Megértem, Phoebe, a félelmeidet, de hidd el, nem lesz olyan, mint ahogy gondolod. Mi a Palotában máshogy éreztük az időt. Nem érezzük a századok lassú folyamát, ahogy a többiek képzelik odakint, sem az élet gyors rohanását. Odakint tényleg nem érződik ez másképp, mint itt.

Az eskünk a szolgálatra szól, nem csupán arra, hogy hosszú ideig éljünk. Ha hosszú és üres életet akartok élni, itt maradhattok a Sötétség Nővéreivel. Ha értelemmel teli, segítőkész, teljes életet akartok élni, akkor gyere velünk a Fény Nővéreivel az új életünkbe, ami teljesebb lesz, mint az eddigi.

Phoebe csendben állt s arcán könnyek peregtek. A távolban tűz süvöltött, és apróbb robbanások csattantak az éjszakában. A csatazaj, az emberek kiáltásai egyre közelebből hallatszottak.

Phoebe végre megszólalt.

- Fény Nővére vagyok. A Nővérekkel akarok tartani... bárhová vet is minket a sors. A Teremtő mindenképp figyel ránk.

Verna elmosolyodott, s gyengéden megcirógatta Phoebe arcát.

- Valaki más? - kérdezte az összegyűlt többieket, - Van valaki másnak is ellenvetése? Ha van, most meghallgatom! Ne gyertek hozzám később, hogy nem volt lehetőségetek. Most mondjátok!

Mindegyik Nővér a fejét rázta. Mindannyian menni akartak.

Verna megigazította a gyűrűt az ujján, s felnézett Richardra.

- Úgy gondolod, le tudod rombolni a Palotát? A mágiát?

- Nem tudom. Emlékszel, amikor először jöttél hozzánk, és Kahlan azt a kék villámot szórta rád? Az Inkvizítorok rendelkeznek egyfajta Pusztító Mágiával, amely a hatalmukat megteremtő varázslóktól származik. Talán az majd tesz némi kárt a pincékben, ha nekem nem sikerül.

Kahlan ujjai érintették meg a vállát, s a lány ezt suttogetta.

- Richard, nem hiszem, hogy meg tudom tenni. Ez a mágia neked teremtetett, méghozzá a te védelmedre. Semmi másra nem tudom előhívni.

- Meg kell próbálnunk! Ha mást nem, a jóslatokat gyűjtjük meg! Ha tüzet gyűjtünk a könyvek között, mind elég, és legalább Jagang sem tudja őket felhasználni.

Egy kisebb csoport asszony, és vagy fél tucat ifjú sietett a kapu felé.

- Richard barátai! - kezdtek suttogni. Kevin kinyitotta a kaput, s beengedte a ziháló csapatot.

Verna megfogta az asszony karját.

- Mindenkit megtaláltál, Philippa?

- Igen - felelte a magas asszony, s közben levegő után kapkodott. - Ki kell jutnunk innen! A császár előcsapatai már a városban vannak. Néhányan már átlépték a déli hidakat. A Falka Vére óriási csatát vív velük.

- Láttad, mi történt a dokkoknál? - kérdezte Verna.

- Ulicia és még néhány Nővér lent vannak. Darabokra tépik a kikötőt. Mintha csak a Alvilág szabadult volna el.

- Philippa az ajkára tette remegő ujjait, s egy pillanatra lehunyta szemeit. - Elkapták a *Lady Sefa* embereit. - A hangja elváltozott. - El sem tudod képzelni, mit művelnek szegényekkel!

Philippa elfordult, térdre esett, és hányni kezdett. A visszatérő Nővérek közül ketten is követték példáját. - Édes Teremtő! - szólt Philippa két öklendezés között - fogalmatok sincs róla! Egész életemben gyötörni fog e látvány!

Richard a csatazaj felé fordult.

- Verna, el kell menetek! Nincs több vesztegetni való időnk.

Verna bólintott.

- Te és Kahlan majd csatlakoztok hozzánk.

- Nem! Kahlan és én azonnal Aydindrilbe megyünk! Nincs most időm, hogy elmagyarázzam, de ő és én olyan mágia birtokában vagyunk, amely segít ebben. Bárcsak elmondhatnám a többit is, de nem tudom! Siessetek! Menjetez észak felé! Ott állomásozik egy százezer fős d'harai csapattest, akik dél felé tartanak, Kahlant keresik. Kölcsönösen megvédehetitek egymást. Mondd meg Reibisch tábornoknak, hogy Kahlan biztonságban van mellettem.

Adie kilépett a többiek mögül, és elkapta Richard kezét. - Hogy van Zedd?

Richard hangja megremegett. Becsukta szemeit a fájdalom ellen.

- Adie, sajnálom, de nem láttam a nagyapámat. Attól félek, meghalt a Toronymál.

Adie letörölte arcát, és megköszöri a torkát.

- Sajnálom, Richard! - suttogta rekedtes hangon. - A nagyapád jó ember volt. De túl sok veszített ügyet vállalt fel. Figyelmeztettem erre...

Richard megölelte az öreg varázslónőt, Adie halkán sírdogált a fiú mellkasára dőlve.

Kevin rohanva jött fel a kaputól, kezében karddal.

- Vagy elindulunk most, vagy harcolnunk kell.

- Menjetez! - mondta Richard. - Nem győzünk a háborúban, ha itt elveszítünk titeket. A saját szabályainkat, s nem Jagangéit követve kell harcolnunk. Tehetségeket hoz magával, nem egyszerű katonákat.

Verna az összegyűlt Nővérek, novíciák és ifjú varázslók felé fordult. Megfogta két fiatal lány kezét, akik láthatóan rászorultak a biztatásra.

- Mindannyian figyeljetez. Jagang Álomjáró. Az egyetlen esély, ami megmenekít tőle, ha hűséget fogadtok Richardnak. Richard is Tehetséggel született, s olyan mágiával, amely őseitől szállt reá, s megvédi az embereket az Álomjáró hatalmától. Leoma megpróbált megtörni, hogy adjam fel ezt a kötést, így az Álomjáró a szellememhez fért volna. Mielőtt elmegyünk, térdeljetez le, és fogadjatez kötetst Richardnak: így védve leszünk az ellenségtől.

- Ha ti is így akarjatez - mondta Richard -, akkor tegyetez Alric Rahl parancsa szerint, aki megteremtette a köteléket, s védelemmel ruházta fel. Ha meg akarjatez tenni, akkor megkérletez titeket, úgy cselekedjetez, ahogy eredetileg szántatez azt.

Richard elmondta nekik a szavakat, amit neki kellett kimondania, majd csendben állt ott, megérezve a felelősség súlyát, nemcsak azokkal szemben, akik összegyűlletez elé, hanem az aydindrili százezekét, akik tőle függte, a Fény Nővéreiet, az örökét, akik elé térdelte, s a csatazajon túlivelő hangon kötetst fogadtak neki.

- *Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Rahl Nagyúr, védelmezz minket! Fényedben gyarapodunk! Kegyelmedben oltalmat találunk! Bölcsességed előtt fejet hajtunk! Csak azért élünk, hogy szolgáljunk! Életünk a tiéd!*

17. fejezet

Richard a falhoz préselte Kahlant a dohos, sötét kőfolyosón, és várta a karmazsinköpenyes katonák dübörgését, mikor lépik át a csomópontot. Ahogy csizmáik csattogása elhalt a távolban, Kahlan lábujjhegyre állt, és suttogni kezdett. - Nem tetszik ez nekem idelent. Kijutunk valaha is élve?

A férfi gyorsan egy csókot nyomott a lány összevont szemöldökére.

- Hát persze, hogy kijutunk. Megígérem!

Megfogta a lány kezét, és áthajolt egy alacsony gerenda alatt.

- Gyere, a pince épp előttünk van.

A zord, sápadt sárga foltokkal borított folyosó fala nedves volt az eresztékeknél és a kőkockák között. A mennyezeten helyenként tojássárga színű cseppkövek lógtak. A kövekről időnként egy-egy csepp a padlóra cseppent, egyenesen a padló kődarabkaira. Két fáklya között a folyosó kiszélesedett, a mennyezet magasabb lett, hogy helyet adjon a pince roppant méretű íves ajtajának.

Ahogy meglátták a hat láb vastag kőajtót, Richard rögtön tudta, hogy valami nincs rendjén. Nemcsak a benti háthorzzongató fényt látta, de megérezte, ahogy a tarkóján felborzolódik a szőr, s izmai megkeményednek a mágia érzetére, mintha pókháló simogatná a haját.

Megdörgölte a karját, s közelebb hajolt.

- Érzetez valami furcsát?

Kahlan megrázta a fejét.

- Milyen furcsa ez a fény!

Kahlan megtorpant. Richard vele egy időben pillantotta meg a testet, ahogy közeledtek a pince kerek bejáratához. Előttük egy nő feküdt a padlón, úgy gömbölyödött össze, mintha aludna, de Richard tudta, hogy nem alszik. Olyan csendes volt, mint maga a halál.

Ahogy közelebb léptek, láthatták, hogy jobbra, a falon túl közel egy tucat Falka Vére harcos fekszik a földön. Richard behunyta szemét a látványra, a gyomra forogni kezdett. Mindegyik férfi testét tökéletes pontossággal, egy vágással félbemetszették, páncéllal, köpennyel, mindennel együtt, éppen a mellkasuknál. A padló vértengerben úszott.

Nyugtalanosága minden lépéssel nőtt.

- Várj, először meg kell tennem valamit - mondta a lánynak. - Várj itt, amíg visszajövök! Csak néhány percig tart.

Kahlan elkapta a férfi ingujját.

- Ismered a szabályokat.

- Milyen szabályokat?

- Soha többé nem kerülhetsz tíz lábnyinál messzebbre tőlem, különben dühös leszek.

Richard belenézett a lány zöld szemébe.

- Inkább dühösen lássalak, mint holtan.

A lány homlokán megint összeszaladtak a ráncok.

- Azt te csak gondold! Túl sokáig vártam, hogy veled lehessek ahhoz, hogy elengedjelek most egyedül. Mi olyan fontos ott bent, hogy mindenáron be akarsz menni? Kintről is megpróbálhatnánk tenni valamit. Bedobhatnánk egy fáklyát, hogy felgyújtsuk, vagy ilyesmi. Minden papír porrá égne, mint a száraz fű. Nem kell bemennünk hozzá.

Richard elmosolyodott.

- Mondtam már, mennyire szeretlek?

A lány megcsípte a férfi karját.

- Beszélj! Miért kockáztatjuk az életünket?

Richard hangosan felsóhajtott.

- Van odabenn, az egyik belső szobában egy jóskönyv, mely több, mint háromezer éves. Rólam szólnak benne a jóslatok. Már azelőtt is segítettek. Ha szerencsésen le is romboljuk a pincét, és a könyveket, szeretnék legalább egy könyvet közülük magammal vinni. Talán megint segíteni fog.

- Mit ír rólad?

- *Fuer grissa ost draukának* nevez engem.

- Az mit jelent?

Richard visszafordult a pince felé.

- A Halálhozó.

A lány elhallgatott egy pillanatra.

- Szóval hogy jutunk be oda?

Richard a halott katonákat nézte.

- Nos, azt hiszem, nem két lábon. - Melléhez emelte kezét. - Valami elvágta őket, körülbelül ilyen magasan. Akármilyen tesztünk, nem szabad felállnunk.

Körülbelül mellmagasságban egy ostyavékony füstreteg szállt a levegőben a pinceszobában. Úgy tűnt, halványan izzik, mintha valami megvilágítaná, de Richard nem tudta honnan.

A fénycsík alatt négykézláb másztak be a pincébe. A fal mellett maradtak, amíg el nem érték a könyvespolcokat, így nem kellett belekúszniuk a vértócsába. A világító füstcsík mögött még furcsábbnak tűntek a dolgok. Richard még sosem látott ilyen ködöt vagy füstöt azelőtt; úgy tűnt, valamilyen fénytől származik.

Csikorgó hang dermesztette őket mozdulatlaná.

Richard visszanezett a válla felett, s látta, hogy a hat láb vastag pinceaajtók becsukódnak. Látta, hogy akármilyen gyorsan is mozdulnának, nem érnének ki, mielőtt az ajtó bezáródik.

Kahlan elfordult az ajtótól. - Bezártak minket ide? Hogyan megyünk ki? Van másik kijárat is?

- Ez az egyetlen kijárat, de ki tudom nyitni - mondta Richard.

- Az ajtó egy pajzzsal összekapcsolva működik. Ha a kezemet ráteszem a falon függő fémlemezre, kinyílik.

A lány zöld szeme a férfi arcát kutatta.

- Richard, biztos vagy benne?

- Igen. Eddig mindig működött.

- Richard, most végre együtt vagyunk azok után, amiken keresztülmentük - azt akarom, hogy kijussunk innen!

- Ki is jutunk! Muszáj, odakinn sokaknak van szükségük ránk.

- Aydindrilben?

A férfi bólintott, s megpróbált szavakat találni mondanivalójához, hogy kitöltse az űrt, ami félelme szerint közéjük állt, az ő hibájából.

- Kahlan, esküszöm, nem azért tettem, amit tettem, hogy a magam javára cselekedjek! Azt akarom, hogy tudd: tisztában vagyok vele, hogy mennyire megsértettelek, de ez volt az egyetlen lehetséges megoldás, mielőtt túl késő lett volna. Csak azért tettem, mert úgy hittem, ez az egyetlen esélyünk, hogy ne engedjük Középföldét a Birodalmi Rend ölébe hullani. Tudom, az Inkvizítorok célja az, hogy megvédjék az embereket, nem csupán, hogy uralkodjanak rajtuk. Bízom benne, hogy te is belátod, csak ezekért a célokért, s a te óhajodra cselekszem. Védni akartam a népedet, nem uralkodni rajta, de közben fájt érted a szívem.

Halotti csend töltötte be a kőtermet egy hosszú pillanatig.

- Richard, amikor először olvastam a leveledet, összeroppantam. Szent bízalom volt a kezemben, s nem akartam az az Inkvizítor Anya lenni, aki elvesztette Középföldét. Útközben idefelé, gallérral a nyakamon, sok időm volt gondolkodni. A Nővérek valami nagyon nemeset tettek ma éjjel. Feláldozták háromezer éves köteléküket egy magasabb cél érdekében, hogy segítsék az embereket. Nem örülök annak, amit tettél, s van még mit megmagyaráznod, de szerelemmel szívemben hallgatok majd rád, s nem csak rád, hanem Középföldön mindenkire, akinek szüksége van ránk.

Az ideúton hetekig arra gondoltam, hogy a jövőben kell élnünk, nem a múltban. Azt szeretném, ha a jövőt olyanra teremtenénk, ahol békében és biztonságban élünk. Ez fontosabb, mint bármi más! Ismerlek, és tudom, hogy nem önző érdekből tetted, amit tettél.

Richard a kézfejjével simogatta meg az arcát.

- Büszke vagyok rád, Inkvizítor Anya!

Kahlan megcsókolta a kezét.

- Később, ha már nem akar majd mindenki megölni minket, s lesz még időnk, összefonom a karom, és toppantok, ahogy az Inkvizítor Anyák szokták, míg te reszketsz és remegsz, s próbálsz majd elmagyarázni, mit tettél. Jó lesz? De most áruld el végre, hogy jutunk ki?

A férfi aggodása enyhült egy kissé, elmosolyodott, és a könyvespolcok sorai felé kezdett kúszni. A szikrázó füstcsík láthatóan az egész szobán átívelt. Richard azt kívánta, bár tudná, mi lehet az.

Kahlan közelebb húzódott az oldalára. Richard minden sornál ellenőrizte, nem fenyegeti-e őket valami, mert megmagyarázhatatlanul érezte a veszély jelenlétét. Nem tudta, hogy igaza van-e, vagy sem, de nem merte félretenni érzéseit. Kezdett bízni az ösztöneiben, s kevésbé törődni a látható dologgal.

Amikor a hátsó fal kicsi alkóvjához értek, szeme végigsepert a polcokon álló könyveken, s meglátta az áhított kódexet. Az egyetlen baj az volt, hogy a füstcsík felett állt. Tudta, hogy nem érdemes keresztülnyúlni rajta. Nem értette pontosan, mi lehet az, de tudta, hogy egyfajta mágia lehet, s látta azt is, mit művelt a katonákkal.

Kahlan segítségével addig rázták a könyvespolcot, amíg leborult. Amikor a polc az asztalnak ütdődött, néhány könyv kiesett, de az, amelyikre szüksége volt, az asztalon kötött ki. A szikrázó fénycsík alig néhány hüvelyknyire emelkedett a könyv fölé. Richard óvatosan az asztal teteje fölé emelte kezét, s érezte a karja felett emelkedő varázs csiklandozó érzését. Végre megkaparintotta a könyvet, és áthúzta az asztal szélén.

- Richard, valami baj van.

Richard felkapta a könyvet, s átpergette a lapjait, hogy meggyőződjék, ezt kereste. Bár el tudta olvasni a ó-d'harai szöveget, s fel is ismert néhány szót, de nem volt ideje, hogy megfejtse az értelmüket.

- Micsoda? Mi a baj?

- Nézd ezt a ködöt felettünk. Amikor bejöttünk, mellmagasságig ért. Az vághatta le azokat az embereket. Most nézd meg!

Nem is vették észre, hogy már az asztal tetejéig ér. Richard az öve alá dugta a könyvet. - Kövess, és siess!

Kahlannel a sarkában Richard végigmászott a padlón. Nem tudta, mi történik, ha a szikrázó varázs eléri őket, de nem volt ideje elképzelni.

Kahlan felsikoltott. Richard megfordult, és látta, hogy a lány a padlón fekszik.

- Mi az?!

A lány megpróbált felkúnyózkodni, de nem sikerült. - Valami megfogta a bokámat.

A férfi visszacsúszott hozzá, s megragadta a lány csuklóját.

- Elengedett. Most, ahogy megérintettél, elengedett.

- Fogd meg a bokámat, s másszunk ki innét.

A lány levegőért kapkodott. - Richard! Nézd!

A fejük feletti csillogás alászállt, amikor a férfi megragadta

a lányt, mintha a varázs is megérezte volna az érintést, a prédát, és utánavetődött volna. Alig maradt helyük a kúszáshoz. Richard, Kahlan kezével a bokáján az ajtóhoz mászott.

Mielőtt elérték az ajtót, a vonal olyannyira megsüllyedt, hogy Richard már érezte égetését a fején.

- Hajtsd le a fejed!

A lány egészen a földre simult a férfi szavára, és a kövekre lapulva kúszva tették meg a hiányzó távolságot.

Mikor végre elérték az ajtót, Richard a hátára fordult. A csík alig néhány hüvelykre húzódott fölötte.

Kahlan megragadta a férfi ingét, és közelebb húzódott.

- Richard, most mit csinálunk?

Richard a fémlemezre meredt. A szikrázó fénycsík felett volt. Már nem tudta volna megérinteni anélkül, hogy ne nyúlna át a fényegető izzáson.

- Ki kell jutnunk innen, vagy ez a dolog megöl minket is, ahogy azokat ott kinn. Fel kell állnom.

- Megőrültél? Nem teheted!

- Itt a mriswith köpenyem. Talán ha felveszem, a fénycsík nem talál meg.

Kahlan átölelte a férfi mellkasát.

- Ne!

- Ha nem próbálom meg, így is halott vagyok.

- Richard, ne!

- Van jobb ötleted? Kifutunk az időből.

A lány morogni kezdett dühében, s az ajtó felé nyújtotta karjait. Kék fények robbantak ki az ökléből. Az ajtó felsistergett a kék fény villanásaitól, melyek körülzárták az ajtó szélét.

A füst kissé visszahúzódott, mintha a lány varázslata fájdalmat okozott volna. Az ajtó mindazonáltal nem mozdult.

Ahogy a fény hátrahúzódott, és a terem közepére gyűlt, Richard felugrott, és kezével a lemezre csapott. Az ajtó megcsikordult és kinyílt. A pattogó kék villogás eltűnt, ahogy az ajtó néhány hüvelyknyire kitárult. Az izzás kezdett újra szétterülni a teremben.

Richard megragadta Kahlan kezét. Felállt, és átviharzott a bejáraton, magával rántva a lányt. Odakinn zihálva estek a földre, egymás karjába.

- Sikerült! - mondta lány, miközben lihegve kapkodta a levegőt. Tudtam, hogy veszélyben vagy, tehát a varázserőm működni tudott.

Ahogy az ajtó kinyílt, a fénycsík kiszivárgott a folyosóra, s feljük közeledett.

- Ki kell jutnunk innen! - mondta Richard, ahogy lábra álltak.

Futni kezdtek, s szemükkel követték az utánuk csúszó ködöt. Mindketten megtorpantak, amikor egy láthatatlan sorompóba ütköztek. Richard kitapogatta a felületét, de nem talált kijáratot rajta. Megfordult, és közvetlenül maga mögött pillantotta meg a fényt.

Richard gondolkodás nélkül, a mágia dühének erejével kinyújtotta karját.

Fekete villámszalagok, az élet és fény létének tagadása, az örök halálhoz hasonlóan, csavarogva-tekeregve lövelltek elő kinyújtott karjából. A Pusztító Mágia fülsiketítő villámokban robbant bele a világba. Kahlan behúzta a nyakát. Befogta fülét, és összegörnyedt a látványtól.

A füstcsík a pince közepén felrobbanni látszott. A férfi erőteljes, mély ütest érzett a mellében, és a lába alatti kőpadlóban.

A könyvespolcok feketén lobogtak, s könyvek fürgetegét fűjták a levegőbe, mintha egy óriási pokoltűz ezernyi szikrája repkedne szerteszét. A fény szinte elevenként üvöltött fel. Érezte, hogy a fekete villám öbelöle tör elő, értelmén túli hatalom és düh cikázott át rajta, s rohant bele a pince sötétjébe.

Kahlan megragadta Richard karját.

- Richard! Richard! Menekülnünk kell! Richard! Hallgass rám! Rohanj!

Richardnak úgy tűnt, mintha Kahlan hangját távolból hallaná. A Pusztító Mágia fekete szikrái hirtelen eltűntek. A világ képe visszatért elméjébe, tudatának úrjébe, újra elevennek érezte magát. Elevennek és megdöbbenetnek.

A menekülésüket elálló láthatatlan sorompó eltűnt. Richard elkapta Kahlan karját, és rohanni kezdett. Mögöttük robajlott és jajgatott a tűz magja, s a lökések zajára egyre világosabb lett.

- Édes szellemek! - gondolta a férfi. - Mit tettem?

Keresztülrohantak a kőfolyosókon, fel a lépcsőkön, át az egyre kanyargósabb folyosókon. A faborítású és kárpitozott falakon a lenti fáklyák helyett lámpák világították meg útjukat. Árnyékuk eléjük vetődött, de már nem a lámpáktól, hanem a mögöttük élőként rohanó fénytől.

Átrobogtak az ajtón, ki a csatától hangos éjszakába. Karmazsinköpenyes katonák küzdöttek pusztá kezű férfiakkal, akiket Richard még sosem látott azelőtt. Némelyik szakállas volt, sokuk feje simára borotvált, de mindegyik aranykarikát viselt bal orrlükében. Furcsa bőrvük és szíjaik némelyikét szörme borította, még szögekkel is ki volt verve: vad, kegyetlen harcosoknak tűntek, és ez a benyomás csak segítette őket a harcban. Gúnyos vigyoruk alól elővillant összeszorított fogsoruk. Kardot, fejszéket és láncos buzogányt suhogtattak, s kiálló fémhegy díszítette, kis, kerek pajzsukkal separték félre ellenfeleiket.

Bár sosem látta azelőtt ezeket az embereket, Richard így is tudta, hogy csak a Birodalmi Rend katonái lehetnek.

Richard nem lassított. Átfurakodott a csatázók közt, és Kahlan magával vonva a híd felé igyekezett. Amikor egy-egy Birodalmi Rendbeli katona utánuk vetette magát, s megpróbálta eléjük lépve megállítani őket, Richard félrelépett, s hónaljánál fogva félredobta őket, alig lassítva nyaktörő rohanásukat. Amikor egy másik katona

utolérte őket, Richard a könyökével az arcába vágva lökte félre.

A Hagen erdő felé vezető keleti híd közepén fél tucat Falka Vérebelt viaskodott ugyanannyi birodalmi harcossal. Mikor egy kard suhant felé, Richard elhajolt előre, és átdobta az ellenfelet a vízbe, mielőtt továbbrohant volna az így megnyílt rés felé.

Mögöttük még a csatazajt, a kardok csengését, az emberek ordításait is túlűvöltötte a fény sikolya. Richard rohant, szinte önmagától vitték lábai; olyasmi elől, ami rosszabb, mint a kardok vagy török. Kahlannek nem kellett segítenie, ott futott mellette.

Épp, mikor átértek a folyó túlsó oldalára, már nem lehettek messze a várostól, az éjjel egyszer csak vakító ragyogásba vesztett, melyet hirtelen sötétkék foltok tarkítottak, és mindez a Palota közepéből világított. Mindketten egy zárt bolthelyiség fala mögé ugrottak, s lekuporodva kapkodtak levegő után. Richard kinézett az épület sarka mögül. Szikrázó fény tört elő a Palota minden ablakából, még a legmagasabb tornyokból is. Úgy tűnt, a fény a kövek között is átszivárog.

- Tudnál szaladni még egy kicsit? - kérdezte Richard zihálva.

- Nem akartam megállni! - válaszolta Kahlan.

Richard jól ismerte a vidék és a Palota között fekvő várost. Átvezette Kahlant a megzavart, halálra ijedt jajveszékelt embertömegben, felfelé a házak és fákkal körülvett parkok között, míg el nem érték Tanimura külvárosát.

Félúton a hegyre felfelé, ahol a város feküdt, olyan erős robajt érzett, mely majdnem leverte a lábáról. Hátra sem nézve átölelte Kahlant és belevetette magát egy gránithasadékba. Kimerülve és átizzadva simultak össze, miközben a föld rengett alattuk.

Épp időben kapták fel fejüket, hogy lássák: egy villám, mint a hurrikán a papírházikót, tépi fel a tömör tornyokat és kőfalakat a Próféták Palotáján. Fadarabok és hatalmas, füves földdarabok repültek a levegőben, mindenféle méretű kődarabokkal együtt. Vakító villámlás emelkedett a fekete törmelékhalom fölé. A folyó átszakította a hidakat. A fényfüggöny zörgő hang kíséretében széthúzódott. A sziget mögötti város valahogy ellenállt a rohamnak.

Fejük felett az égbolt úgy világított, mintha az ég kapuja nyílt volna meg, hogy ellensúlyozza az alatt dülő pusztítást.

Reszkető fényharang borult a város fölé, melynek pereme a központtól mérföldekre izzott. Richard emlékezett a határvonalra; ez volt a külső pajzs, mely benntartotta őt, amikor a Rada'Hant viselte.

- A Halálhozó! - suttogta Kahlan, és döbbenet figyelte az elszabadult energiát. - Nem tudtam, hogy ilyen is tudsz.

- Én sem! - morogta Richard az orra alá.

Levegő süvített elő a föld hasadékaiból a hegyoldal felé. A földre hasaltak, a fejük felett kavargó homok- és földtornádó zúgott el.

Amikor minden elcsendesedett, óvatosan felültek. Újra éjszaka volt, s a hirtelen rájuk köszöntő sötétségben Richard, ha nem is látta: tudta, hogy a Próféták Palotája már nem létezik többé.

- Megcsináltad, Richard! - mondta végül Kahlan.

- Megcsináltuk! - bámult a férfi a város fényei közepén álló halott, sötét ürbe.

- Boldog vagyok, hogy elhoztad a könyvet. Tudni akarom, mi mást mond még rólad! - Ajkain mosoly játszadozott. - Úgy hiszem, Jagang már nem fog odaköltözni.

- Én is. Jól érzed magad?

- Remekül! - válaszolt a lány. - De örülök, hogy vége.

- Attól tartok, csak most kezdődik igazán. Gyere, a sliph visszavisz minket Aydindrilbe.

- Még mindig nem meséltél erről a sliphről!

- Kétlem, hogy elhinnéd! Saját szemeddel kell látnod.

- Igen hatásos, Zorander varázsló! - mondta Ann, és elfordult.

Zedd helytelenítően felhorkant.

- Nem én voltam!

Ann letörölte a könnyeket arcáról, és örült, hogy a sötétség elrejtje az arcát Zedd elől, de erőlködni kellett, hogy a hangján ne hallatszanak meg az előtörő érzelmek.

- Lehet, hogy nem te hajítottad a fáklyát, de te készítetted elő a máglyát. Nagyon hatásos! Láttam már olyat, hogy egy fényháló széttép egy szobát, de ez!...

A férfi gyengéden megfogta az asszony vállát.

- Sajnálom, Ann!

- Igen, nos megtörtént, aminek lennie kellett.

Zedd megszorította a vállát, mintha azt mondaná: megérti.

- Nem tudod, ki dobhatta a fáklyát?
 - A Sötétség Nővérei fel tudják használni a Pusztító Mágiát. Egyikük véletlenül meggyújthatta a fényhálót. Zedd kutatóan nézte az asszonyt a sötétben. - Véletlenül? - Kétkedve húzta vissza a kezét.
 - Csak ez lehetett! - mondta Ann sóhajtva.
 - Egy kicsit több, mint véletlen, mondhatom! - A férfi szomorkás suttogásából az asszony némi büszkeséget is kiért.

- Akkor mi?
 A férfi kitért a válasz elől.
 - Jobb, ha megkeressük Nathant.
 - Igazad van! - mondta Ann, s hirtelen eszébe jutott a jós. Megragadta Holly karját. - Itt hagytuk. Valahol itt kell lennie.

Ann előre bámult a távoli, holdfény sütötte hegyekre. Láta, hogy egy csapat ember tart felfelé az északi úton: egy kocsi és egy csomó ember, legtöbbjük lóháton. Túl sokan voltak, hogy észrevétlenül maradjanak. A Fény Nővérei voltak. Hála a Teremtőnek: kiszabadultak végre.

- Azt hittem, meg tudod találni abban az átkozott gallérban!
 Ann kutatni kezdett a bokrok közt.
 - Igen, a gallér szerint itt kellene lennie. Talán a robbanás megsebesítette. Amióta a mágia eltűnt, itt kellene lennie, hogy elvégezze a maga részét a külső pajzson, tehát lehet, hogy megsérült. Gyere, és segíts megkeresni!

Holly is kereste, de közel maradt hozzájuk. Zedd egy rét felé botorkált. A bokrok és fák letördelt ágai vezették, miközben a csomópont közepét kereste, ahová az erő sűrűsödhetett. Miközben Ann a sziklák közötti alacsony zugokban keresgélt, Zedd a nevét kiáltotta.

Ann megfogta Holly kezét, s az öreg varázsló felé szaladt.
 - Mi az?
 A férfi megmutatta azt a valamit, ami a kerek gránittömb repedéséből állt ki. Ann kihúzta belőle. Hitetlenkedve bámult rá.
 - Ez Nathan Rada'Hanja!
 Holly levegőért kapkodott.
 - Ó, Ann, talán meghalt! Talán megölte a mágia.
 Ann megfordult. Be volt zárva.
 - Nem, Holly. - Kedvesen megsimogatta a gyermek haját. - Nem halt meg, különben maradt volna utána némi nyom. De édes Teremtő, mit jelentsen ez?

- Mit jelent? - vihogott Zedd. - Azt jelenti, hogy kiszabadult. Beletette a repedésbe, hogy megbizonyosodhass róla, mintha csak megfrieskázta volna az orrodát. Nathan azt akarta, tudjuk, hogy saját maga vette le a gallért. Valószínűleg a csomópont erejét használta fel hozzá, vagy valami hasonló - sóhajtott fel Zedd. - Nos, elment. Most vedd le az enyémet!

Ann leengedte Rada'Hant tartó kezét, s kinézett az éjszakába. - Meg kell találunk!
 - Vedd le a gallérom, ahogy megígérted, majd utána elmehetsz megkeresni. Hozzáteszem, nélkülem!
 Ann érezte, hogy felparázslík benne a harag.
 - Velem jössz!
 - Veled? Az áldóját, nem ettem bolondgombát!
 - Velem jössz!
 - Meg akarod szegni a szavad!
 - Nem, be akarom tartani, ahogy megtaláltuk azt az istenverte Prófétát. Fogalmad sincs, milyen bajt zúdíthat a nyakunkba!

- Mért kellenék én hozzá, hogy megtaláld?
 Az asszony megfenyegette az ujjával.
 - Velem jössz, tetszik vagy sem, és ennyi az egész. Ha megtaláltuk, leveszem a gallért. De nem előbb.
 A férfi az öklét rázta, míg Ann összeszedte a lovakat. Tekintete végigfutott a holdfényes távoli hegyeken, az észak felé tartó Nővérek során. Amikor elérte a lovakat, Ann Holly elé kuporodott.
 - Holly, a Fény Nővéreként nagyon fontos feladatot kell rád hagynom!
 Holly komolyan bólintott. - Mi az, Ann?
 - Nagyon fontos, hogy Zedd és én megtaláljuk Nathant. Remélem, hamar sikerül, de sietnünk kell, mielőtt messzire jut.

- Messzire jut? - hördült fel Zedd a háta mögött. - Már órák óta úton van! Komoly előnye van. Nem is tudjuk, merre ment. Már rég elmenekült.

Ann hátranézett a vállán keresztül. - Meg kell találunk! - Visszafordult Hollyhoz. - Sietnünk kell, s nincs időm, hogy megvárjam a Fény Nővéreit, ott, a hegyen. Oda kell menned hozzájuk, és meg kell mondanod Verna Nővérnek, mi történt.

- Mit kellene megmondanom?

- Amit csak tudsz mindarról, amit láttál és hallottál, míg velünk voltál. Mondd el az igazat, és ne tégy hozzá semmit. Mondd meg, hogy Zedd és én elmentünk megkeresni Nathant, és majd akkor csatlakozunk hozzájuk, ha megtaláltuk a Prófétát. Mondd meg neki, hogy menjenek észak felé - ahogy eddig is -, arra meneküljenek a Birodalmi Rend elől.

- Rendben van.

- Nincsenek messze, s az út előttünk elvisz hozzájuk, tehát nem tévedhetsz el. A lovad ismer és szeret téged, így vigyázni fog rád. Egy-két órán belül ott leszel. A Nővérek szeretni fognak. Verna Nővér tudni fogja, mi a teendő. A gondodat viselik.

- Hiányozni fogsz, míg nem leszel velem! - mondta Holly, s torkában gombócot érzett a könnyektől.

Ann megölelte a kislányt.

- Ó, gyermekem, nekem is hiányozni fogsz! Bár magunkkal vihetnélek, annyit segítettél, de most sietnünk kell, hogy elkapjuk Nathant. A Nővéreknek, különösen Verna Prelátusnak tudniuk kell, mi történt. Nagyon fontos: ezért küldelek oda téged!

Holly bátran lenyelte könnyeit.

- Értem. Számíthatsz rám, Prelátus!

Ann felsegítette a kislányt a nyeregbe, és megcsókolta a kezét, miközben odaadta a gyeplőt. Búcsút intett neki, ahogy Holly elügetett a Fény Nővérei felé.

Odafordult a dühöngő varázslóhoz.

- Jobb, ha megyünk, ha el akarjuk kapni Nathant! - A férfi csontos vállára csapott. - Nem tart sokáig. Amint elkapjuk, leveszem a gallért a nyakadról, megígérem.

18. fejezet

A Hagen erdő pontosan olyan sötét és barátságtalan volt, mint mindig, de Richard biztos volt benne, hogy a mriswithek elmenekültek. Ahogy átvágtak a zord erdőn, egyet sem érzett közülük. A hely, bár ijesztő, de elhagyatott volt; minden mriswith Aydindrilbe ment. Rossz volt belegondolni, mit jelenthet ez.

Kahlan idegesen felsóhajtott, összeszorította ujjait, ahogy felnézett a sliph kellemes, higanyfényű arcára.

- Richard, mielőtt megteszük, arra az esetre, ha történne valami, el akarom mondani, tudok mindenről, ami fogságod alatt történt, s nem rovom fel ellened. Azt hitted, nem szeretlek, és magányos voltál. Megértelek.

Richard közelebb hajolt a lányhoz, és összevonta a szemöldökét.

- Miről beszélsz? Mit tettem?

Kahlan megköszöörülte torkát.

- Merissa. Mindent elmondott.

- Merissa?!

- Igen. Megértem, és nem hibáztatlak. Azt hitted, sosem látsz többé.

Richard megdöbbenve pislogott.

- Merissa egy a Sötétség Nővérei közül! Meg akar ölni!

- De nekem elmondta, hogy a tanítómestered volt, amíg itt voltál. Azt mondta, hogy... Nos, találkoztam vele, és gyönyörű. Magányos voltál, és én nem hibáztatlak.

Richard elkapta a lány vállait, és kényszerítette, hogy elforduljon a sliph-től.

- Kahlan, nem tudom, mit mondott neked Merissa, de én az igazat mondom: attól a naptól, hogy megláttalak, senki mást nem szerettem, csak téged. Senkit! Igen, amikor felvetted velem a gallért, azt hittem, sosem látlak viszont, magányos voltam, de sosem árultam el a szerelmedet, még akkor sem, mikor azt hittem, köztünk vége mindennek. Bár azt hittem, már nem szeretsz, én soha... se Merissával, se senki mással.

- Igazán?

- Igazán!

Kahlan arcán felragyogott a csak rá jellemző mosoly.

- Adie ugyanezt próbálta megértetni velem. Attól féltem, meghalok, mielőtt láthatnálak... Azt akartam, tudd, hogy bármi történjék, én akkor is szeretlek. Egy kicsit félek attól, amire készülünk. Attól félek, meg fogok fulladni benne.

- A sliph azt mondja, utazhatsz. Te is rendelkez a Pusztító Mágia egy részével. Csak mi léphetünk bele. Működni fog. Meglátod! - Bátorítóan mosolygott. - Megígérem, hogy semmi aggasztó nem történik odabenn. Semmihez sem hasonló, amit eddig valaha is láttál. Csodálatos. Menni fog?

Kahlan bólintott

- Azt hiszem. - Átölelte Richardot, úgy megszorította, hogy levegőt sem kapott. - De ha megfulladnék, azt akarom, hogy tudd, mennyire szeretlek.

Richard felsegítette a sliph körül álló kőfalra, majd hátranézett a romok mögötti sötét erdőre. Nem tudta, valóban látott-e kíváncsi szemeket, vagy csak a félelme játszott vele. Nem érzett mriswitheket, pedig ha lenne ott

egy, egészen biztosan megérezte volna. Úgy döntött, biztosan csak a Hagen erdőbeli tapasztalatai miatt képzeleg.

- Készen állunk, sliph. Tudod, meddig tart?

- Elég hosszú vagyok - jött a visszhangzó válasz.

Richard felsóhajtott, s a keze erősebben szorította Kahlan kezét.

- Tedd, ahogy mondtuk! - Kahlan bólintott, és utoljára levegőt vett.

- Veled vagyok. Ne félj!

A folyékony ezüst felemelte őket, és az éjjel véglegesen elsötétedett. Richard szorosan tartotta Kahlan kezét, miközben alámerültek, mivel tudta, milyen nehezen lélegezte be a sliphet először. Amikor a lány viszonzta a szorítást, már a feneketlen mélységben zuhantak.

Richard lelkébe visszatért a sebesség és a lebegés ismerős érzése, s tudta, hogy már úton vannak Aydindril felé. Ahogy előzőleg is, nem volt sem meleg, sem hideg, és még azt sem érezte, hogy benedvesedne a sliph higanyos testétől. Szemei összetett látásban itták be a fényt és a sötétet, míg tüdeje duzzadt a sliph-től, ahogy belélegezte a selymes simaságát.

Richard boldog volt, tudta, hogy Kahlan ugyanazt az örömet érzi, amit ő; megérezte a lassú, finom szorítást a kezén. Elengedték egymást, hogy csendes suhanásban úszhassanak.

Richard keresztülsuhant a fényen és a sötéten. Érezte Kahlan kezét a bokáján, ahogy utanasuhant.

Az idő elvesztette jelentőségét. Lehetett egy pillanat szikrája is, de lehetett egy lassú évnyi repülés, ahogy haladtak, Kahlan keze a bokáját fogta. Hasonlóan előző útjához, ez is hirtelen ért véget.

A Torony látványa robbanásként érte, de tudta, mi fog történni, s ezúttal elmaradt az ijedtség.

- Lélegezz! - mondta a sliph.

Kilélegezte a sliph édes érzetét, kifújta magából az örömet, s beszívta az idegen levegőt.

Érezte, ahogy mögötte Kahlan is kiemelkedik, s Kolo szobájának csendjében hallotta, ahogy a lány is kifújja a sliphet, és beszívja a levegőt. Richard felpattant, szinte kirepítette magából, s a férfi átvette magát a falon. Ahogy a lába földet ért, megfordult, és benyúlt, hogy kisegítse Kahlant.

Merissa mosolygott rá.

Richard megmerevedett. Legalább az agya működik. - Hol van Kahlan? Kötésed van hozzám! Szavadat adtad!

- Kahlan? - jött a dallamos válasz. - Épp itt! - Merissa benyúlt a higanyba. - De nem lesz rá szükséged. Megtartom az eskümet - amit magamnak tettem.

Hatalma segítségével Merissa kiemelte Kahlant a sliphből. Kahlan a falhoz csapódott, és légvétel nélkül omlott a földre.

Mielőtt Richard odarohanhatott volna hozzá, Merissa a földhöz ütötte a *yabree* pengéjét. Az édes dal megragadta Richardot, s elgyengítette, mozdulatlaná tette lábait, s bűvöletben tartva bámult Merissa mosolygó arcára.

- *Yabree* neked énekel, Richard. Ez a dal téged hív!

Közelebb húzódott, s közelebb vitte a zümmögő *yabree*-t is. A levegőbe emelte, a férfi vágyának tárgyát. Megmutatta, s rettenetesen megkínozta vele. Richard megnyalta ajkát, s csontjai együtt vibráltak a *yabree* pergő dúdolásával. A zümmögő hang megbabonázta.

A nő közelebb lebegtette, és odakínálta neki. Ujjai végre megtapinthaták, és a dal minden idegszálát áthatotta, lelkének minden zugát elbűvölte. Merissa elmosolyodott, ahogy a férfi megragadta a kés markolatát. - Richard megborzongott a boldogságtól, hogy végre a kezében tarthatja. Ujjai fájdalmas gyönyörrel markolták a fegyvert.

A nő még egy *yabree*-t húzott ki az ezüstös vízből. - Ez csak a fele, Richard. Mindkettő kelleni fog.

Kellemes, elbűvölő hangon felnevetett, és a második *yabree*-t is a kőnek koccintotta. A dal majdnem megvakította, ahogy vágyakozva hívta, érintse meg. Erőlködött, hogy a térde ne rogyjon össze. Meg kellett szereznie a második *yabree*-t! Átnyúlt a fal felett, hogy megfoghassa.

Merissa gúnyosan mosolygott, de Richardot nem érdekelte, csak a kezében tartott *yabree* párját akarta sóvárogva megszerezni.

- Lélegezz! - mondta a sliph.

Richard hártanézett. A sliph a fal előtt a földön fekvő nőt mutatta. Épp szólni akart, amikor Merissa újra a kőhöz csapta a második *yabree*-t.

A lábai megint elgyengültek. Bal karjával megtámasztotta a falat, kezében a *yabree*-val, hogy megtartsa magát.

- Lélegezz! - mondta újra a sliph.

Túl az elbűvölő, pergő dalon, mely a csontjaiba ette magát, Richard küzdött, hogy megértse, ki lehet a fal előtt, akihez a sliph beszél. Fontosnak tűnt, de nem bírta felfogni, miért. Ki is lehet az?

Merissa nevetése visszhangzott a szobán, ahogy újra lecsapott a *yabree*-val.

Richard kínlódó kiáltást hallatott, melyből kihallatszott mind a gyönyör, mind a vágy.

- Lélegezz! - mondta újra a sliph, még sürgetőbben.

A *yabree* fülsiketítő zaján keresztül eszébe jutott minden. Belső szüksége felébredt, átvágta magát az őt fogva tartó dallamon.

Kahlan!

A lányra nézett. Kahlan nem lélegzett. A belső hang segítségért kiáltott.

Amikor a *yabree* újra megszólalt, nyakizma is elernyed. Tekintete a kőbe fűródött kardra esett.

Izmai étellel teltek meg. Ujjai az ismerős markolatra kulcsolódtak és csontjaiból új érzés tört elő - a jól ismert érzés.

Richard dűhe robbanásával rántotta ki a Igazság Kardját a padlóból, és a szoba új dallal telt meg - az acél tiszta csendülésével.

Merissa gyilkos pillantással bámult rá, s újra a falhoz csapta a *yabree*-t. - Meghalsz, Richard Rahl! Megesküdtem, hogy a véredben fogok fürdeni, és meg is teszem!

Utolsó erejével s a kard erejével megerősödve Richard a kőfal tetejére húzta magát, s a kardot a sliph higanytestébe merítette.

Merissa felsikoltott.

Ezüstvéna áramlottak át a húsán. Sikolyai megtöltötték a kőtermet, s karjai örült erővel próbáltak szabadulni a sliph-től, de túl késő volt. Az átváltozás befejeződött, s hirtelen olyan simává lett, mint a sliph, akár egy ezüstszobor egy ezüstmedencében. Arcának kemény élei ellágyultak, és ami eddig Merissa volt, a higany csobogó hullámaiba veszett.

- Lélegezz! - mondta a sliph Kahlannek.

Richard félredobta a *yabree*-t, s átrohant a termen. Karjaiba kapta Kahlant, s a kúthoz vitte. A fal elé állította, karjait a lány hasizmai köré vonta, majd megszorította.

- Lélegezz! Kahlan, lélegezz! - Újra megszorította. - Tedd meg nekem! Lélegezz! Kérlek, Kahlan, lélegezz!

A lány tüdeje kilélegezte a higanyt, s hirtelen, kétségbeesett lélegzetet vett, majd újra felsóhajtott.

Végre megfordult a karjában, s a férfinak dőlt. - Ó, Richard, igazad volt! Olyan csodás volt, hogy elfelejtettem lélegezni! Megmentettél!

- De meg is ölt valakit! - válaszolt a sliph. - Figyelmeztettem a mágikus tárgyra, amit magánál tartott. Nem az én hibám.

- Miről beszél? - kérdezte Kahlan.

- Arról, aki most már a részem.

- Merissa! - magyarázta Richard. - Nem a te hibád, sliph! Meg kellett tennem, különben mindkettőnket megöl.

- Akkor fel vagyok mentve a felelősség alól? Köszönöm, Mester!

Kahlan Richard felé fordult és lenézett a kezében tartott kardra.

- Mi történt? Hogy érted, hogy Merissa?

Richard kioldotta a csomót a bőrpánton és ledobta válláról a mriswith köpenyét.

- Követett a sliphen át. Téged megpróbált megölni, velem meg... velem pedig fürdeni akart.

- Micsoda?!

- Nem így volt! - helyesbített a sliph. - Azt mondta, a véredben akar fürdeni.

Kahlan álla leesett.

- De mégis, mi történt?

- Most már velem van - mondta a sliph. - Örökre.

- Az azt jelenti, hogy meghalt - mondta Richard. - Majd ha több időnk lesz, elmagyarázom. - A sliphhez fordult.

- Köszönöm a segítségedet, sliph, de most azt szeretném, ha aludnál!

- Ahogy parancsolod, Mester. Addig fogok aludni, amíg újra szükséged nem lesz rám.

A csillogó ezüstarc ellágyult, és visszaolvadt a medence higanyába. Richard öntudatlanul keresztbe tette ökleit. A fénylő medence világítani kezdett. A sliph elcsendesedett, és a kútba süllyedt, először lassan, majd egyre gyorsabban, amíg egyszerre eltűnt.

Kahlan Richardra bámult, ahogy a férfi kiegyenesedett.

- Azt hiszem, van egy pár dolog, amit majd el kell magyaráznod nekem.

- Ha lesz időm, megígérem, hogy megteszem.

- Különb is hol vagyunk?

- A Torony alsóbb régióiban, az egyik bástya lábánál.

- A Torony alsóbb régióiban?

Richard biccentett.

A könyvtár alatt.

- A könyvtár alatt! Senki sem képes bejutni a könyvtár alá! Olyan pajzsok rejtik, mely emberemlékezet óta távol tartott minden varázslót az alsó Toronytól.

- Nos, ott vagyunk, és erről is beszélünk majd később. Le kell jutnunk a városba.

Kiléptek Kolo szobájából, és rögtön a falhoz simultak. A vörös mriswith királynő ült a medencében a korlát mögött. Védőn terjesztette ki szárnyát dinnyényi tojások százai fölé, s segélykérő trombitálást hallatott, mely végigvisszhangzott a hatalmas torony belsejében.

A fenti nyíláson beszűrődő fényből Richard látta, hogy már késő délután van. Alig egy napig tartott, míg Aydindrilbe értek, legalábbis remélte, hogy csak egy nap telt el. A fényben látta a roppant méretű fészekaljja maszatos szürke és sárga tojást.

- Ez a mriswith királynő - magyarázta Richard sebtében, ahogy átmászott a korláton. - Össze kell törnöm a tojásokat!

Kahlan a nevét kiáltotta, megpróbálta visszahívni, ahogy átugrott a korláton, bele a sötét, mocsos vízbe. Richard előrenyújtotta a kardját, ahogy a derékig érő vízben, a középen álló sima sziklák felé úszott. A királynő a karmaira állt, s csattogó ordítást hallatott.

A feje a férfinak kigyózott, állkapcsai csattogtak. Richard abban a pillanatban suhintott a kardjával. A borzasztó fej visszahúzódott. Olyan szagot fűjt ki, melyben tisztán érezhető volt a figyelmeztetés. Richard könyörtelenül előrenyomult. A királynő állkapcsai felhúzódtak, s felfedték hosszú, éles agyarait.

Richard nem engedhette, hogy a mriswithek elfoglalják Aydindril. S ha nem semmisíti meg a tojásokat, akkor még több mriswith-tel kell számolniuk.

- Richard! - megpróbáltam a kék villámot, de itt nem működik! Gyere vissza!

A királynő sziszegve ráugrott. Amikor közelebb került, Richard a feje felé bökött, de a királynő épp kardtávolságon kívül maradt, és morgott dühében. Richard távol tudta tartani a fejet, amíg kapaszkodót keresett.

Talált egy dudort, hogy megkapaszkodjon, s felmászott a fekete, síkos sziklára. Megsuhintotta a kardot, s amikor a fenyegető állkapcsok visszahúzódtak, törni kezdte a tojásokat. Búzló tojássárgája csorgott a sötét kőre, ahogy feltörte a vastag, borszerű héjakat.

A királynő megvadult. Szárnyai csapkodtak, s felemelkedett a szikláról, épp annyira, hogy Richard ne érhesse el. Farka körbeforgott, és úgy csapkodott, akár egy óriási ostor. Farka közeledtével Richard kinyújtotta kardját, hogy távol tartsa. Pillanatnyilag jobban érdekelte, hogy összetörje a tojásokat.

A királynő csattogó fogakkal ugrott rá. Richard döfött egyet a karddal, mély sebet ejtve a királynő nyakán, mire az fájdalomában és dühében visszatámadott. Örvongve csapkodó szárnyai a sziklára döntötték a férfit. Richard oldalra hempergett, hogy elkerülje a királynő karmait. A szörnyeteg a farkával újra Richardra csapott, s állkapcsát csattogtatta. Richard rákényszerült, hogy a tojásokról megfedkezve magát védje inkább. Ha meg tudná ölni, egyszerűbb dolga lenne.

A királynő rikoltozott dühében. Egy pillanattal később Richard csattanó hangot hallott. A zaj felé fordult, s Kahlan látta meg, ahogy a lány Kolo ajtajának darabjával a tojásokat törte. Áthengeredett a csúszós sziklán, hogy Kahlan és a dühöngő királynő közé kerüljön. A fejére csapott a karddal, amikor az megpróbálta fejen harapni, a farkára suhintott, amikor azzal próbálta lesöpörni őket a szikláról, végül a karmára, amikor szét akarta tépni vele.

- Csak tartsd távol! - mondta Kahlan, miközben a deszkadarabbal, betörte a tojások héját, s belegázolt a nyálkás, sárga mocsokba. - Ezeket én elintézem!

Richard nem akarta, hogy Kahlan veszélybe kerüljön, de tudta, hogy a lány saját városát védi, tehát nem is kérte rá, hogy elrejtőzzék. Emellett valóban jól jött Kahlan segítsége. El kellett jutnia a városba.

- Csak siess! - mondta a rúgások és csapkodások közt.

A hatalmas vörös bestia Richardra vetette magát, s megpróbálta lelökni a szikláról. Richard oldalra hengeredett, de a királynőnek sikerült lecsapnia a férfi lábára. Felkiáltott a fájdalomtól, és a karddal a bestia felé suhintott.

A deszkadarab hirtelen a királynő tarajos fején csattant. A királynő fájdalmas visítással hátrált, szárnyai vadul csapkodtak, karmai az égnek meredtek. Kahlan belekarolt a férfiba, s elhúzta onnan, míg a vörös test megint a levegőbe emelkedett. Mindketten belezuhantak a zavaros vízbe.

- Mindegyiket szétörtem - újságolta Kahlan. - Menjünk innen!

- El kell kapnom, különben újabb tojásokat rak!

De a mriswith királynő, látva, hogy mindegyik tojását elpusztították, meghátrált a harc elől, és menekülni próbált. Szárnyaival örülten csapkodva a levegőbe emelkedett. A falra kapaszkodott, hatalmas karmait a kőbe mélyesztette, és a Torony felső részének széles nyílása felé mászott.

Richard és Kahlan kikecmeregtek a bűzölgő medencéből, és a gyilokjáró felé rohantak. Richard a lépcső felé indult, mely az épület belsejébe vezetett, de mikor ránehezedett a lábára, földre rogyott.

Kahlan felsegítette.

- Most nem kaphatod el! Elpusztítottuk az összes tojást, majd később lesz rá gondunk! Eltört a lábad?

Richard a korlátnak dőlt, s a fájdalmas zúzódot dörzsölve nézte, ahogy a királynő kimászik a Torony tetejének nyílásán.

- Nem, csak megütöttem. Le kell jutnunk a városba.

- De nem tudsz járni!

- Jól vagyok. Már alig fáj. Menjünk!

Richard felkapott egy világító gömböt, hogy megvilágítsa útjukat, aztán elindultak felfelé a Torony belsejéből. Kahlan még sosem járt ezekben a termekben, és folyosókon, ahol most Richard végigvezette. A férfinak a karjaiban kellett átvinnie őt a pajzsokon, s folyamatosan figyelmeztetnie, mihez ne nyúljon, s hová ne lépjen.

Ismételten vitába szállt a férfi figyelmeztetéseivel, de utasításait mégis követte, s magában mormogva jegyezte meg: sosem hitte, hogy ilyen különös helyek is léteznek a Toronyban.

Mire átküzdötték magukat a termeken és folyosókon, egészen a legfelső szinti folyosóig, a férfi lába, bár fáj még, de legalább már jobban mozgott. Ismét tudott menni, ha sántítva is.

- Végre, itt már tudom, hol vagyunk! - mondta Kahlan, amikor felértek a könyvtárakhoz vezető hosszú folyosóra. - Attól féltem, sosem jutunk fel onnan!

Richard a folyosók felé indult, amelyek tudomása szerint kivezettek. Kahlan rászólt, hogy arra nem mehet, de a férfi addig erősködött, hogy eddig is erre közlekedett, hogy a lány vonakodva bár, de vele tartott. A férfi karjában tartotta, míg átjutottak a pajzson, a bejárat nagy terembe, s mindketten csak örültek az ürügynek, hogy egymáshoz érhettek.

- Milyen messze kell még mennünk? - kérdezte a lány, s körülnézett a majdnem üres teremben.

- Arra! Ez a kijárat.

Amikor kívül kerültek az ajtón, Kahlan döbbenetében kétszer is megfordult. Megragadta Richard ingét, s az ajtóra mutatott. - Oda? Bementél oda? Ezen az úton mentél a Toronyba?

Richard bólintott.

- A kőút arra vezetett.

A lány dühösen az ajtófélfára mutatott.

- Nézd, mi van oda írva! Te be mertél ide menni?

Richard felnézett a hatalmas ajtó feletti kőperembe vésett szavakra.

- Nem tudom, mit jelent a szöveg!

- *Tavol de ator Mortado* - olvasta fel Kahlan hangosan. - Azt jelenti: A Holtak Útja.

Richard a kavicsrétegen és homokon túli többi ajtót is megnézte. Eszébe jutott, mi vár rájuk a kötörmeléken túl.

- Nos, úgy tűnt, ez a legnagyobb ajtó, s az út is egyenest odavezetett, tehát azt hittem, erre kell bemenni. Egyfajta megérzés, ha jobban belegondolsz. Engem meg „Halálhozónak” hívnak.

Kahlan rémülten dörgölte a karját.

- Rettegtünk, hogy felmész a Toronyba! Halálra ijedtünk, hogy bemész és meghalsz! Édes szellemek, nem tudom elhinni, hogy nem haltál meg. Oda még a varázslóknak sem volt szabad bemenniük. Az a pajzs ott benn, nem engedett volna ki, ha nem segítesz. Mindez már önmagában is hihetetlen.

- Minden pajzson át tudok jutni, kivéve a legveszélyesebb helyeket rejtő ajtókon.

Richard sziklarecséget hallott, és mozgást látott a homokban. Az egyik lépcsőfok közepére húzta Kahlant, ahogy a dolog feléjük kígyózott.

- Mi a baj? - kérdezte a lány.

Richard megmutatta.

- Ott valami jön.

Kahlan összevont tekintettel nézett a válla mögé, s odament a dudorhoz. - Csak nem félsz tőlük? - Lehajolt, belemélyesztette kezét a homokba, ahogy a dolog a lába alá ért. Úgy húzogatta körbe a kezét, mintha egy kedvenc állatkát simogatna.

- Mit csinálsz?

Kahlan játékosan megdögyönyözte a homok alatti valamit.

- Csak egy kőkutya. Giller varázsló varázsolta ide, hogy elijesszen egy asszonyt, aki mindig zaklatta. Az asszony nem mert átvágni a homokon, és persze az ő elméletük szerint senki sem mert volna a halálútra lépni. - Kahlan felállt. - Úgy érted... ne mondd, hogy megijedtél a kőkutyától!

- Nos... nem, nem egészen... de...

Kahlan a derekára tette a kezét. - Bementél A Holtak Útján, keresztül az összes pajzson, csak mert megijedtél a kőkutyától? Ezért nem használtad a többi ajtót?

- Kahlan, nem tudhattam, mi volt az a dolog a homok alatt! Sose láttam még ilyet... - A férfi megvakarta a könyökét. - Na jó, megijedtem tőle. Csak próbáltam óvatos lenni. A szöveget sem tudtam elolvasni, tehát nem tudtam, hogy ez az ajtó veszélyes.

Kahlan az égnek fordította szemeit.

- Richard, meg is...

- Nem haltam meg a Toronyban, megtaláltam a sliphet, s eljutottam hozzád! Most gyere! Le kell jutnunk a városba!

A lány átölelte a férfi derekát.

- Igazad van. Azt hiszem, egy kicsit ingerült vagyok a... - Az ajtóra mutatott. - Mindattól, ami odabenn történt. Az a mriswith királynő megijesztett. Nagyon hálás vagyok, hogy értem jöttél.

Kéz a kézben rohantak át a külső fal boltozatos kapuján.

Ahogy áthaladtak a hatalmas csapórács alatt egy erőteljes, vörös farok csapott le rájuk. Mielőtt Richard visszafordulhatott volna, a feje felett szárnyak suhantak. Karmok martak belé. Égető fájdalmat érzett a bal

vállában, ahogy egy karom belemélyedt. Kahlan odébbgurult a földön, ahogy a farok egy csapással ellökte.

Amíg a vállába fűrődő karom egyre közelebb vitte a kitátott agyarakhoz, a férfi kiszabadította kardját. A harag azonnal szétáradt benne. Belehasított az egyik szárnyba. A királynő visszahőkölt, és visszahúzta a karmát Richard vállából. Ahogy felpattant, a kard hatalma elfeledtette vele a fájdalmat.

Kardját suhogtatva védekezett, ahogy a fenevad fogát csattogtatva rátámadt. A királynő szárnyal, agyarral, karommal és farokkal egyszerre támadt a hátráló férfira. Richard eltalálta az egyik karmot, a királynő visszahúzódott a fájdalomtól. Farka körbesepert, középen eltalálta a férfit, és hozzávágta a falhoz. Richard vadul lecsapott a farokra, és lenyisszantotta a végét.

A vörös mriswith királynő hátsó lábaira ágaskodott, éppen a lándzsás csapórács alatt. Richard odaugrott a kioldó karhoz, és teljes súlyával lefelé nyomta. A kapu csikorogva zuhant a dühöngő szörny felé. A királynőnek az utolsó pillanatban sikerült földre gördülnie, így a lezuhanó rudak a háta helyett az egyik szárnyát érték. A szörny felüvöltött kínjában.

Richard rémülten rezzent össze, amikor meglátta, hogy Kahlan a földön fekszik. De a kapu másik oldalán! A királynő is észrevette a lányt, és örült erőfeszítéssel kitepte szárnyát a kapu alól, mely hosszú, rongyos cafatokban libegett utána.

- Kahlan! Menekülj!

A lány szédelegve próbált elmászni, de a fenevad megelőzte. Megragadta a lány egyik lábát, és erősen fogva tartotta. A királynő megfordult, és gyomorkavaró szagot lövellt felé. Richard azonnal megértette a jelentését: bosszú!

Örült erővel elkapta a kapu emelőkerék csigáját. Egyszerre néhány hüvelyknyit tudott emelni a rácson. A királynő az úton rohant, s Kahlant a lábánál fogva vonszolta maga után.

Richard elengedte a kereket, s a mágia dühével a vasrudak közé csapott a karddal. Szikrák és forró vasdarabok repkedtek a levegőben. Dühében ordítva vágta kardját újra és újra a vasba, újabb rést vágva a rudak között. Harmadik csapására kiesett egy nagyobb darab. Richard félrerúgta az útból és átvetődött a nyíláson.

Inszakadtából rohant az úton, követve a hátráló vörös bestiát. Kahlan a földet kaparta, s kétségbeesve erőlködve próbált kiszabadulni. A királynő, elérve a hidat, felugrott a fal szélére, s onnét vicsorgott a teljes sebességgel rohanó férfira.

A vadállat meglegette rongyos szárnyait, mintha nem tudná, hogy nem tud velük repülni. Richard felordított rohanás közben, amikor a királynő megfordult, s kitérte szárnyát, készülve zsákmányával elrugaszkodni.

A farok a földet septe, ahogy Richard a hídra vágatott. A férfi levágott hat láb hosszú darabot belőle. A királynő megperdült, és Kahlant fejével lefelé tartotta, mint egy rongybabát. Richard ész nélkül suhogtatta a kardot, vak dühében, ahogy a királynő felé harapott. A fenevad büzlő vérével befröcskölve lenyeste az egyik szárnyat. Pengéje alól fehér csontszilánkok repkedtek. A szörny csonka farkával Richard felé csapott, miközben kibontotta másik megnyomított szárnyát.

Kahlan sikoltva nyújtotta kezét Richard felé, és kevés híján el is érte. A férfi beledöfte kardját a vörös fenevad hasába. A vörös karmok elrántották Kahlant, amikor Richard megpróbálta megragadni. Richard levágta a másik szárnyat is a fenevad hátáról. Vér freccsent a levegőbe, ahogy a megvadult bestia ide-oda tekergőzött, és megpróbált elmenekülni előle. Ez legalább visszatartotta attól, hogy széttépje a lányt.

Richard lenyeste a farok újabb darabkáját is, amikor ismét elég közel jött hozzá. A királynő mozdulatai egyre lassultak, büzlő vérpermet hullt mindenfelé, Richard még néhány sebet ejtett rajta.

A férfi kinyúlt, és megragadta Kahlan csuklóját, az is az övét, majd a férfi markolatig a fűjtató vörös mellkasba döfte a kardot. Ez nagy hibának bizonyult. A halálra sebzett mriswith királynő görcsösen megszorította Kahlant lábát. A vörös bestia a híd szélére dőlt, s rémisztő lassúsággal áthengeredett rajta, és alá zuhant a tátongó mélységbe. Kahlan felsikoltott. Richard teljes erejével szorította. A lezuhanó fenevad súlya a falhoz préselte, és lehúzta a szédítő mélység fölé.

Richard átemelte a kardot a fal szélén, és egy erőteljes csapással lemetszette a Kahlant tartó lábat. A vörös fenevad pörögve zuhant alá az ezer láb mély szakadékba, és eltűnt az iszonyatos mélységben.

Kahlan a kezénél fogva függött ugyanezen mélység fölött. A férfi karján vér csorgott, egyenesen a markába. Richard érezte, hogy a lány csuklója kezd kicsúszni a kezéből. Csak a combjai tartották vissza, hogy át ne zuhanjon a falon Kahlannal együtt.

Kétségbeesett erőlködéssel felemelte a lányt néhány lábnyira.

- Kapd el a peremet a másik kezedd! Nem bírlak megtartani! Kicsúszol!

Kahlan a kőfal teteje felé kapott szabad kezével, és sikerült a súlya egy részét megtartania. A férfi ledobta a kardot a földre, a háta mögé, és a másik kezével megragadta a lány vállát. Végül a fogát csikorgatva sikerült átemelnie a lányt a fal peremén.

- Szedd le rólam! - sikoltott Kahlan és a lábát rázta. - Szedd le rólam!

Richard szétfeszítette a karmokat, s kiszabadította a lány lábát. Áthajította a vörös csonkot a fal szélén. Kahlan a karjaiba zuhant, és kimerülve zihált. Túl fáradt volt a beszédhez. Richard a lüktető fájdalomon keresztül is

megérezte a megkönnyebbülés melegségét.

- Miért nem használtad az erődet... a villámot?

- A Torony belsejében nincs hatalmam, itt kinn pedig leütött ez a vadállat. De te miért nem használtad a saját hatalmad - azt a fekete villámot, mint a Próféták Palotájában?

Richard is átgondolta a dolgot.

- Nem tudom. Nem tudom, hogy működik az erőm. Csak ösztönösen tudom használni. Akarattal nem működik.

- Megsimogatta a lány haját, s fáradtan becsukta a szemét. - Bár itt lehetne Zedd! Biztosan megmutatná, hogyan használjam, amikor akarom. Annyira hiányzik!

- Tudom... - suttogta Kahlan.

Még zihálásukon keresztül is meghallották a messziről hangzó csatakiáltásokat, és a kardok csengését. Richard rádöbrent, hogy furcsa szagot érez. A levegő is elködösödött tőle.

Felsegítette Kahlant, észre sem véve a vállába hasító fájdalmat. Lerohantak a szerpentinúthoz, ahonnét látni lehetett a várost. Odaérve mindketten megtorpantak. Kahlan levegőért kapkodott.

Richard rémülten rogyott térdre.

- Édes szellemek! - suttogta. - Mit tettem!

19. fejezet

- Rahl Nagyúr megérkezett! - vitték a hírt egyre messzebb a d'harai seregben. - Tartsatok ki! Rahl Nagyúr visszatért!

Kiáltás zengett a délutáni levegőben. Hangok ezrei keltek szárnyra a csata hevében. Fegyverek emelkedtek a füstös levegőbe, a kiáltások ütemére. - Rahl Nagyúr! Rahl Nagyúr! Rahl Nagyúr!

Richard zord arccal lépkedett a katonák között a csata forgatagában. Sebesült, vérző emberek álltak fel és sorakoztak mögé.

A sűrű füstön keresztül is látni lehetett, hogy a kanyargós utcákon őrző csata dúlt. A sötét páncélos d'haraiak élgárdája ott küzdött az első sorokban. A másik oldalon vörös tenger borította be a várost, és szorongatta őket. A Falka Vére katonái. Körülöttük minden oldalon csak jöttek, jöttek, könyörtelenül, megállíthatatlanul.

- Jöcskán százezren felül vannak - mondta Kahlan, látszólag önmagának.

Richard legalább százezres haderőt küldött Kahlan keresésére. Kettéosztotta aydindrili erőit, és a felét elküldte, hogy kutassák fel az Inkvizítor Anyát. Most megérkezett a Falka Vére, hogy kihasználják a taktikai hibát.

De még így is lennie kellett elég d'harainak ahhoz, hogy ellenálljanak ennek a hatalmas seregnek. Valami nagy hiba történt.

A háttérben összegyűlő sebesültek növekvő tömegében Richard elérte a legnagyobb harc közelét. A Falka Vére a város minden irányából feléjük nyomult. A Király Sor irányából lángok csaptak fel. A sötét egyenruhás sereg központjául az Inkvizítor Palota fehér oszlopai szolgáltak.

Tisztek jöttek futva, de a Nagyúr megérkezése feletti örömeiket elhalványították az események. A csataterőről hallatszók sikolyok belehasítottak az idegeibe.

Richard is megdöbrent saját hangjának halálos nyugalma hallatán.

- Mi történik itt? Ezek d'harai katonák! Miért vonulnak vissza? Nincsenek előhátrányban. Hogy nyomulhatott a Falka Vére ilyen mélyen a városba?

A harcedzett tisztsz csak egy szót szólt.

- Mriswithek!

Richard ökle összeszorult. Ezek az emberek nem voltak felvértezve a mriswithek ellen. Egy mriswith tucatnyi embert volt képes megölni egy pillanat leforgása alatt. Richard mriswithek hosszú sorát látta a sliphbe lépni - százakat.

Lehet, hogy a d'haraiak nem mindig voltak számbeli hátrányban, de most már ez volt a helyzet.

A szellemek hangja kezdte elnyomni a halálhörgések zaját Richard elméjében. A füstön keresztül meglátta a nap sápadt korongját. Még kétórányi fény.

Richard tekintete három hadnagyon akadt meg.

- Te, te és te. Gyűjtsetek össze annyi embert, amennyit csak lehet. - Hátra sem fordult, úgy intett Kahlan felé. - Vigyétek az Inkvizítor Anyát, a királynőnket a Palotába, és védjétek meg.

A katonák Richard szeméből kiolvashatták a feladat fontosságát és az esetleges kudarc következményeit.

Kahlan ellenkezni akart. Richard kihúzta kardját.

- Most!

A harcosok mozgásba lendültek, és magukkal vitték Kahlant, hiába kiabált Richard után. Richard nem látott, és nem hallott.

Addig beleveszett az élő harag hullámaiba. A mágia és a halál veszélyes táncot lejtett egymással a férfi tekintetében. Hirtelen úr támadt körülötte, ahogy emberei csendben hátrébb araszoltak.

Richard a karjáról a pengére törölte a vért, hogy kardja megérezhesse a vér ízét. A düh egyre magasabbra

csapott benne.

A férfi megfordult, halálos tekintetével a prédát kereste. A kard dühének és saját haragjának kettős vihara lassan elnyomta a küzdelem zaját, de Richard tudta, hogy még ennél is több haragra lesz szükség. Szaggatottan felnyitotta az összes sorompót az elméjében. Szabadjára engedte minden hatalmát. Lelke, Tehetsége egyesült a kardban lakó szellemek erejével. A Kereső volt, de ugyanakkor több is annál.

Ebben a pillanatban valóban ő volt a *Halálhozó*.

Ekkor előrelendült, utat tört az emberek közt, át a vörös köpenyes hódítókkal küzdő, fekete bőrpáncélos katonákon, át az árusokon, akik szintén kardot ragadtak, át a lándzsát forgató városbeli ifjakon, és a botokkal hadonászó fiúkon.

Útközben csak azokat a katonákat vágta le, akik az útját állták. Sokkal halálosabb ellenfelet keresett náluk.

Richard felugrott egy óriási szekérre. Férfiak nyüzsögtek körülötte, hogy távol tartsák a veszélyt. Richard karvalytekintete végigsepert a színen. A halál volt a célja.

Vörös köpenyesek tengere árasztotta el a halott d'haraiak helyét. A d'harai harcosok száma megcsappant, de ő a mágiába veszett, s másra sem gondolt, csak az ellenségre, akit el kellett veszejtenie haragjának máglyáján.

Agyának hátsó rekesze a mészárlás láttán zokogott, de a bánat beleveszett a harag viharába.

Richard érezte jelenlétüket, aztán meg is pillantotta őket. Villámgyors mozdulatokkal martak a katonái húsába és arattak a halál mezején. A Falka Vére követte őket, és előzőnlötték a megtizedelt d'haraiakat.

Richard felkapta az Igazság Kardját, s a pengét a homlokához szorította. Egész lényével a feladatra fókuszált.

- Penge! - szólt. - Ne hagyj el a mai nap!

„*Halálhozó.*”

- Táncolj velem, halál! - mormolta. - Készen állok!

A Kereső csizmái megdobbantak az utca kövén. A kard összes előző gazdájának szelleme egyesült a férfiéval. Második bőrként viselte magán tudásukat, tapasztalatukat, ügyességüket. Engedte, hogy a mágia vezesse mindenekelőtt, dühét és akaratát megelőzve. Pengéje halálos-fürgén megtalálta célját, és egy mriswith már lehanyatlott.

- *Ne pazarold erődet azokra, akiket mások is meg tudnak ölni!* - szólaltak meg benne a szellemek hangjai. - *Csak azokra, akiket nem!*

Richard hallgatott a hangokra, s belső érzetére hagyta, hadd érezze meg a mriswitheket. Táncot járt a halállal, és a halál meg is találta őket, mielőtt megláthatták volna Richard jöttét. Minden fölös erőfeszítés, felesleges mozdulat nélkül megölte őket. Pengéjének minden csapása húsba talált.

Richard a vonalak között csapongott, a Falka Vérért vezető pikkelyes figurákat kereste. A tűz hevét érezte, ahogy közéjük rohant. Orrcimpái megteltek a mriswithvér szagával. Útját a halál kísérte mindenütt.

Még így is tudatában volt, hogy mindez nem lesz elég. Minden erejével az öldöklésre összpontosított, mégis tudta, ez így kevés lesz. Belőle csak egy volt, s ha a legkisebb hibát is véti, még ez az egyetlen mankó is eltűnik. Olyasmi volt ez, mintha úgy akarna elpusztítani egy csapat hangyát, hogy egyesével rájuk lép.

Egy *yabree* már így is közelebb jutott hozzá, mint akarta. Énekük már kétszer belehasított a húsába. De ami még rosszabb, emberei százával hullottak el mellette, a Falka Vére pedig egyszerűen csak lemészárolta a sebesülteket. A gyilkolás rendületlenül folyt tovább.

Richard a napra nézett, s látta, hogy már félig a horizont mögé bújt. Az éjszaka köpenyként borult a haldoklók utolsó hörgésére. Tudta, lehet, hogy ő sem éri meg a hajnalt.

Richard szúrást érzett az oldalában, ahogy megfordult. Egy mriswith robbant szét vörös léggömbként, ahogy kardja lecsapott. Kezdett fáradni, s egyre közelebb jöttek hozzá. Felemelte a pengét, és a mozdulattal egy újabb szörny beleit ontotta ki. Halálhörgésük süket fülekre lelt.

Kahlan jutott eszébe. A reggel már nem jön el. Richard számára nem. Kahlan számára sem. A halál sötét felhőként járt a nyomukban.

Erőszakkal kiverte fejéből a lányt. Nem engedhette, hogy figyelme elterelődjön. Fordulat. Penge fel, egy karom levágva. Csel, vágás a gyomorba. Perdület, penge lecsap egy sima fejre. Csapás. Alábukás. Vágás. A hangok utasításokat osztogattak, ő pedig kérdés, habozás nélkül engedelmeskedett nekik.

Elfulladó rémülettel döbrent rá, hogy már Aydindril központjáig visszaszorították őket. Megfordult és a hatalmas térre nézett, ahol dült örült forgataga. Az Inkvizítor Palotától már csak fél mérföld választotta el őket. A mriswithek nemsokára áttörnek a vonalakat, és előzőnlík a Palotát.

Hangos ordítást hallott, s meglátta, hogy az ellenséges vonalak mögött d'harai katonák tömege özönlött a Falka Vérére, egy mellékutcából, s elvonták azok figyelmét a fővonalról. A d'haraiak hátba támadták a Falka Vérért, s miszlikbe vágták őket.

Richard szoborra merevedett, mikor meglátta az élükön Kahlant. Serege nemcsak d'haraiakból, de a Palotában dolgozókból is állt. A férfiban a vér is megfagyott, amikor eszébe jutott, Ebinissia népe hogyan védte a várost a végsőkig.

Mit csinál Kahlan? A Palotában kellene lennie, ahol biztonságban van. Látta, hogy ez okos lépés ugyan, de

egyben végzetes is. A Vérnek túl sok embere van, s a lány csapdába is eshet, mert a vonal közepén küzd.

Mielőtt megtörténhetett volna, a lány visszavonult. Richard lenyisszantotta egy mriswith fejét. Abban a pillanatban, hogy arra gondolt, a lánynak vissza kellene vonulnia, Kahlan újabb kisebb támadást intézett egy másik mellékutcából.

Az arcvonalban küzdő Falka Vére katonák az újabb támadás felé fordultak, de a következő hullám ismét hátulról érkezett. A mriswithek viszont tompították a támadás hatékonyságát, mert ahogy megjelentek az újabb fronton, ugyanazzal a halálos lendülettel aprították a d'harai erőket, mint egész délután.

Richard keresztülvágta magát a karmazsinköpenyesek vonalán, hogy eljusson Kahlanhez. A mriswithekkel folytatott harc után az emberek lassúnak, lanyhának tunktek. Csak a távolság tette harcéa a dolgot. Karja már fáradni kezdett, ereje egyre fogyott.

- Kahlan! Mit csinálsz itt? - A mágia ereje átfűtötte a férfi hangját, ahogy megragadta a lány karját. - A Palotába küldtelek, ahol biztonságban vagy!

A lány elrántotta karját. A másik kezében vértől síkos kardot tartott.

- Nem fogok sarokba szorítva elpusztulni! Küzdeni fogok az életemért! És ne ordíts velem!

Richard megperdült, mert megérezte a jelenléte. Kahlan lebukott, ahogy vér és csontdarabok repültek a levegőben. A lány megfordult, és parancsokat kiáltott. Szavára férfiak sora vetette magát a harcba.

- Akkor együtt halunk meg, királynőm! - suttogta Richard, mert nem akarta, hogy Kahlan meghallja a szavaiban csendülő lemondást.

Richard megérezte a mriswithek özönét, ahogy az arcvonalak visszahúzódtak a tér közepére. Túl sokan voltak, semhogy egyesével érzékelhette volna őket. Ekkor a vörös köpenyesek fénylő páncéljai felett hirtelen megpillantott egy zöld áradatot özönlteni a város felé. Richard nem értette, mit is jelenthet ez. Richard visszahúzta Kahlant. A lány vonakodása megszűnt, ahogy a férfi beleperdült az elmosódó pikkelyes figurák tömegébe, mire azok hirtelen láthatóvá váltak. Áttáncolt seregük közt, s mindegyik útjába kerülőt levágta. Az örült mészárlás közben az égen valami más is feltűnt neki, amit nem értett. Foltokat látott. Azt hitte a fáradtság miatt látja úgy, mintha az égbolt megtelne foltokkal.

Egy túl közel suhanó *yabree* látványára felordított haragjában. Gyors egymásutánban levágta az alak karját és fejét. Egy másik penge is felé sűvített. Richard lebukott és kardjával riposztózott. Egy újabbat visszakézből vágott le a baljában tartott késsel. Hátra kellett rúgnia, hogy egy újabbat feltartóztasson, míg kardja felszabadul.

Hideg dűhvel döbbsent rá, hogy a mriswithek megértették: ő az egyetlen komoly fenyegetés rájuk nézve, és bekerítették. Még hallotta, ahogy Kahlan a nevét sikoltja. Mindenütt üveges szemek meredtek rá. Semmit sem tehetett, sehová sem menekülhetett. Szinte már érezte a pengék szúrását, melyek túl közel jöttek ahhoz, hogy félre csapja őket kardjával. Túl sokan voltak. Édes szellemek, túl sokan.

Már katonákat sem látott a közelben. Pikkelyek és csillogó háromélű pengék fala vette körül. Csak a mágia dühe lassította őket. Azt kívánta, bár megmondta volna Kahlannek, mennyire szereti, ahelyett, hogy ráordított.

Valami barna villant szemének periferiáján. Meghallotta egy mriswith halálhőrgését, de a halál ezúttal nem tőle származott. A sok forgástól, a kardemelgetéstől és a csontmetsző csapásoktól már szédült. Egy hatalmas árny hullott alá fentről. Majd egy újabb követte. Richard megpróbálta kitörölni a mriswith-vért a szeméből, hogy megértse, mi történik itt. Körülötte mindenfelé mriswithek hullottak, pedig hozzájuk sem ért.

Richard szárnyakat látott. Barna szárnyakat. Fejeket szagató, szőrös karok villogtak szeme előtt. A pikkelyeseket karmok tépték szét, és agyarak fűrdtek torkukba.

Richard visszahőkölt, ahogy egy roppant nagy gár egyenesen előtte huppan a földre, és szétszórt mriswitheket maga körül.

Gratch volt az.

Richard pislogva nézett körül. Mindenhol gárokat látott. A levegőben még többet - ők voltak a foltok, amiket az égen látott.

Gratch egy széttépett mriswithet hajított a Falka Vére emberei közé, és újabb préda után vetette magát. Mindenhonnt gárok özönlöttek feléjük. Egyre többen és többen ereszkedtek a mriswithek közé. Mindenfelé zöld szemek villogtak. A mriswithek köpenyükbe burkolóztak, és láthatatlanná lettek, de ez nem segített; a gárok így is megtalálták őket. Nem volt számukra menekvés.

Richard két kézre fogta kardját, s ügyetlenül felemelte.

A gárok bömböltek.

A mriswithek ordítottak.

Richard nevetett.

Hátulról Kahlan karjai ölelték át.

- Szeretlek! - suttogta a férfi fülébe. - Azt hittem, meg fogok halni, anélkül, hogy elmondhatnám.

A férfi megfordult, és belenézett a lány könnyáztatta zöld szemébe.

- Én is szeretlek!

Richard meghallotta a küzdelmet túlharsogó csatakiáltásokat. A zöld tenger, amit látott, emberekből állt.

Férfiak tízezrei voltak, akik hátbatámadták a Falka Véré. Az épületek közül támadtak, s viasszaszorították a karmazsinköpenyeseket. A Richard oldalán álló d'haraiak, megszabadulva a mriswithektől, a tőlük ismert halálos könnyedséggel rohanták le a Vér seregét.

Zöld ruhás férfiak csapata törte át a Falka Vére seregét. Richard és Kahlan felé tartottak. Minden oldalról gárok tucatjai hadakoztak a mriswithekkel. Richard felugrott egy szökőkút peremére, hogy jobban lássa, mi történik. Megfogta Kahlan kezét, és felsegítette maga mellé. Többen odarohantak, hogy védjék őket, s viasszatartsák az ellenséget.

- Ezek keltoniak! - kiáltotta Kahlan. - Ezek a zöldek keltoniak!

Richard megismerte az élükön harcoló férfit: Baldwin tábornok volt az. Amikor a tábornok meglátta őket a szökőkútnál, egy alacsony testőrével együtt kivált a főseregből, távoztában parancsokat kiabált, és átvágta magát az ellenségen. Lovaik patái úgy taposták a vörös köpenyeseket, mint az őszi faleveleket. A tábornok a biztonság kedvéért levágta néhányukat. Miután átvágta magát a csatatéren, a szökőkúton álló Richard és Kahlan elé vágatott.

Baldwin tábornok kihúzta kardját, meghajolt a nyeregben, két gombbal vállára csatolt, félvállra vetett, nehéz szerzsköpenye alól elővillant a zöld bélés. Felemelkedett, s öklével cserszínű felöltőjére csapott.

- Rahl Nagyúr! - mondta tiszteletteljesen.

Újra meghajolt. - Királynőm! - kiáltotta még nagyobb tisztelettel.

Amikor felemelkedett, Kahlan odahajolt hozzá, hangjában megdöbbenés bujkált.

- A micsodád?

A férfi feje búbjáig elpirult. Újra meghajolt.

- Leg... dicsőségesebb... mélyen tisztelt királynőm, Inkvizitor Anya...

Mielőtt Kahlan megszólalhatott volna, Richard megragadta a lány ingét.

- Épp itt mondtam meg a tábornoknak, hogy kinevezlek Kelton királynőjének.

A lány szemei kikerekedtek.

- Kelton...?

- Igen - felelte Baldwin tábornok, s végignézett a csatatéren. - Ez összetartotta Keltont, és megadásunk is érvényben maradt. Rahl Nagyúr tudatta velünk ezt a nagy megtiszteltetést, hogy a Galeán uralkodó Inkvizitor Anyát tudhatjuk királynőnknek, s ezzel is megmutatta, hogy minket is olyannyira nagyrabecsül, mint szomszédunkat. Tehát azonnal Aydindrilbe hoztam a hadsereget, hogy segítsen Rahl Nagyurat az Inkvizitor Anya védelmében, és hogy csatlakozzunk a Birodalmi Rend elleni harchoz. Nem akartam, hogy felségeket azt higgye, nem álltunk harcra készen.

Kahlan végre pislogott egyet, és kiegyenesedett.

- Köszönöm, tábornok! A segítség épp időben érkezett. Minden elismerésem az öné!

A tábornok lehúzta hosszú, fekete páncélkesztyűjét, s széles, övébe tűzte őket. Megcsókolta Kahlan kezét. - Ha új királynőm megbocsát nekem, most viasszatérnék az embereimhez. Haderőnk felét szétszörtük, hogy elkapják az áruló fattyakat, akik menekülni próbálnak. - Újra elpirult. - Bocsássa meg, felséges királynő, hogy a katonák nyelvén szólok.

Miután a tábornok viasszatért embereihez, Richard tekintete végigfutott a harctéren. A gárok újabb mriswithek után kutattak, de csak néhányat találtak. Ezek élete sem tartott már sokáig.

Úgy tűnt, Gratch újabb néhány hüvelyknyit nőtt, mióta Richard nem látta. Most már akkora volt, mint bármelyik hím gár. Úgy tűnt, ő vezeti a keresést. Richard még kába volt a megdöbbenéstől, de a túlélés felett érzett örömet megkeserítette a szeme elé táruló vérfürdő.

- Királynő? - hebegte Kahlan. - Kineveztél Kelton királynőjévé? Az Inkvizitor Anyát?

- Akkor jó ötletnek tűnt - magyarázta Richard. - Úgy tűnt ez az egyetlen megoldás, hogy Kelton ne forduljon ellenünk.

A lány boldogan mosolygott.

- Nagyon helyes döntés volt, Rahl Nagyúr.

Amikor Richard végre viasszadugta kardját a hüvelyébe, három vörös pont tűnt fel a fekete d'harai egyenruhák között. A három Mord-Sith Agieljével a kezében rohant a tér felé. Mindannyian vörös bőrpáncélt viseltek, de ez most nem váltotta ki a szokásos hatást a mindent beborító vértengerben.

- Rahl Nagyúr, Rahl Nagyúr!

Berdine úgy repült felé, ahogy egy mokus vetődik ágról ágra. Karjával és lábával átölelve nekilökte a férfit a falnak, s beledöntötte az olvadó hólébe.

Feltérdelt a férfi gyomrára. - Rahl nagyúr! Sikerült! Levetted a köpenyt, ahogy mondtam neked. Végre meghallottad a figyelmeztetésemet!

Újra a férfira vetette magát, s vörös karjaival átölelte. Richard viasszatartotta lélegzetét, ahogy alámerült a vízbe. Bár a jéghideg hólében fürdés nem tartozott a kedvenc időtöltései közé, mégis örült, hogy a bűzlő mriswithvér egy része leázik róla. Levegőért kapkodott, amikor a lány az ingénél fogva kiemelte a pocsolýából. A lány az ölébe ült, lábával átölelte a férfit, s újra megölelte.

- Berdine! - suttogta Richard. - A vállam megsebesült. Kérlek, ne szorítsd úgy!

- Semmiség! - felelte a lány a Mord-Sithekhez méltón. - Annyira aggódtunk! Amikor a támadás jött, azt hittük, sosem látunk többé! Azt hittük, hibáztunk.

Kahlan megköszönte torkát. Richard kinyújtotta kezét, hogy bemutassa a lányt.

- Kahlan, ezek a személyi testőreim: Cara, Raina és ő itt Berdine. Hölgyeim, ez Kahlan, a királynő!

Berdine, meg sem próbálva felállni a férfi öléből, Kahlanre vigyorgott. - Én vagyok Rahl Nagyúr kedvence.

Kahlan összefonta karját, zöld szemei elsötétültek.

- Berdine, segíts felállnom!

- Még mindig mriswith szagod van. - Berdine visszanyomta a vízbe Richardot, s megint visszahúzta az ingénél fogva. - Így már jobb. - Közelebb vonta a férfit. - Ha még egyszer így elrohansz, anélkül, hogy hallgatnál rám, a fürdetésnél nagyobb büntetést kapsz!

- Mi folyik itt? Mi ez a dolog a nőkkel meg a fürdéssel? - kérdezte Kahlan nyugodtan.

- Nem tudom! - nézett fel a férfi a még mindig dühöngő harcra, majd vissza Berdine kék szemeibe. Jobb karjával átölelte a lányt. - Sajnálom! Bárcsak hallgattam volna rád! Ostobaságomért túl nagy árat fizettünk.

- Jól vagy? - suttogta a lány a férfi fülébe.

- Berdine, szállj le rólam! Segíts felkelni!

A lány oldalra hengeredett.

- Kolo azt írta: a mriswithek ellenséges varázslók, akik Tehetségüket láthatatlanná válásra váltották.

Richard felsegítette Berdinét.

- Én is majdnem így jártam.

A lány lábujjhegyen állt a vízben, s félrehúzva a férfi ingét, megvizsgálta Richard nyakát. Megkönnyebbült sóhajt hallatott.

- Elmúlt. Biztonságban vagy! Kolo megírta, hogyan történik a változás. Az első lépés a pikkelyek megjelenése. Azt is írta, hogy őszöd, Alric találta ki a mriswithek elleni harc legjobb eszközét - ujjával rájuk mutatott - a gárokat.

- A gárokat...?

Berdine bólintott. - Megadta nekik a képességet, hogy megérezhessék a mriswitheket, még akkor is, ha láthatatlanok. Ezért villog a gárok szeme zölden. Ez a varázskapcsolat minden gárban megvan, főleg azokban, akik a varázslóknak köszönhetően közvetlenül képviselték a szaporodási dominanciát a többiek felett, s idővel egyfajta tábornokokká váltak a gár nemzetségnél. Ezek a gárok nagy megbecsülésnek örvendtek a többiek körében, és az Újvilág népei mellett harcoltak az ellenséges mriswithek ellen, visszaszorítva azokat az Óvilágba.

Richard csak bámult megdöbbenésében.

- Mi mást írt még?

- Nem volt időm többet elolvasni. Túlzottan elfoglaltak voltunk, mióta elmentél.

- Mióta? - A férfi kilépett a szökőkútból, s Carához fordult. - Mikor mentem el?

A lány a Toronyra pillantott. - Majdnem két napig voltál távol. Tegnapelőtt éjjel. Ma hajnalban jöttek a hírnökök, és jelentették, hogy a Falka Vére a sarkukban van. Nem sokkal ezután támadásba lendültek. A harc ma reggelig tartott. Először minden rendben ment, de aztán a mriswithek... - A lány hangja elcsuklott.

Kahlan a férfi derekára fonta karját, hogy támaszt nyújtson neki.

- Sajnálom, Cara! Itt kellett volna lennem... - A férfi szédelegve nézte a holtak tengerét. - Az én hibám!

- Én is megöltem kettőt - mondta Raina, hangjában leplezetlen büszkeséggel.

Ulic és Egan rohanva jöttek, s azonnal védelmező állásba vágták magukat.

- Rahl Nagyúr! - Kiáltotta Ulic. - Mindig örülünk, ha látunk. Hallottuk az éljenzést, de valahányszor elkapunk volna, már mindig máshol voltál.

- Igazán? - kérdezte Cara, felvont szemöldökkel. - Nekünk sikerült.

Ulic megforgatta szemét, s újra a harc felé fordult.

- Mindig ilyenek? - suttogta Kahlan a férfi fülébe.

- Nem! - suttogott vissza Richard. - A te kedvedért elővették a legjobb modorukat.

Richard fehér zászlókat pillantott meg a Falka Vérének serege felől. Senki sem fordított rá figyelmet.

- D'Harai a harcban nem ismer kegyelmet - mondta Cara, a férfi tekintetének irányába nézve. - Mindjárt vége.

Richard leugrott a szökőkútról. Amikor előrelendült, testőrei azonnal követték.

Alig három lépés után Kahlan is csatlakozott hozzá.

- Richard, mit csinálsz?

- Véget vetek ennek.

- Nem teheted! Esküt tettünk, hogy a Birodalmi Rendet az utolsó emberig kiirtjuk. Hagynod kell őket! Ők is ezt tették volna velünk!

- Nem tehetem, Kahlan. Nem vagyok képes. Ha mindőjüket megöljük, a Birodalmi Rend katonái többé nem adják meg magukat, tudván, hogy ez ügyis csak a halált jelenti. Ha megmutatom nekik, hogy halál helyett csak

börtönbe jutnak, akkor nagyobb lesz a hajlandóságuk a megadásra. Ha hajlandóak lesznek feladni, akkor úgy győzünk, hogy közben nem veszítjük el annyi értékes emberünket, és ez is minket erősít. Így pedig győzni fogunk.

Richard parancsokat kiabált. A parancsokat továbbították a katonák sorai közt, és a csata heve lassacskán alábbhagyott. Ezrek tekintete fordult felé.

- Engedjétek ide őket! - szólt Richard egy parancsnoknak.

Richard visszaállt a szökőkút szélére, s nézte, ahogy a Falka Vére parancsnokai hozzá vezetik embereiket. Köröttük mindenhol d'haraiak hemzsegték, s őrt álltak. Utat nyitottak, és a karmazsinköpenyesek ide-oda nézegetve ellépkedtek közöttük.

Élükön egy tiszt állt Richard elé. Hangja rekedt és megadó volt.

- Felség, elfogadja megadásunkat?

Richard összefonta karjait.

- Attól függ. Hajlandóak vagytok elmondani az igazat?

A férfi csendes, vérborította embereire pillantott.

- Igen, Rahl Nagyúr.

- Ki mondta nektek, hogy támadjátok meg a várost?

- A mriswithek adták a parancsokat, sokunkat pedig álunkban vezetett az Álomjáró.

- Meg akartok szabadulni tőle?

Mindannyian vagy bólintottak, vagy halk hangon mondták az igenlő választ. Mindannyian készen álltak, hogy mindent elmondjanak, amit az Álomjáró és a Birodalmi Rend terveiről tudnak.

Richard annyira el volt csigázva, s annyira fájt mindene, hogy alig bírt megállni a lábán. A kard haragjából merített erőt, hogy a lábán maradjon.

- Ha meg akarjátok adni magatokat, s alávetitek magatokat a d'hari törvényeknek, akkor térdeljete le, és esküdjete hűséget.

Az egyre gyengülő nap félhomályában, a haldoklók hörgésével kísérve, a Falka Vérének megmaradt katonái térdre ereszkedtek, s a csatlakozó d'haraiak vezetésével esküt tettek.

Egy hatalmas, a várost betöltő hangon elmondták az eskü szövegét, közben mindannyian a földig hajtották fejüket.

- Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Rahl Nagyúr, védelmezz, minket! Fényedben gyarapodunk! Kegyelmedben oltalmat találunk! Bölcsességed előtt fejet hajtunk! Csak azért élünk, hogy szolgáljunk! Életünk a tiéd!

A katonák letépték karmazsinköpenyüket, majd a tűzbe dobták. Miután a sereget elvezették, Kahlan Richardhoz fordult.

- Épp most változtattad meg a háborúzás szabályait, Richard! - Végignézett a mészárlás színterén. - Már annyian meghaltak.

- Túl sokan! - suttogta a férfi. Közben figyelte a Falka Vérének üres kézzel lépdelő menetét az éjszakában, körülvéve azokkal, akiket nem is olyan régen még megpróbáltak kiirtani. Nem tudta, nem csinált-e örültséget.

- A kegyelmedben menekvést találunk - idézte Kahlan az eskü szövegét. - Talán így gondolták eredetileg is. - Megnyugtatón a férfi vállára tette kezét. - Úgy érzem, ez így helyes.

Nem messze Sanderholt asszony állt, egy vértől csatagos hús-vágó bárdal a kezében, és egyetértően mosolygott.

Villogó zöld szemek gyűltek a térre. Richard sötét hangulata felengedett, amikor meglátta Gratch vigyorát. Kahlannal együtt leugrottak, és a gárhoz siettek.

Sosem volt még ilyen kellemes azokba a szőrös karokba temetkezni. Richard könnyezve nevetett, ahogy a gár felkapta a földről.

- Szeretlek, Gratch! Annyira szeretlek!

- Grrrrrrath ssssssszerrrrret Raaaaachaaaaaarg.

Kahlan is csatlakozott az öleléshez, majd megkapta saját, személyre szóló ölelését. - Én is szeretlek, Gratch! megmentetted Richard életét. Mindent megkapsz tőlem!

Gratch elégedetten gurgulázott, ahogy egyik karmával megsimogatta a lány haját.

Richard leütött egy legyet.

- Gratch, rajtad vérböglyök vannak!

Gratch önelégült mosolya még szélesebb lett. A gárok arra használták a legyeket, hogy megtalálják velük a zsákmányt, de azelőtt Gratchnek nem volt egy sem. Richard nem akarta bántani Gratch vérlegyeit, de egyre szemtelenebben támadtak. Megszúrták a nyakát.

Gratch lehajolt, karmára szúrta egy döglött mriswith alvadt vérrögét, s hasának rózsaszín bőrére maszatolta. A legyek engedelmesen visszatértek a lakomára. Richard megdöbbsent.

Körülnézett, s meglátta, hogy az összes zöld szempár őrá mered.

- Gratch úgy tűnik, komoly kalandban volt részed. Te gyűjtötted össze ezeket a gárokat? - Gratch a gár büszkeségtől sugárzó arccal bólintott. - S megtették, amit kértél?

Gratch főnöki méltósággal csapott mellkasára. Megfordult és morgott egyet. A többi gár furcsa morgással felelt. Gratch elmosolyodott, agyarái kivillantak.

- Gratch, hol van Zedd?

A boldog mosoly lehervadt. A nagy darab gár összegörnyedt, ahogy Richard átnézett a vállán, fel a Toronyba. Visszafordult, s villogó zöld szemei egy kicsit elködösödtek, ahogy sajnálkozva megrázta a fejét.

Richard visszafojtotta a zokogást. - Értem! - suttogta. - Láttad, meghalni?

Gratch a mellkasára csapott, szőrét a feje tetején összeborzolta, Zedd utánozva, aztán a Toronyra mutatott, és karmait a szemei elé tapasztotta. Ez volt Gratch jele a mriswithre. Jeleiből és kérdéseiből Richard képes volt kikövetkeztetni, hogy Gratch elhozta Zeddét a toronyig, majd ott megküzdöttek egy csomó mriswithtel, és Gratch látta Zeddét a földön feküdni mozdulatlanul, vérző fejjel. Később viszont már nem találta meg az öreg varázslót. A gár akkor útrakelt, hogy segítsen a mriswithek elleni harcban, és megvédje Richardot. Komoly munkát végzett, mire megtalálta a gárokat, és összegyűjtötte őket.

Richard újra megölelte barátját. Gratch hosszasan szorongatta, majd visszahúzódott, hogy utána nézzen a többi gárnak.

Richard érezte, ahogy összeszorul a torka.

- Gratch, itt tudsz maradni?

Gratch egyik karmával Richardra mutatott, a másikkal Kahlanre, egymás felé tolta őket. A mellkasára csapott, majd hátul egy másik gárra mutatott. Az előrejött, és mellé állt. Richard rájött, hogy egy nőstény gár.

- Gratch, neked barátnőd van? Mint nekem Kahlan?

Gratch elvigyorodott, és mindkét karmával a mellére csapott.

- A gárokkal akarsz maradni! - találta ki Richard.

Gratch szomorúan biccentett, a mosolya meg-megrezdült.

Richard legkedvesebb mosolyával nézett rá.

- Ennek nagyon örülök, kedves barátom! A szerelmeddel akarsz maradni, és az új barátaiddal. De bármikor meglátogathatsz minket. Mindig örülünk majd neked is, új barátaidnak is! Valamennyiőtöknek. Mindig szívesen látunk titeket!

Gratch mosolya megint felvillant.

- Gratch, megtennél nekem még valamit? Kérlek! Nagyon fontos dologról lenne szó! Nem bántjuk a gárokat, de ti se egyetek embert. Rendben?

Gratch a többiekhez fordult, s furcsa, gyomorhangon morgott nekik az ő nyelvükön. Gurgulázó morgásokat hallattak, s úgy tűnt, beszélgetésük elhúzódik. Gratch néha felemelte morgó hangját, s erőteljes mellére csapott néhányat - legalább akkora volt már, mint bármelyik másik gár. Végre sípoló hangon morogva beleegyezésüket adták. Gratch Richardhoz fordult, és bólintott.

Kahlan újra megölelte a szőrös fenevadat.

- Vigyázz magadra, és gyere el hozzánk, amikor csak tudsz. Mindig adósod maradok, Gratch! Szeretlek! Mindketten szeretünk téged!

Egy utolsó ölelés után, melyhez szavak sem kellettek, a gárok szárnyra kaptak, és belevesztek az éjszakába.

Richard csak állt Kahlan mellett, őreiktől, hadseregüktől és a holtak tengerétől körülvéve.

20. fejezet

Richard felrezzent. Kahlan háttal aludt a férfi mellkasának. A mriswith királynő ejtette seb a vállán nagyon fáj. Megengedte a felcsernek, hogy borogatást tegyen rá, aztán mivel túl fáradt volt már ahhoz is, hogy talpon maradjon, az általa használt vendégszobában ágyba zuhant. A csizmáját sem vette le, a derekában érzett kellemetlen fájdalom pedig figyelmeztette, hogy az Igazság Kardja még az oldalára van csatolva: éppen rajta fekszik.

Kahlan megmoccan Richard karjaiban. Ez földöntúli gyönyörrel töltötte el a férfit, de amikor eszébe jutott a sokezernyi halott, akik őmiatta haltak meg, öröme menten elpárolgott.

- Jó reggelt, Rahl Nagyúr! - hangzott fentről egy vidám hang.

A férfi összevont szemöldökkel pillantotta meg Carát, és morgott valami köszönésfélét. Kahlan hunyorítva nézett a beömlő napfény láttán.

Cara feléjük nyújtotta kezét.

- Ha leveszitek a ruhátokat, jobban megy.

Richard összevonta szemöldökét, s rekedt hangon kérdezte.

- Micsoda?

A lányt láthatóan meglepte a kérdés.

- Azt hiszem, meztelenül sokkal kellemesebbnek fogod találni az efféle dolgokat. - A csípőjére tette a kezét. - Azt hittem, legalább ennyit tudsz!

- Cara, mit csinálsz te itt?

- Ulic meg akarta nézni, rendben vagy-e, de nem mert bejönni, tehát azt mondtam, megteszem én. Ahhoz képest, hogy mekkora nagy darab ember, nagyon szégyenlős tud lenni.

- Azt hiszem, vehetnél tőle leckéket - hunyorgott Richard, ahogy felült. - Mit akart?

- Egy testet talált.

Kahlan a szemét dörzsölve ült fel.

- Azt nem nehéz.

Cara elmosolyodott, de újra elkomorodott, amikor Richard ránézett. - Egy testet talált a szikla lábánál, a Torony alatt.

Richard átlendítette lábait az ágy szélén.

- Miért nem ezzel kezdted?

Kahlan utána sietett, mert a férfi kiviharzott a folyosóra a várakozó Ulic után. - Te találtad meg? Egy idős férfi holtteste az?

- Nem, Rahl Nagyúr. Ez egy öregasszony hullája.

- Asszony? Miféle asszony?

- Elég rossz állapotban volt, ennyi idő után, de felismertem a hiányos fogairól, meg a szakadozott takaróról. Ez volt az az öregasszony, Valdora. Az, akitől mézeskalácsot vettél.

Richard sajnó vállát dörzsölte.

- Valdora! Milyen furcsa! És a kislány? Mi is volt a neve?

- Holly. Nyomát sem találtuk. Senki mást sem találtunk, de elég nagy terület maradt a keresésre, s az állatok is... nos, lehet, hogy semmit sem találunk.

Richard csak bólintott, a szavak cserbenhagyták. A halál mindenhová elkísérte.

Cara hangja együttérző volt. - A temetési máglyákat nemsokára meggyújtják. Akarod látni?

- Természetesen! - Richard vigyázott a hangjára, amikor megérezte Kahlan bátorító kézszorítását a vállán. - Ott kell lennem. Miattam haltak meg!

Cara értetlenül nézett.

- A Falka Vére és a Birodalmi Rend miatt haltak meg!

- Tudjuk, Cara - mondta Kahlan. - Amint megnéztem a vállán a borogatást, és megtisztázkodtunk, ott leszünk.

A temetési máglyák napokig égtek. Huszonhét ezren haltak meg. Richard úgy érezte, hogy a lángok a harcban meghaltak szellemeivel együtt az ő szellemét is magukkal ragadják. Ottmaradt, a többiekkel együtt mondta a szavakat, s éjjel a többiekkel együtt állt őrt a lángoknál, amíg be nem végeztetett.

- A Tűz fényén át a ragyogóbb fénybe. Biztonságos utat a szellemek világába!

Richard válla egyre rosszabb állapotba került az elkövetkezendő napokban, begyulladt, megdagadt és alig tudta mozgatni.

Hangulata sem volt jobb. A folyosókat járta, az utcára is kinézett, de kevés emberrel állt szóba. Kahlan mellette volt, hogy jelenlétével segítse, de néhány rövid beszélgetéstől eltekintve csendben maradt. Richard nem tudta száműzni fejéből a holtak látványát. A jóslatokból származó név üldözte: a Halálhozó.

Egy nap, mikor válla végre kezdett begyógyulni, az íróasztalnak használt tábla előtt ült, és a semmibe bámult. Hirtelen fény gyúlt. A férfi felnézett. Kahlan jött be, de ő még csak észre sem vette. A lány széthúzta a függönyt, hogy beengedje a napfényt.

- Richard, kezdek aggódni miattad.

- Tudom, de képtelen vagyok kivenni őket a fejemből.

- Az rendben, hogy a hatalom súlya nyomja az ember vállát, Richard, de nem engedheted, hogy meg is öljön!

- Könnyű azt mondani! Nem a te hibád, hogy annyi ember meghalt, hanem az enyém!

Kahlan a férfi elé ült az asztalra, és ujjával felemelte az állát.

- Tényleg így gondolod, Richard, vagy csak sajnálsz, hogy ennyi embernek meg kellett halnia?

- Kahlan, ostoba voltam! Csak cselekedtem, de nem gondolkoztam. Ha használtam volna a fejem, talán az a sok ember most is élne.

- Ösztönösen cselekedtél. Te mondtad, hogy a Tehetség csak így működik.

- De én...

- Játsszuk el a „Mi lett volna ha...”-játékot. Ha másképp cselekszel: mi történt volna, így utólag?

- Szerintem akkor ez a sok ember nem halt volna meg.

- Igazán? Nem tartod be a „Mi lett volna ha...”-játék szabályait. Gondold végig, Richard. Ha nem cselekszel ösztönösen, és nem mész keresztül a sliph-en, mi lett volna? Mi lett volna akkor az eredmény?

- Nos, nézzük csak - a férfi megdörzsölte a lábát. - Nem tudom, de másképp végződtek volna a dolgok.

- Igen, máshogy. Itt lettél volna, amikor megkezdődik a támadás. Este helyett reggel szálltál volna harcba a

mrswithekkel. Elfáradtál, és meghaltál volna jóval azelőtt, hogy a gárok ideértek volna napszálltakor. Halott lennél. Ez a sok ember elvesztette volna Rahl Nagyurat.

Richard felkapta fejét.

- Ebben van valami... - Egy pillanatra elgondolkodott. - S ha nem mentem volna az Óvilágba, akkor a Próféták Palotája már Jagang kezében volna. Megkaparinthatta volna a jóslatokat. - Felállt, az ablakhoz ment, s lenézett a fénylő tavaszi napba. - Senki sem menekülne meg az Álomjárótól, mert halott lennék.

- Az értelmed helyett az érzelmeid uralkodtak rajtad.

Richard odament hozzá, és megfogta a kezét, csak most vette észre, hogy a lány milyen sugárzóan szép.

- A Varázslók Harmadik Szabálya: a szenvedély uralja az észet. Kolo figyelmeztetett, hogy ez csalóka dolog. Úgy tartottam be, hogy azt hittem, megszegem.

Kahlan a férfi köré fonta karjait.

- Most már jobban érzed magad?

A férfi a lány derekára tette kezét, és napok óta először mosolyodott el. - Segítettél megérteni, hogy nem volt igazam. Zedd is folyton ezt csinálta velem. Azt hiszem, később is elkel majd a segítséged!

A lány a férfi köré fonta lábait, s közelebb húzta magához. - Úgy bizony!

Richard megcsókolta a lányt, de amikor kezdtek belemelegedni, a három Mord-Sith rontott be a szobába. Kahlan a férfi arcához hajtotta a fejét.

- Sosem kopognak?

- Ritkán - suttogta vissza Richard. - Imádják próbára tenni a türelmemet! Ez a kedvenc időtöltésük. Sosem fáradnak bele.

Az élen Cara jött, s megállt előttük, egyikükről a másikra nézve.

- Még mindig ruhában, Rahl Nagyúr?

- Nagyon csinosak vagytok ma reggel.

- Tudom! - válaszolt Cara. - És dolgunk is van.

- Miféle dolgok?

- Ha lesz idő, néhány követ érkezett Aydindrilbe, és kihallgatást kértek Rahl Nagyúrtól.

Berdine felemelte Kolo naplóját.

- Nekem pedig szükségem lenne ebben a segítségedre. Amit megtudtunk belőle, nagy segítségünkre volt, s még jócskán maradt fordítanivaló. Van még vele dolgunk.

- Fordítani? - kérdezte Kahlan. - Sok nyelvet ismerek. Milyen nyelvről van szó?

- Ó-d'harai - mondta Berdine, s harapott a másik kezében tartott körtéből. - Rahl Nagyúr még nálam is jobban tud ó-d'harai nyelven.

- Igazán? - mondta Kahlan. - Nagyon dicséretes! Már csak kevesen tudnak ó-d'haraiul. Azt mondták, borzasztóan nehéz nyelv.

- Együtt dolgoztunk rajta - mosolyodott el Berdine. - Éjszakánként...

Richard megköszörülte torkát.

- Menjünk, beszéljünk a követekkel! - Megfogta a lány derekát, és kibontakozott az öleléséből.

Berdine a körtével kezében mutogatott. - Rahl Nagyúrnak hatalmas tenyere van. A melleim tökéletesen beleillenek.

Két szemöldök húzódott össze a villogó zöld szempár fölött.

- Csak nem?...

- Igen - válaszolta Berdine. - Egy nap mindannyiunknak meg kellett mutatnunk a mellünket neki.

- Igazán? Mindannyiótoknak?

Cara és Raina faarccal néztek maguk elé, miközben Berdine bólintott.

Richard eltakarta arcát a kezével.

Berdine megint harapott a körtéből.

- De a szép nagy marka leginkább az én mellemre illik.

Kahlan az ajtó felé baktatott.

- Nos, az én melleim nem akkorák, mint a tieid, Berdine. - lassított le Raina mellett. - Azt hiszem, az enyéim inkább Raina tenyerébe illenének.

Berdinének torkán akadt a falat, s köhögni kezdett, ahogy Kahlan kivonult a szobából. Raina ajkára mosoly lopózott.

Cara szívből jövő nevetésben tört ki. Megveregette a férfi hátát, aki Kahlan után rohant.

- Tetszik nekem, Rahl Nagyúr! Megtarthatod!

Richard megtorpant. - Nos, köszönöm, Cara. Igazán megtisztelsz az engedélyeddel.

A lány komolyan bólintott.

- Így van.

A férfi kisietett a szobából, s végre beérte Kahlan a folyosón.

- Honnan tudtál Berdine-ről és Raináról?

A lány homlokán zavartan futottak össze a ráncok.

- Hát nem nyilvánvaló? A tekintetük? Neked is azonnal észre kellett volna vened.

- Nos...- Richard visszanézett a folyosón, hogy megbizonyosodjék, a többi lány nem jött utánuk. - Gondolom örömmel hallod majd, hogy Cara azt mondta, tetszel neki, és megengedte, hogy megtarthatlak.

- Kahlan átkarolta a férfi derekát.

- Én is kedvelem őket. Aligha találhatnál jobb testőröket náluk.

- Ettől most jobban kellene éreznem magam?

A lány mosolyogva döntötte fejét a férfi vállához.

- Én jobban érzem magam.

Richard témát váltott.

- Menjünk, nézzük meg, mi újat tudnak mondani a követek? A jövőnk, és mindenki másé is ettől függ.

Kahlan fehér inkvizitori ruhájában csendben a székébe ült, az Inkvizitor Anyáéba, Richard mellé, Magda Searus, az első Inkvizitor Anya és Merritt varázslójának képmása alá.

A mosolygó Baldwin tábornok kíséretében Garthram, Lifánia képviselője, Theriault, Herjborgue képviselője és Bezancort, Sanderia nagykövete vágott át a fényes márványpadlón. Mindannyian kellemesen meglepődtek, ahogy meglátták a Richard mellett helyet foglaló Inkvizitor Anyát.

Baldwin tábornok meghajolt.

- Királynőm! Rahl Nagyúr!

Kahlan melegen elmosolyodott.

- Jó reggelt, Baldwin tábornok!

- Uraim! - mondta Richard. - Remélem, országaikban rend honol. Mi a döntésük?

Garthram képviselő végigsimította szürke szakállát.

- Hazánk törvényeinek kiterjedt tanulmányozása után, Galeával és Keltonnal az élen mindannyian úgy döntöttünk, hogy a jövő a felséged kezében van, Rahl Nagyúr. Magunkkal hoztuk a megadási okmányokat. Kérése szerint feltételek nélkül megadjuk magunkat. Csatlakozni akarunk felségedhez, D'Hara részévé válni, és felséged uralma alá kívánunk tartozni.

A magas Bezancort nagykövet szólalt fel.

- Annak ellenére, hogy D'Harának adtuk meg magunkat, és a D'Harai Birodalomba olvadunk bele, reménykedünk, hogy az Inkvizitor Anya beleegyezését adja mindehhez.

Kahlan egy pillanatra megnézte a férfiak arcát.

- Jövőnk, és nem múltunk lesz az, amelyben gyerekeink felnőnek majd. Az első Inkvizitor Anya és varázslója mindent megtettek, ami hasznos volt népeik számára, és az ő idejükben helyesnek látszott. Inkvizitor Anyaként varázslómmal, Richarddal mindent megteszünk, ami népeinknek a mi korunkban helyes. Ragaszkodnunk kell, hogy a mai kor igényei szerint cselekedjünk, de mi is a békében reménykedünk, ahogy ők tették. A tartós béke legfőbb biztosítéka Rahl Nagyúr. Új esélyt kaptunk. Szívem és népem őt fogja követni! Inkvizitor Anyaként ezen egyesülés része vagyok, s örülök, hogy önök is csatlakoznak hozzánk.

Richard megszorította a lány kezét.

- Továbbra is lesz Inkvizitor Anyánk - mondta ünnepélyesen. - Szükségünk lesz bölcsességére és vezetésére, ahogy mindig is szükségünk volt rá.

Néhány nappal később, egy kellemes tavaszi délutánon Richard és Kahlan kéz a kézben sétáltak végig az utcákon, hogy ellenőrizzék: rendben folyik-e a csata utáni romok eltakarítása és az újjáépítés. Richardnak hirtelen eszébe ötlött valami. Megfordult, és érezte, hogy a hűvös szellő és a meleg nap végigsimítja az arcát.

- Tudod, azt akartam, hogy Középföld országai megadják magukat, pedig még azt sem tudom, hányan vannak, és mi a nevük.

- Nos, akkor azt hiszem, meg kell tanítanom neked őket -mondta a lány. - Csak maradj mellettem.

Mosoly öntötte el a férfi arcát. - Szükségem van rád. Most és mindig! - megfogta a lány állát. - Nem tudom elhinni, hogy végre együtt vagyunk! - Felpillantott a hátuk mögött kullogó három nőre, és két férfira. - Bárcsak kettesben lehetnénk!

Cara felvonta szemöldökét.

- Ez célzás, Rahl Nagyúr?

- Nem, ez parancs!

Cara vállat vont.

- Sajnálom, itt kint nem teljesíthetjük ezt a parancsot. Meg kell védenünk téged! Tudod, Inkvizitor Anya, hogy néha még azt is nekünk kell megmondanunk, melyik lábát használja legközelebb! Néha még a legegyszerűbb dolgokban is a tanácsunkra szorul.

Kahlan egy kelletlen sóhajjal nyugtázta mindezt. Végre felnézett a Cara mögött tornyosuló férfira. - Ulic,

kérlek, nézz utána, hogy felszerelték-e azokat a tolózárat a szobánk ajtajára?

- Igen is, Inkvizitor Anya.

Kahlan elmosolyodott. - Jó. - Richardhoz fordult. - Hazamegyünk? Elfáradtam.

- Először férjhez kell menned hozzá! - szolt Cara. - Rahl Nagyúr utasítására a feleségén kívül egy asszony sem léphet a szobájába.

Richard összevonta a szemöldökét.

- Kahlant mondtam. Sosem mondtam feleséget. Azt mondtam: Kahlanen kívül.

Cara a vékony láncon Kahlan nyakában függő Agielre pillantott. Richard adta ezt Kahlannek, amikor a világok közötti helyen voltak, ahová Denna vitte őket, hogy együtt lehessenek. Egyfajta talizmánná vált a számukra - olyasmi, amit a három Mord-Sith nem említett ugyan, de az első pillanattól fogva azonnal észrevették, amióta megpillantották Kahlant. Richard úgy látta, legalább annyit jelent nekik, mint nekik kettőjüknek.

Cara lovagias tekintete visszatért Richardra.

- Megbízta velem, hogy védjük meg az Inkvizitor Anyát, Rahl Nagyúr. Egyszerűen meg akarjuk védeni nővérünk tisztességét.

Kahlan elmosolyodott, amikor látta, hogy Cara végre sarokba szorította Richardot, ami még neki is ritkán sikerült. Richard mély lélegzetet vett.

- Igazán jól is végzitek dolgotokat, de ne aggódjatok, nemsokára feleségül veszem!

Kahlan ujjai lassan a férfi hátát simogatták. - Megígértük a Sár Népének, hogy az ő falujukban, a Madarak Atyjának áldásával, a Veselan varrta ruhában esküszünk meg. A barátainknak tett ígéret nagyon sokat jelent nekem. Te is egyetértesz, hogy a Sár Népénél kellene megesküdünk?

Mielőtt Richard igent mondhatott volna, egy csapatnyi gyerek gyűlt körük. A kezét cibálták, és könyörögtek, nézze meg őket, ahogy megígérte.

- Miről van szó? - kérdezte Kahlan nevetve.

- A Ja'La-ról. - mondta Richard. - Nos, hadd lássam a Ja'La labdákat - mondta a gyerekeknek.

Amikor odaadták, egyik kezével megmutatta a lánynak a labdát. Kahlan elvette a labdát, megforgatta, s megnézte a rányomott arany R betűt.

- Ez mi?

- Nos, korábban egy *broc* nevű labdával játszották, ami olyan nehéz volt, hogy mindig megsérült tőle egy-egy gyerek. Megkértem a varrónőket: csináljanak könnyebb, új labdákat, hogy minden gyerek játszhasson, ne csak a legerősebbek. Most már inkább ügyességi, mint brutális erőjáték a Ja'La.

- S mit jelent az R betű?

- Megmondtam, hogy bárki, aki ezeket az új Ja'La-labdákat használja, kap egy hivatalos Ja'La-labdát a palotában. Az R a Rahl jelöli, s mutatja, hogy ez a hivatalos *broc*. A játékot Ja'Lának nevezték eddig, de amióta megváltoztattam a szabályokat, már Ja'La Rahlnek nevezik.

- Nos - mondta Kahlan, s visszadobta a labdát a gyerekeknek -, mivel Rahl Nagyúr megígérte, s ő mindig betartja az ígéretét...

- Igen! - szolt meg az egyik kisfiú. - Megígérte, hogyha a hivatalos labdával játszunk, eljön, és megnéz minket.

Richard felnézett a tornyosuló felhőkre.

- Nos, vihar készülődik ugyan, de azt hiszem, egy első menetre még van időnk.

Összeölelkezve követték a lelkendező gyerekcsapatot.

Richard elmosolyodott séta közben.

- De jó lenne, ha Zedd is velünk lehetne.

- Gondolod, hogy valóban meghalt ott fenn a Toronyban?

Richard felpillantott a hegyekre.

- Mindig azt mondta, hogy ha elfogadod a lehetőséget, akkor valósággá teszed. Úgy döntöttem, hogy amíg valaki nem bizonyítja be az ellenkezőjét, nem fogom elfogadni a halálát. Hiszek benne, hogy él. Azt hiszem, életben van, és odakinn, valahol valakit éppen az örületbe kerget.

A kocsmáknál kellemes helynek tűnt, nem hasonlított a zajos, részegekkel zsúfolt lebujokhoz, ahol azelőtt jártak. Hogy miért is akartak az emberek minden sötétedés után táncolni, nem fért a fejébe. Úgy tűnt, ez a kettő összeillik, mint a virág és a méhecskék, vagy a legyek és a trágyadomb. Az esték és tánc.

Néhány asztalnál már ültek, és a fal mellett álló asztal tömve volt pipázgató, dímázó, sört kortyolgató öregemberekkel, akik beszélgetésbe merültek. Elkapott néhány mondatot az új Rahl Nagyúrról.

- Maradj csendben! - figyelmeztette Ann. - A beszédet bízd rám!

Egy barátságosnak tűnő pár mosolygott rájuk a sötéttség mögül. Az asszony arcára gödröcskék ültek.

- Estét, földik!

- Jó estét! - mondta Ann. - Egy szobát szeretnénk. Az istállófiú azt mondta, tiszták a szobáitok.

- Úgy van, biza, asszonyom! Kendnek és a...

Ann nyitotta a száját. Zedd viszont elébe vágott a szavaival. - Bátyjának. Ruben a nevem. Ez a húgom, Elsie. Ruben Rybnik vagyok. - Zedd nyújtotta a kezét. - Afféle felhőjós vagyok. Talán hallottál is rólam. Ruben Rybnik a híres felhőnéző.

Az asszony szája úgy mozgott, mintha keresgélne a szavakat.

- Nos, én... nos... igen, azt hiszem, igen.

- Na látod! - mondta Zedd, s háton veregette Annt. - Majdnem mindenki hallott rólam, Elsie. - Odahajolt a söntés mögött álló vállához. - Elsie azt hiszi, csak kitalálom az egészet, pedig kettőnk közül ő járt azon a farmon, azok közt a szerencsétlenek között, akik nyáladzva bámulják a falat és mindenféle hangokat hallanak!

A két fej egyszerre fordult Ann felé.

- Ott dolgoztam - sziszegte Ann összeszorított fogai közül. - Ott dolgoztam, és segítettem annak a „néhány szerencsétlennek”, akik a vendégeink voltak.

- Igen, igen - mondta Zedd. - S jó munkát végeztél Elsie. Hogy miért is engedtek el, sosem fogom megérteni - visszafordult az elképedt párhoz. - Mivel már nem dolgozik, úgy gondoltam, magammal hozom a nagyvilágba, s megmutatom, milyen is az élet, ugye értitek.

- Igen! - felelte egyszerre a férfi és a nő.

- És igazán - mondta Zedd. - Jobb szeretnénk két szobát. Egyet a húgomnak, s egyet nekem. - Az asszonyok rákacsintottak. - Tudniillik horkol - magyarázta. - Szükségem van az alváshoz. - A mennyezetre mutatott. - A felhőnézés, tudjátok, kemény munka ám!

- Nos, vannak egyágyas szobáink - mondta az asszony, s arcán újra gödröcskék nyíltak. - Bizonyosan jól alusznak benne!

Zedd figyelmeztetően emelte fel az ujját.

- Figyelmeztetlek, hogy a legjobbat kérjük. Elsie megérdemli. A nagybátyja elhalt, mindenét ráhagyta, és igazán módos ember volt.

A férfi homlokán összeszaladtak a ráncok.

- Neked is a nagybátyád volt, nem?

- Az enyém? Hát igen, de nem mondhatnám, hogy kedvelt engem. Kukacoskodó vénember volt. Igazi csodabogár. Még a nyár közepén is zoknit hordott. Elsie volt a kedvence.

- A szobákat! - morogta Ann. Megfordult, és gyilkos tekintetet vetett Zeddre. - Rubennek aludnia kell. Sok nézegetnivaló felhője lesz, s korán kell kelnie. Ha nem alszik eleget, nagyon furcsa, égető érzése lesz a nyakán lévő gyűrűtől.

Az asszony elindult a folyosón.

- Nos, akkor megmutatom őket.

- Csak nem sült kacsa-illatot érzek? - firtatta a férfit.

- De igen - felelte az asszony visszafordulva. - Ma este az a vacsora. Sültkacsa paszternákkal, hagymával és mártással, ha gusztusa támad kendnek.

Zedd mély lélegzetet vett.

- Istenem, micsoda csodás illata van! Igazi tehetség kell ahhoz, hogy pont jól süssenek meg egy kacsát, de én már az illatáról meg tudom mondani, hogy jól csinálták-e meg. Semmi kétség: tökéletes!

Az asszony elpirult és kuncogott.

- Nos, a sült kacsám messzeföldön híres.

- Csodásan hangzik! - szölt Ann. - Ha volna olyan kedves, nénémasszony, és felküldené a szobánkba?

- Ó, hát persze! Igazán örülök, ha nálam esznek.

Az asszony lekísérte őket a folyosón.

- Most, hogy jobban meggondolom - mondta Zedd - menj csak előre, Elsie! Tudom, mennyire zavar, ha az emberek enni látnak. Én idekinn eszem, asszonyom! És kérek egy kancsó teát is, ha lehet.

Ann megfordult, s villámló tekintetet vetett rá. Érezte, ahogy a nyaka körüli gallér melegedni kezd.

- Ne késs soká, Ruben. Korán kell kelnünk, hogy indulhassunk.

Zedd figyelmeztetően rázta a kezét. - Ó, nem kedvesem! Csak megeszem a vacsorámat, talán játszom egyet ezekkel az urakkal, s azonnal megyek aludni. Találkozunk reggel, jó korán, hogy minél előbb elindulhassunk világot látni.

Az asszony pillantása egy vödör vizet is felforralt volna. - Akkor jó éjszakát, Ruben.

Zedd engedékenyen mosolygott.

- Ne felejtsd el kifizetni ezt a kedves asszonyt, meg a borraivalót! Ezért a csodás sült kacsáért megérdemli! - Zedd súlyos pillantással nyújtogatta a nyakát, és hangja vékonyodni kezdett.

- És alvás előtt ne felejts el írni a naplódba!

Ann megmerevedett.

- A naplómba?

- Igen, abba a kis útinaplóba. Tudom, mennyire szeretsz a kalandjaidról írni, s már mióta nem volt rá

lehetőséged. Azt hiszem, itt az ideje, hogy írd bele!

- Igen... - hebegte Ann. - Megteszem, Ruben.

Ann elment, de egész úton figyelmeztető pillantásokat vetett Zeddre. Az asztalnál ülő férfiak, végighallgatva az egész beszélgetést, magukhoz invitálták. Zedd széttárta gesztenyebarna köpenyét, s közéjük telepedett.

- Azt mondd, felhőjós? - kérdezte egyikük.

- Mégpedig a legjobb! - emelte fel ujját Zedd. - Királyok felhőnézője, nem kevesebb.

Döbbsent suttogás kelt az asztal körül.

A szélen ülő férfi kivette szájából a pipát.

- Nekünk is olvasnál a felhőkből, Ruben mester? Összedobunk némi pénzt neked érte.

Zedd elhárítóan tartotta fel kezét.

- Attól tartok, nem lehet! - Várt egy kicsit, hogy még nagyobb legyen a csalódottság. - Nem fogadhatom el a pénzeteket. Nagy megtiszteltetés lenne felhőt olvasni nektek, de egy vasat sem fogadnék el érte.

Az arcokra visszatért a mosoly.

- Igazán nagylelkű vagy, Ruben!

Egy nagy darab férfi odahajolt hozzá.

- Mit mondanak a felhők?

A kocsmárosné egy gőzölgő tálon elébe rakott egy sült kacsát, ez elvonta a figyelmét. - Mindjárt hozom a teát! - mondta az asszony, s visszasietett a konyhába.

- A felhők főleg a változás szeleiről beszélnek, uraim. Veszélyekről és lehetőségekről. A dicsőséges Rahl Nagyúrról, és... hadd egyek egy falatot ebből az ínycsiklandozó sült kacsából, aztán örömmel elbeszélem majd a többi.

- Egyél csak, Ruben - mondták a többiek.

Zedd leharapott egy falásnyit, majd szemével is mutatta, mennyire ízlik neki, ahogy a többiek nem is titkolt várakozással nézték.

- Milyen furcsa egy nyakláncot viselsz!

Zedd rágás közben a gallérra csapott.

- Ma már nem csinálnak ilyet.

A férfi a pipájával mutatott a nyakláncra.

- Úgy tűnik, mintha nem lenne csatja. Mintha egy darabból volna. Hogyan húztad fel a fejedre?

Zedd egy mozdulattal kikapcsolta a Rada'Hant, és megmutatta nekik a csuklóspánton függő két darabot.

- Pedig van csatja. Látod? Igazi mives munka, ugye? Az ember nem is látja a csatját, olyan finoman van megmunkálva. Mestermű. Ma már nem látni ilyesmit.

- Én is mindig ezt mondom! - mondta a pipás öregember. - Már nem látni igazi mestermunkát, mint annak előtte.

Zedd visszacsatolta a gallért a nyakára. - Nem bizony!

- Ma láttam egy furcsa felhőt - mondta egy beesett arcú férfi a másik oldalon. - Nagyon furcsa felhő. Olyan kígyóforma. Néha tekergőzött is az égen.

Zedd közelebb hajolt, és halkabbra fogta a hangját.

- Akkor láttad te is.

Mindannyian közelebb hajoltak. - Mit jelentsen ez, Ruben? - suttogta egyikük.

Az öregember egyikről a másikra nézett.

- Vannak akik azt mondják, a keresőfelhő ilyen, amit egy varázsló akaszt rá az emberre. - Zedd elégedetten hallgatta a fennakadó lélegzeteket.

- Minek? - kérdezte a melék, akinek kilátszott a szeme fehérje.

Zedd egy pillantást vetett a többi asztal felé, mielőtt megszólalt volna. - Hogy megtalálja, akit követ, és mindig tudja, merre megy.

- Nem veszi észre a másik a felhőt, hogy olyan kígyóforma?

- Ez benne a trükk, ahogy mondják - suttogta Zedd, s villájával hadonászott. - Megmutatja, hogy merre megy az illető, de ő csak egy apró pöttyöt lát, mintha egy nádpálca hegyét nézné, szemből. De aki távolabb áll, az egész nádszálat láthatja.

A férfiak bólogtak, majd hátradőltek, hogy mindezt megemésszék, Zedd pedig újra a sült kacsába temetkezett.

- Tudsz a változás szeleiről? - kérdezte végül egyikük. - Meg arról az új Rahl Nagyúrról?

- Nem lennének királyok felhőnézője, ha ne tudnék róla - forgatta Zedd a villát. - Nagyon jó kis történet; ha van kedvetek, elmondhatom.

Újra az asztalhoz hajoltak.

- Ez az egész régen, az ősi háború idején kezdődött... - kezdte Zedd. - Akkor születtek azok, akiket később *Álomjáróknak* neveztek...